

Giới thiệu Gái Một Đời Chồng

Bạn biết không?

Trên đời này có một số người đàn ông, nói rằng vì bạn nên anh ta mới theo đuổi thứ gì đó, có thể là công danh, có thể là quyền lực,... Mặc dù nói là "vì" bạn nhưng chưa hẳn anh ta thật lòng yêu bạn. Bởi thứ anh ta theo đuổi được là thuộc về anh ta, chứ không phải bạn.

Còn người đàn ông tình nguyện vì bạn mà từ bỏ tất cả mới là người thật tâm yêu bạn. Bởi vì những thứ mà anh ta vứt bỏ đều là những thứ thiết thực nhất gắn liền với cuộc đời anh ta...

Mọi việc trên đời này đều đã định sẵn, tôi luôn hi vọng bất cứ người phụ nữ nào cũng có thể tìm được hạnh phúc cho riêng mình. Kiên trì một chút, bao dung một chút. Tin tôi đi giá của hạnh phúc tuyệt vời hơn bạn nghĩ nhiều...♥

Tác giả: Chinh Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

- Tôi nói thẳng cho cô khỏi bất ngờ, tôi không yêu cô và quan trọng hơn hết tôi là gay... Tôi hi vọng cuộc hôn nhân này, sẽ là giao dịch bí mật giữa tôi và cô... Cô giúp tôi che miệng thiên hạ. Tôi giúp cô nuôi các em cô ăn học đàng hoàng. Nếu không đồng ý, ngay bây giờ cô có thể rời khỏi đây. Có điều hãy suy nghĩ cho bố cô chút...

Tôi đứng như trời trồng, đờ hết người ra. Một lúc lâu sau mới định thần được:

- Hóa ra đây chính là mục đích của nhà anh....
- Không. Cô sai rồi. Là mục đích của riêng tôi, chứ không phải của bố mẹ tôi...
- Bảo sao anh có tiền, có địa vị lại nhắm mắt đồng ý lấy một đứa con gái nhà quê chân lấm, tay bùn như tôi...
- Tính tôi không thích lằng nhằng, cô cứ suy nghĩ đi, sáng mai trả lời tôi...
- Tại sao là tôi, mà không phải người khác...?
- Đàn bà với tôi 10 người như 1, giống nhau cả thôi...
- Được rồi...không cần suy nghĩ nữa. Anh đã cho vai thì tôi gì tôi không diễn. Tôi đồng ý với anh, nhưng anh phải cam kết dù xảy ra chuyện gì anh cũng phải trợ cấp cho hai đứa em tôi học hết lớp 12.
- Ngược lại tôi cũng yêu cầu cô phải giữ bí mật tuyệt đối với mẹ tôi. Để lộ ra một chữ, tôi không tha cho cô đâu. Nói không phải dọa dẫm chứ tôi làm được nhiều điều hơn cô tưởng đấy...

Từng câu, từng chữ ăn sâu vào tâm trí tôi. Ngay đêm tân hôn, ranh giới giữa tôi và người đàn ông này chính thức được thiết lập. Tôi tên Lành - Vũ Thị Lành, sinh ra và lớn lên ở tỉnh Thanh Hóa. Nhà tôi nghèo lắm, đã thế còn đông con. Mẹ tôi mất sớm do tai nạn giao thông. Một mình bố tôi vất vả đi phụ hồ nuôi nấng ba chị em. Năm 19 tuổi tôi được bà cô hàng xóm mai mối cho Cường. Tưởng đâu từ đây số phận tôi sẽ bước sang trang mới, nhưng không tôi nhầm to rồi...

Nhà chồng tôi ở Hà Nội, toàn những người có ăn có học đàng hoàng. Ấy thế mà một điều dè bieu, hai điều sai khiến. Mẹ ck là giáo viên về hưu. Bên ngoài đạo đức, từ tế bao nhiêu thì bên trong lại cay nghiệt, ích kỷ bấy nhiêu. Hơn 2 năm nay dù tôi có cố gắng đến đâu lọt vào mắt bà cũng chỉ là phá hoại. Làm việc quần quật, ăn không dám ăn, mặc không dám mặc để đổi lại những trận chửi nằng không thương tiếc. Nhiều lúc tôi tự hỏi có phải kiếp trước tôi gây ra nhiều tội lỗi, nên kiếp này ông trời đang trừng phạt tôi không...?

- Chị Lành ơi, chị vứt đôi dép thế này. Tôi mà vấp ngã, chị có nuôi được tôi không...?

Tiếng mẹ ck the the như xé vải, làm tôi giật mình thoát khỏi những suy nghĩ miên man:

- Con xin lỗi mẹ, con vừa dọn nhà xong. Không để ý ạ...
- Chị thì để ý được cái gì...?

Nén tiếng thở dài, đầy mệt mỏi. Tôi nhặt đôi dép lên:

- Mẹ ăn cơm chưa, để con dọn...?

- Chị không phải đánh trống lảng, người gì đâu mà đoảng hết phần thiên hạ...?

Luôn là những lời chỉ chiết, trách móc không lí do. Ban đầu tôi cũng tủi thân, chạnh lòng lắm, nhưng nghe nhiều rồi tự khắc sẽ quen:

- Cây độc không trái, gái độc không con. Các cụ dạy cấm có sai bao giờ...

- Tháng trước con với anh Cường đi khám rồi, bác sĩ bảo cả hai đều bình thường. Không cần sót ruột, con cái đến với mình còn do duyên số...

- Các anh chị giờ hiện đại lắm, bình thường kiểu gì mà hai năm nay cứ như cây cau điếc. Nhìn người ta con đàn, cháu đống thêm oi là thêm..

Tôi nghe mà náo lòng, Cường là gay liếc mắt nhìn tôi 3 giây còn sợ nhiều. Một mình tôi tự chữa được chắc. Nhưng chỉ dám nghĩ trong bụng thế thôi:

- Bọn con sẽ cố gắng...

- Ôi thôi...cái bài ca đấy tôi nghe nhiều lắm rồi. Đến cuối năm nay chị còn không có gì nữa, thì đừng trách tôi mời chị ra khỏi nhà này nhé. Tôi nói vậy cho nhanh, chị liệu đường mà tính toán...

Đến 9h tối, ăn uống xong xuôi mẹ ck gọi tôi và Cường xuống nhà nói chuyện:

- Bác trưởng họ với ông nội, vừa gọi hỏi thăm đấy...

Cường mắt húng, đặt mạnh cái điều khiển tivi xuống bàn:

- Thì mẹ cứ lựa lời mà nói. Bọn con còn trẻ, công việc chưa đâu vào đâu mà cả nhà cứ rối hết lên...

- Rối lên là phải, con là cháu đích tôn của dòng họ. Học hành giỏi giang nên các cụ ở quê sót ruột là chuyện bình thường..

- Mẹ lúc nào cũng thế, không chán à...?

- 27 tuổi đầu rồi, bé bỏng gì nữa đâu. Nhà người ta mần con khéo khi cả 2, 3 đứa rồi ý. Hay là vk ck chúng mày có điều gì giấu bố mẹ...?

Tôi ngồi bên Cường mà giật nảy mình. Bố ck thấy không khí ngột ngạt, háng giọng vài cái:

- Nó đi làm về mệt rồi, bà đừng cần nhần nó nữa...

- Ông biết gì mà nói...?

- Ở cái bà này, tự dung câu bản thể...

- Bố con các ông chỉ bênh nhau là giỏi, không để tôi vào mắt nữa phải không...?

- Nói chuyện với bà tôi thà nói với cái đầu gối còn hơn. Còn các cụ ở quê bà cứ từ từ tôi sẽ lựa lời....

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Cường nháy mắt ra hiệu, gọi tôi lên phòng:

- Cô bép xép gì với mẹ tôi à...?

- Anh điên vừa thôi, muốn tấu tôi tấu lâu rồi. Sao phải chờ đến hôm nay...?

- Nhớ lấy lời cô nói, chờ tôi thêm 1 năm nữa thôi. Tôi sẽ giải thoát cho cô...

Tôi bắt đầu thấy bức mình, hai mẹ con nhà này cũng lạ thật. Người chửi bới, người nghi ngờ, rốt cuộc có để tôi sống nữa không...?

Vài ngày sau mẹ ck tôi có thuê một bà thầy bói về cúng. Hương khói nghi ngút, tiếng mõ, tiếng chuông vang lên không ngừng. Cứ gõ đến đâu, bà lạy đến đấy đó:

- Cô đi đền cao cửa rộng, xin cô kêu thay lạy đỡ cho chúng con có tí lộc đường con cái...

- Vì bà thành tâm nên tôi cũng nói thẳng. Cái tuổi con trai bà không hợp với mệnh nữ kia đâu. Không cẩn thận rước họa vào người, nhà tan cửa nát như chơi đấy...

Mẹ ck nghe xong, khuôn mặt tái hắc đi:

- Liệu có cách nào hóa giải không cô...?

- Có chứ, nhưng tốn kém lắm. Phải lập một khóa lễ riêng, may ra mới được...

- Chi phí toàn bộ khoảng bao nhiêu ạ...

- Ngót nghét cũng gần 50 triệu...

Tôi nấp trong bếp, nghe toàn bộ câu chuyện mà không sao hiểu được một giáo viên về hưu như mẹ ck tôi, sao lại có thể dễ dàng tin vào đám ba cái trò mê tín, lừa bịp này. Rồi thế nào cũng đồ hết tội lỗi lên đầu tôi cho xem. Cái số tôi sao mà đen đui thế, càng nghĩ càng buồn. Đứng phận đàn bà 12 bến nước biết bến nào trong, biết sông nào đục...?

Thôi đến đâu thì đến, trăm đường tránh chẳng khỏi số, làm việc mình trước đã. Bê chậu quần áo to đùng vừa giặt xong ra phơi, thì bố đẻ gọi điện:

- 18 tháng sau có về giỗ mẹ không con...?

- Con chưa biết nhưng chắc là không. Đạo này anh Cường bận lắm, hôm nào cũng hơn 9h tối mới về...

Bố thờ dài, giọng trầm xuống:

- Lấy chồng xa đành chịu thiệt thòi thôi con ạ...

- Con không sao đâu, bố còn đau lưng không, để con mua thuốc gửi về...

- Bố đỡ nhiều lắm rồi, không phải gửi về nữa đâu, tốn kém lắm. Mẹ ck dạy gì thì cố mà nghe, chứ đừng cãi lại người ta đánh giá không hay...

Chỉ có bố mẹ thương con vô điều kiện, cúp máy bố mà lòng tôi nghẹn đắng. Không phải tôi không muốn về, mà có muốn cũng không được. Cứ ho he xin xỏ là mẹ ck lại làm um lên...

Gần trưa chị ck sang chơi, mang cho mấy con cua biển quà mới đi du lịch về:

- Mợ mang vào hấp cả nhà ăn, không phải dành dụm đâu...

- Cua to thế chị ơi, chắc đắt lắm hả...

Chưa kịp trả lời, mẹ ck đã gọi to:

- Mai ơi vào đây mẹ bảo...

- Sao thế mẹ ơi, để con hỏi mợ chút chuyện đã...

- Mẹ vừa mời cô về lễ đấy, cô bảo mệnh con khi kia xung khắc mới nhà mình. Nên mấy năm nay làm ăn chẳng đâu vào đâu, giờ phải sắm một khóa lễ lớn cho bớt tai ương đi...

- Mẹ ơi thời đại nào rồi mà còn tin vào những thứ vớ vẩn này... Vợ ck cậu mợ còn trẻ, vài ba năm nữa sinh em bé cũng được chứ sao. Còn chuyện làm ăn mợ có biết gì đâu, mẹ nói thế mợ nghe thấy mợ lại tủi thân...

- Tao sợ gì nó, tao cứ nói to lên cho nó nghe thấy đấy, đồ hãm tài...

- Mẹ quá đáng lắm rồi đấy...

- Ở cái con này, mày là con gái tao hay là kẻ thù của tao đấy...?

- Con không bệnh ai, nhưng nói gì phải đúng chứ.

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đồi Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

- Con không bệnh ai, nhưng nói gì phải đúng chứ...

- Tao nói gì sai nào...?

- Nói chuyện với mẹ chán quá, mẹ Lành tốt tính không để bụng chứ như đứa khác chúng nó nhảy bỏ lên rồi. Thời giờ muốn kiếm được đứa con dâu như vậy, còn khó hơn lên trời đấy. Mẹ cứ ở đó mà day nghiêng, đến lúc mất rồi lại tiếc ngẩn người ra...

- Thôi mày về đi, ăn nói linh tinh tao càng thêm bực...

Nhìn theo bóng lưng con gái, mẹ ck vẫn không ngừng lăm bằm:

- Con với cái, càng ngày càng mất dạy. Học cho lăm vào về nhà mà cãi mẹ...

Ngang qua tôi, chị ck dịu giọng:

- Mẹ đừng trách mẹ nhé, tính mẹ thế thôi chứ không để bụng lâu đâu...

- Em biết mà chị...

- Ủ, chị về đây. Có gì cứ nói với chị, giúp được thì chị giúp...

- Em cảm ơn, chị đi đường cẩn thận...

---

1 tháng sau kể từ ngày chị Mai sang chơi, cả nhà không ai nhắc tới chuyện sinh nở nữa. Tôi cũng bớt căng thẳng, mệt mỏi hơn. Cường đi tối ngày mới về, có hôm còn say khướt, mồm cứ lăm bằm tên Nam. Lỗi mãi lên phòng thì hậm hực:

- Bỏ tôi ra, ai cho cô động vào người tôi...

- Tôi thèm lăm nhi...

- Cô có biết không...? Tôi yêu Nam thật mà, sao mọi người lại làm thế với chúng tôi...

- Ai làm gì các anh à...?

- Có nói cô cũng không hiểu đâu. Khát nước quá...

Tôi bật cười, lật đật xuống nhà pha cho cốc nước chanh. Tu ừng ực một hơi, rồi lăn ra ngủ. Nghĩ cũng tội mà thôi cũng kệ, chứ tôi biết làm gì bây giờ...?

Trần trọc suy nghĩ vu vơ, lỡ bố mẹ Cường biết chuyện thì sao...? Còn bố tôi ở quê nữa, con gái mang tiếng bỏ ck liệu có yên ổn không...?

Sáng hôm sau tôi thấy Cường dậy sớm lắm, không ăn uống gì mà đi làm luôn. Mặt cau có như ông già, hỏi cũng không thèm trả lời:

- Tôi lấy trộm sổ gạo của anh à...?

- Hay anh mất tiền...?

- Cô nói lăm thế...

- Ô kìa, anh uống nhầm thuốc hay sao tự dưng cáu với tôi...

- Tôi làm sao mặc kệ tôi, không cần cô quan tâm...

- Coi như tôi lo chuyện bao đồng đi. Nhưng lần sau có say, đừng hành tôi dọn dẹp nữa.

- Tôi để cho cô thiệt thòi bao giờ chưa...?
- Phải rồi, anh lúc nào cũng thoải mái hết. Đến lúc ngủ còn gọi tên Nam cơ mà...
- Cô im mồm đi...

Phát hiện ra mình vừa lỡ lời, tôi không dám nói thêm câu nào. Định bụng xuống nhà dọn bữa sáng, thì Cường như phát điên gào lên với tôi:

- Có phải cô cũng khinh thường, miệt thị giới tính của tôi không...?
- Anh đang nói gì thế, tôi buột miệng thôi mà...

Cửa phòng mở toang, mẹ ck đứng sừng sững:

- Giới tính con làm sao...?

Mặt tôi tái mét, hai tay run run:

- Không có gì đâu mẹ ạ, vk ck bọn con đang trêu nhau ấy mà...
- Chị calm mồm lại, tôi đang nói chuyện với con tôi. Không đến lượt chị xen vào...

Tương đầu như mọi lần, Cường sẽ chối bay chối biến, ậm ừ cho qua. Nhưng không, câu trả lời làm tôi hoàn toàn bất ngờ:

- Con thuộc giới tính thứ 3. Hay người ta vẫn gọi là bê đê...

"Choang."

Cốc nước lộc trên tay mẹ ck rơi thẳng xuống sàn, văng tung tóe:

- Con biết mình đang nói gì không...?
- Con xin lỗi mẹ...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Mày giết mẹ đi, thằng khốn nạn này....

- Con đâu được quyền tự quyết định giới tính. Bao nhiêu năm qua vì bố mẹ, vì gia đình con đã cắn răng dấu diếm, khổ sở lắm rồi. Giờ con muốn được sống đúng với bản chất của mình, thì có gì sai...?

Mẹ ck vừa khóc vừa lao đến nắm thùm thụp vào người Cường:

- Tao để được mỗi mày là con trai, mày như thế này tao còn mặt mũi nào gặp người ta nữa, con ơi là con...
- Mặt mũi mẹ quan trọng, thế còn hạnh phúc của con mẹ lút dép lên à...?

Tôi ngây người ra, ai cũng có lí lẽ riêng của mình. Ngay từ đầu cách làm của Cường là sai lầm, nhưng cũng khó trách. Cha mẹ sinh con trời sinh tính. Hơn nữa những người ở cộng đồng LGBT đâu có gì đáng chỉ trích. Xã hội phát triển lắm rồi, họ cũng là người bình thường thì họ phải có quyền được hưởng hạnh phúc chứ. Ở một số nước phát triển, chính phủ còn đồng ý cho họ kết hôn cơ mà...

- Mới sáng ra đã ầm ĩ, nhà có mấy người mà lúc nào cũng như cái chợ....

Là tiếng bố ck tôi, chắc ông vừa đi tập thể dục về, giọng còn hơi khàn khàn...

- Ông về đây mà xem con trai ông này. Tôi không muốn sống nữa. Người không muốn lại muốn làm cái thứ gì...?
- Bà nói rõ xem nào, chẳng đầu chẳng cuối. Ai mà hiểu được...?
- Ông tự hỏi nó đi...

- Cường...mẹ con đang nói gì thế...?

Cường ngẩng đầu lên nhìn bố, thở dài một hơi, đồng dục nói to:

- Con là đồng tính...Con yêu anh đồng nghiệp của con, chứ không yêu Lành...

- Bà oiii, sao thế này...?

Bố ck kêu thất thanh, mẹ ck mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy:

- Con mình có bệnh...nó bị bệnh thật rồi ông ơi...

- Con không có bệnh, con hoàn toàn bình thường...

- Im đi, tao không muốn nghe nữa...

- Nhưng con phải nói, con không chịu nổi nữa rồi. Cứ như thế này sớm muộn con cũng điên thôi...

- Vậy hai năm qua, mày với con Lành hợp tác lừa bọn tao hả..?

Trời đất quỷ thần ơi, tự dung lỗi tôi vào chuyện này làm gì???

Cường quay sang nhìn tôi, cái nhìn đầy áy náy:

- Do con ép Lành che mắt thiên hạ...

"Bốp"

Một cái tát đau đặng rơi xuống má Cường, mẹ ck hình như đã mất hết kiên nhẫn. Hai mắt trừng to, người lão đảo về phía sau. Phải nhờ tới bố ck đỡ, mới đứng vững được:

- Khốn nạn thật. Mày gọi ngay thẳng bạn biến thái của mày về đây cho tao xem mặt mũi nó thế nào....?

- Nam không biến thái...

Chưa nói hết câu, bố ck đã cắt ngang. Xem như lần này ông giận thật rồi:

- Mẹ mày bảo sao, thì cứ làm vậy đi. Chẳng lẽ mày muốn mẹ mày đi cấp cứu thì mày mới vừa lòng hả...?

Tôi bước qua người Cường một tay đỡ lên đỡ mẹ ck, thì bà gạt phắt ra:

- Đừng động vào tôi...

Mọi chuyện càng ngày càng rối ren, không còn cách nào tôi đành phải gọi cho chị Mai. Hy vọng duy nhất của tôi bây giờ...

Nửa tiếng sau Nam tới, Cường dẫn vào nhà đứng trước mặt bố mẹ:

- Cháu chào hai bác...

- Tôi không dám nhận đâu. Cậu đã làm gì con trai tôi để nó ra nông nỗi này...?

- Con với Cường yêu nhau thật lòng. Mong hai bác hãy hiểu cho bọn con...

Lời Nam nói ra như một gáo nước lạnh, tạt thẳng vào người hai vị phụ huynh đang ngồi kia. Bố ck mặt đanh lại, cất tiếng nói nghiêm túc hơn bao giờ hết:

- Thế cậu có biết nó là cháu đích tôn của cả dòng họ không...?

- Nhưng bác không thể bắt bọn cháu rời xa nhau được...

- Cậu dám ăn nói thế với tôi à. Hay bố mẹ cậu không biết dạy con...?

- Mẹ xúc phạm Nam quá đáng rồi đấy. Nếu mẹ còn cương quyết không đồng ý, con sẽ dọn ra ngoài ở cùng Nam..

May mắn đúng lúc này chị Mai vừa sang:

- Em vừa nói gì...Nói lại lần nữa chị nghe xem nào...?

- Chị...
  - Đừng gọi chị, dù thế nào thì em cũng không được phép nói với mẹ như thế...
  - Nhưng em mệt mỏi lắm rồi, em không thể lừa dối bản thân mình sống theo ý mọi người thêm nữa. Không ai hiểu em, rốt cuộc em sinh ra để làm gì...?
- Khuôn mặt bố ck dần ra, cố gắng lấy lại bình tĩnh:
- Hai đứa ngồi xuống nói chuyện đi, cả cậu Nam nữa. Cường, con bị như vậy lâu chưa...?
  - Ngay từ khi học cấp 2, con đã không thích con gái rồi.
  - Sao giờ con mới nói...?
  - Gia đình mình có ai chịu nghe con nói không...? Một điều con trai, hai điều cháu đích tôn ai sẽ chấp nhận con...?

Mẹ ck đứng bật dậy, cả người xiêu vẹo chị Mai ngồi bên dờ tay ra đỡ:

- Em nó đã vậy rồi thì mẹ cứ bình tĩnh...
- Mà bảo tao bình tĩnh sao được...?

Bố ck đảo mắt quay sang nhìn Cường vừa xót, vừa giận:

- Bà không bình tĩnh thì bà định làm gì...? Nó do bà sinh ra, nói gì thì nói chứ trong chuyện này nó có lỗi gì đâu...

Nam im lặng nãy giờ mới lên tiếng:

- Cháu đến với Cường là thật lòng, mong hai bác hãy cho cháu một cơ hội...
- Bố mẹ cậu biết chưa...?
- Bố mẹ cháu hiện đang ở nước ngoài, đã biết chuyện và cũng đã chấp nhận...
- Thôi được rồi, giờ cậu cứ về đi. Hôm khác tôi nói chuyện với cậu sau...
- Nhưng mà...
- Không nhưng nhin gì hết, tôi còn phải giải quyết chuyện riêng của gia đình tôi đã...

Cường gật đầu với Nam:

- Anh về đi, bố nói vậy là bố có ý của bố rồi đấy...

Nam vừa lên xe, bố ck hỏi thẳng tôi:

- Con giờ định thế nào...?
- Con cũng không biết ạ...

Mẹ ck lại bắt đầu bù lu, bù loa:

- Li hôn thôi còn thế nào nữa, cô lừa gia đình tôi hai năm qua chắc vui lắm nhĩ...?
- Con xin lỗi bố, mẹ. Con sẽ đi.
- Con không có lỗi, duyên số rồi không trách ai được. Thủ tục li hôn cứ để thằng Cường làm. Mai kia có thời gian bố sẽ xuống nhà xin lỗi bố con.

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Cuộc hôn nhân giữa tôi và Cường cứ thế kết thúc nhanh hơn dự đoán. Tôi biết đây là chuyện sớm muộn, nhưng trong lòng vẫn bứt rứt không yên. Ngày tôi chuyển đi Cường đấm đui nhét vào tay tôi 20 triệu:

- Tôi xin lỗi vì đã làm cô liên lụy...
- Tôi không trách anh, nên anh cũng đừng áy náy nữa...
- Cô định đi đâu, có về quê luôn không...?
- Không. Tôi sẽ ở lại Hà Nội. Anh đừng vội nói chuyện này với bố tôi, tôi sợ ông không chịu nổi...
- Cô cứ yên tâm. Mà cô tìm được chỗ ở mới chưa...?
- Tạm thời tôi sẽ ở cùng bà chị họ. Sau đó kiếm một công việc, tích góp dần mở một quán hoa tươi. Thực hiện ước mơ từ nhỏ của tôi...
- Chúc cô may mắn...

Tôi quay đầu bước đi mạnh mẽ. Tương lai còn dài, hãy để quá khứ ngủ yên. Mọi người hỏi tôi có buồn không...?

Có chứ. Tôi với Cường tuy không yêu nhau, nhưng dù sao cũng ở chung một mái nhà tận 2 năm trời. Dù một cái, từ nay không còn gặp lại nhau nữa. Con người có chứ con phải con vật đâu mà vô tri vô giác thế...

—

Nhà chị họ tôi là một căn phòng thuê ở chung cư, nhìn rộng rãi và sạch sẽ lắm.

- Ở đây chắc đắt lắm chị nhỉ...?
- Cũng bình thường thôi, mỗi tháng gần 10 triệu.
- Ui nhiều thế, em không dám ở đâu...
- Đilen vừa thôi, chị có lấy tiền phòng của em đâu. Nhà còn 2 phòng trống, em cứ thoải mái chọn...
- Mai em sẽ đi xin việc...
- Em k bằng cấp, k kinh nghiệm muốn xin được việc ngon ngon ở Hà Nội này hơi khó đấy...
- Biết là thế, nhưng em sẽ cố gắng...
- Hay chị có thằng bạn thân mới li hôn vk được 1 năm, đang tìm bảo mẫu cho con gái hơn 6 tuổi. Em có làm không chị bảo nó cho...
- Vậy thì tốt quá, em cảm ơn chị...
- Ôn huê gì...Muộn rồi chị đi làm đây, trong tủ lạnh còn ít thịt lợn đấy trưa em ở nhà mang ra nấu mà ăn, không phải tiết kiệm đâu...

Tôi gật gật đầu cho chị yên tâm, dọn dẹp nốt đồng quần áo bẩn, rồi ra ngân hàng gửi về quê cho bố 4 triệu. Sang đầu năm học mới chắc bọn thằng Tuấn, cái Ly phải đóng nhiều tiền lắm. Ngang qua đồng quần áo thanh lý ven đường, tôi dừng lại mua hai bộ đồ dành cuối tuần về quê cho các em...

—

Ba ngày sau, chị Hoa dẫn tôi tới nhà bạn chị ấy. Anh chủ nhà tên Dũng, nhìn cũng cao ráo, đẹp trai lắm.

- Em ngồi đi, anh nói sơ lược về công việc cho em nghe. Hiện tại cô bảo mẫu của con gái anh mới về quê, anh chưa tìm được người thay thế. Cũng may cái Hoa giới thiệu em. Công việc chủ yếu là chăm bé Cốm, và dọn dẹp nhà cửa. Có điều con bé hơi bướng bỉnh, anh mong em cố gắng kiên nhẫn với nó nhiều hơn...
- Em sẽ cố gắng...
- Tháng đầu tiên thử việc anh trả em 5 triệu rưỡi, từ tháng sau trở đi lương sẽ là 7 triệu rưỡi. Ăn ở tại nhà anh, em yên tâm anh đi tối ngày mới về, không phải ngại đâu...
- Vậy bé Cốm đâu ạ...?
- Nó đang chơi trên lầu, để anh gọi con bé xuống...

10" sau Dũng bế một bé gái xuống:

- Con chào cô đi. Từ nay cô sẽ ở nhà mình với con...

- ...(im lặng)

- Có nghe bố nói gì không???

- ...(im lặng lần nữa)

- Có, không được hư, chào cô đi...

Lúc này bé gái mới ngẩng đầu lên nhìn tôi. Khuôn mặt tròn xoe ửng hồng, đôi mắt to đen láy. Mặt xụ ra, tỏ vẻ miễn cưỡng:

- Chào cô...

Tôi mỉm cười, đưa tay vẫy vẫy:

- Cô chào Có, Có cho cô chơi với nhé...

- Không, con đợi bà Tư cơ...

Dừng kéo con gái về phía mình:

- Bà Tư về quê với anh Tí rồi, khi nào có thời gian bà mới lên thăm Có...

Nói đến đây tự nhiên con bé khóc òa lên:

- Bố đưa Có về với bà Tư đi...

- Có còn phải đi học nữa cơ mà. Không đi học sau này Có làm sao làm bác sĩ được...

Tôi ngồi lặng lẽ nhìn hai bố con, lần đầu tiên trong đời tôi cảm phục một người đàn ông khác ngoài bố tôi...

Tôi đưa bé Có đến trường, suốt cả đoạn đường con bé chẳng nói với tôi câu gì. Tôi mà có hỏi thì nó cũng chỉ gật mới lắc. Trẻ con bây giờ khó chiều thế sao...?

Gần trưa rảnh rồi tôi mới có thời gian gọi cho bố:

- Bố ơi nhà mình đã gặt xong chưa...?

- Còn 2 sào nữa, mai bố mượn bác Hà gặt nốt...

- Không thì bố cứ thuê đi, con gửi thêm tiền về...

- Không cần đâu con ơi, hôm kia 4 triệu con gửi về bố để dành đóng học cho hai em vẫn còn thừa gần 1 triệu nài...

- Bố đừng tiết kiệm quá, cẩn thận ảnh hưởng sức khỏe. Con mới xin được việc, lương tháng hơn 7 triệu cơ bố ạ..

- Thật hả...? Gia đình thằng Cường có đồng ý cho con đi làm không..?

- Bố cứ yên tâm, mẹ ck con hơi khó tí thôi chứ thương con lắm...

Tôi nghe mãi, đầu dây bên kia chẳng có tiếng trả lời...

- Bố ơi, bố còn đó không..?

- Con không cần đâu bố nữa đâu. Bố biết hết rồi...

Tôi gật nẩy mình, hoang mang cực độ:

- Bố biết gì cơ...?

- Chuyện con với thằng Cường ý. Sao con không nói cho bố biết...

- Con xin lỗi bố, con sai rồi...

- Đúng hay sai giờ đâu quan trọng, chỉ cần biết con vẫn sống tốt là bố yên tâm rồi. Khi nào thành phố mệt mỏi quá về đây với bố, với các em cũng

được...

- Cuối tuần con về, bố đừng lo...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đồi Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ở nhà những lúc rảnh rỗi, tôi đều tranh thủ thời gian lên mạng tìm kiếm thông tin liên quan đến trẻ em. Cứ tưởng công việc này đơn giản, nhưng khi bắt tay vào làm mới thấy khó khăn. Cốm xa mẹ từ nhỏ, lại quen với cô giúp việc cũ nên càng khó hòa đồng với tôi. Nhiều người cho rằng một đứa trẻ hơn 6 tuổi chưa biết gì ư...?

Không đâu, bọn chúng hiểu hết đấy...

Có lần đi học về, Cốm tự nhiên hỏi tôi:

- Sao cô lại đón cháu, các bạn toàn được bố mẹ đón cơ mà...

Tôi suy nghĩ một hồi, không biết trả lời sao cho phải. Cuối cùng đành áp ứng:

- Tại mẹ Cốm bạn quá thôi, khi nào hết bạn mẹ Cốm sẽ về đưa Cốm đi công viên chơi...

- Cô Lành nói dối, bố cháu bảo mẹ cháu đi xa lắm, không về nữa đâu...

Hai mắt tôi rung rung, ôm chặt con bé vào lòng. Mẹ tôi tuy không còn nữa, nhưng ít nhất tôi vẫn được hưởng trọn vẹn tình yêu thương đến năm 11 tuổi. Chỉ như vậy thôi nhưng so với Cốm tôi thấy mình may mắn hơn rất nhiều rồi...

- Cốm vào cô tắm cho...

- ...(im lặng)

- Cốm ơi...

- ...(vẫn im lặng)

- Cốm đừng buồn nữa, không cô Lành lại buồn theo Cốm đấy....

- Nhưng mấy bạn ở lớp không chơi với cháu. Các bạn bảo cháu là con hoang, là đồ không có mẹ...

Đây là câu nói của những đứa trẻ 6 tuổi sao??? Có khác gì những lời cay nghiệt như cứa vào tim người lớn không...?

- Bạn nào nói vậy là hư, ai sinh ra mà chẳng có bố mẹ. Mẹ Cốm còn rất giỏi nữa...

- Thật hả cô...

- Cô Lành đã lừa Cốm bao giờ chưa...

Nói đến đây, Cốm mới ngoan ngoãn theo tôi vào tắm.

Tối hôm đó tôi xin Dững cho nghỉ 3 ngày về quê thăm bố. Sớm hôm sau, tôi bắt xe về Thanh Hóa luôn. Bố đang bấm bèo cho lợn, thấy tôi về bố luôn con dao xuống, xách túi quần áo cho tôi:

- Về mà không báo thể con...

Hai mắt tôi rung rung, cứ tưởng mình mạnh mẽ lắm. Nhưng khi đứng trước mặt bố, tôi vẫn muốn òa khóc thật to, kể ra hết những uất ức, tủi hờn mình phải chịu trong thời gian qua:

- Con được về có 3 ngày thôi...

- Không sao đâu, về là tốt rồi. Vào nhà ngồi cho mát, bố mới mua thêm cái quạt điện đấy, đi đường nắng nóng quá mặt mũi đỏ hết lên thế kia...

- Con xin lỗi bố...

- Thôi con ạ, số mình nó đã vậy rồi thì đành chịu....

- Nhưng con sợ hàng xóm dị nghị, bố lại mang tiếng có con gái bỏ ck...

- Miệng ở gần tai, ai thích nói gì thì cứ nói. Bố không sợ tai tiếng chỉ sợ các con lầm lỡ một đời...

- Vâng ạ...

Tôi tủi thân chảy nước mắt, ngoài kia bao nhiêu sóng gió cuộc đời nhưng tôi vẫn có bố ở đây làm chỗ dựa vững chắc nhất...

- Đợi bố tí, bố ra vườn bắt con gà thịt cho mà ăn...

Tôi vui vẻ gạt đầu lia lịa, bữa cơm trưa cả nhà quây quần nói chuyện rôm rả. Lâu lắm rồi tôi mới có cảm giác này. Không đâu bình yên bằng mái ấm gia đình...

- Chị có quà cho hai đứa đây...

Thằng Tuấn hôn hờ:

- Thật ạ...chị cho em xem nào....?

Cái Ly ngồi kế bên húych nhẹ vào tay em:

- Đề yên cho chị ấy ăn đã...

Tôi bật cười nhìn hai đứa em ngày một lớn dần. Tự nhủ với bản thân phải cố gắng hơn nữa. Đời tôi ít học, bươn chải ra sao cũng được, nhưng hai em nhất định phải có ăn học đàng hoàng cho bớt khổ. Có như thế tôi mới không thấy hổ thẹn với mẹ...

Hôm sau, đang làm dở con cá chép nấu canh riêu, thì Dũng gọi đến thông báo phải đi công tác đột xuất, nhờ tôi về trông Cóm. Chào bố, chào các em tôi lại lên Hà Nội luôn...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Vừa bước chân xuống cổng, tôi đã nghe tiếng găt nhẹ của Dũng:

- Hôm nay sao con lại cầu cô Trang...?

Cóm không trả lời chỉ thút thít, mếu máo...

- Bố đang hỏi con đấy, con có nghe không...?

- ...(im lặng)

Dũng bực mình quát to hơn:

- Cóm...Bây giờ bố không nói được con nữa à? Sao con càng lớn càng lì lợm thế này?

Tôi đứng ngoài chờ xem Cóm định làm gì? Nhưng công nhận cô bé này "lì" thật, mặc bố quát mắng ra sao vẫn cương quyết không chịu mở miệng xin lỗi. Dũng đỡ tay định tét vào mông con gái, thì tôi đã nhanh chân chạy vào ôm lấy nó:

- Anh đừng đánh Cóm, tội nghiệp nó lắm...

- Em lên rồi à? Em không biết đấy thôi, chứ dạo này nó học được ở đâu cái tính bướng bỉnh lắm. Nay anh cho nó đến công ty, đang yên đang lành không biết tại sao lại chạy đến cầu người ta...?

Tôi vỗ nhẹ vào lưng Cóm mấy cái:

- Cóm làm vậy là sai rồi, Cóm mau xin lỗi bố đi. Trẻ con như thế là hư đấy...

Òa khóc nức nở trong lòng tôi, Cóm nhìn trộm bố một hồi mới lên tiếng:

- Con xin lỗi bố. Lần sau con không dám như vậy nữa...

Mặt Dũng từ từ dần ra:

- Thôi được rồi. Hai cô cháu lên lầu đi...

_____

Tôi đóng kín cửa phòng, chưa kịp xếp quần áo Cóm đã cầm lấy tay tôi:

- Cháu không cầu cô Trang đâu...

Tôi lơ mơ, nửa tin nửa ngờ:

- Thật á, thế sao bố lại mắng cháu...?

- Tại cô ấy mách bố cháu đấy, cháu thấy trên váy cô ấy cho cái nơ hồng đẹp lắm cháu muốn sờ thử. Cô ấy không cho cháu động vào, còn đẩy cháu nữa...

- Cóm đã nói với bố chưa...?

- Cháu nói rồi, mà bố không tin. Cô Lành ơi có phải bố hết thương cháu rồi không...?

- Không phải đâu. Cóm đừng nói thế, bố Dũng nghe được bố lại buồn. Chuyện hôm nay chẳng qua là do bố bận quá, bố chưa hỏi rõ cô Trang thôi...?

- Cóm không giận bố nữa đâu...

- Cóm thông minh thật, phải thế mới ngoan chứ...

_____

Dũng đi công tác dưới Quảng Ninh 2 ngày mới về. Tôi với Cóm ở nhà, bất ngờ mẹ Dũng sang chơi, bà nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới. Cái nhìn đầy dò xét, khiến tôi không được thoải mái lắm:

- Cô là giúp việc thằng Dũng mới thuê à...

- Vâng ạ, cháu tên là Lành...

- Nhà cô ở đâu?

- Quê đẻ cháu ở Thanh Hóa, nhưng cháu lên Hà Nội được hơn hai năm rồi...

- Vậy hả, cô lấy ck chưa...?

Tôi hơi bối rối khi nghe câu hỏi này, cũng không biết trả lời sao cho phải nữa. Thôi cứ đánh liều nói đúng sự thật đi:

- Cháu có ck rồi, nhưng mới li hôn...

- Tôi xin lỗi, tôi hơi vô duyên. Nhưng cô có thể cho tôi biết lí do hai vk ck cô không ở cùng nhau nữa không...?

Không những vô duyên, còn mất lịch sự nữa. Lần đầu tiên gặp mặt đã hỏi tôi dồn dập như hỏi cung tội phạm. Dù tôi có là giúp việc đi chăng nữa thì bà ta cũng không có quyền xâm phạm đời tư của tôi thế này.

Nghĩ thâm trọng bụng vậy thôi, chứ tôi nào dám bộc lộ ra mặt. Ý kiến, thái độ mặt việc như chơi:

- Tại quan điểm sống của bọn cháu không hợp nhau, không tìm được tiếng nói chung cô ạ...

- Thanh niên bây giờ suy nghĩ lạ thật, chẳng như hồi xưa. Hờ tí là lời nhau ra phùng, lời bố mẹ nói có để vào tai đâu...?

Càng nghe càng khó chịu, nhưng điều làm tôi tò mò hơn đó là thái độ dửng dưng của Cóm. Từ lúc bà nội sang chơi đến giờ, ngoài câu chào lúc đầu thì tôi chưa nghe thấy Cóm nói với bà câu gì. Chẳng lẽ Cóm không thích nói chuyện...?

Không đâu. Sau hơn 1 tháng tôi tiếp xúc với con bé tôi nhận ra nó cũng ngoan ngoãn, dễ bảo mà. Hay nó không thích bà nội...? Tôi thử gọi nó xem sao:

- Côm ra chơi với bà nội đi, bà đang chờ cháu kia...

- Cháu không ra đâu...

- Sao Côm lại không ra, cháu sợ bà nội à...?

- Cháu không sợ, nhưng cháu ghét bà nội lắm. Bà toàn thích đi tìm vợ mới cho bố cháu thôi. Mấy lần sang nhà bà ăn cơm, lần nào bà cũng gọi thêm cả cô Trang nữa...

Hóa ra là như thế, trẻ con bằng tuổi Côm đi học cô giáo toàn kể cho nghe truyện cổ tích. Mẹ kể, gì ghê độc ác trong truyện đã ám ảnh vào đầu các cháu quá nhiều, nên Côm không thích bà nội tìm mẹ kể cho mình thì cũng là điều dễ hiểu thôi...

Chừng nửa tiếng sau, ngoài cổng lại xuất hiện thêm 1 vị khách không mời nữa. Đi ngang qua tôi, khuôn mặt trang điểm kĩ càng của cô ta khẽ cau lại. Ấy thế mà vào nhà gặp mẹ Dững, giọng đã ngọt xớt luôn được:

- Cháu chào bác, bác đợi cháu lâu chưa...?

- Cũng vừa mới thôi, cháu ngồi xuống đi. Lành ơi pha cho Trang ly nước Cam không đá ít đường nhé...

Nói mới nhớ đây là cô gái đã đổ tội cho Côm hôm trước, báo hại con bé bị bỏ mắng cả tiếng đồng hồ. Nhìn bề ngoài cũng xinh đẹp nét na đấy chứ, sao lại làm cái trò hèn hạ đó. Lòng dạ con người sâu hơn biển rộng mà...

Riêng Côm nhìn thấy Trang thì khỏi phải bàn, không ưng ra mặt:

- Côm chào cô Trang đi...(Bà nội nhắc)

- ...(im lặng đi qua không thèm tiếp lời)

- Côm...Nghe bà nói gì không...?

- ...(Vẫn mím chặt môi nhất quyết không chào.)

Bà nội phát cáu với thái độ không coi ai ra gì của Côm:

- Ô con này bướng nhỉ? Có muốn bà đánh đòn không? Bé tí đã học cái thói mất dạy ở đâu thế? (Liếc mắt nhìn sang tôi)

Trang cười cười:

- Không sao đâu bác ơi, Côm còn nhỏ mà...

- Cháu đừng chiều nó quá, lớn lên tí nữa lại không dạy được. Năm nay cũng gần 7 tuổi rồi còn gì...

- Trẻ con hiếu động tí thôi, Côm ơi sang đây chơi với cô nào...

Côm chạy, lấp ra sau lưng tôi:

- Cháu không chơi với cô đâu...

- Cô đưa đi công viên, mua nhiều đồ chơi nhé!

- Cháu đợi mẹ cháu về đưa đi cơ...

Bà nội nghe Côm nhắc đến mẹ, tự dưng nổi giận dưng dưng:

- Ai bảo con thế, mẹ con đi xa rồi, không quay về nữa đâu...

Côm khóc ré lên:

- Bà nói dối, cô Lành bảo mẹ sẽ về mà...

- Về cái gì mà về, mai một cô Trang sẽ thay mẹ chăm sóc con...

- Con không cần...

- Không cần cũng phải chấp nhận...

- [...]

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Mẹ Dũng quay sang tôi hăm hực:

- Cô biết gì về gia đình tôi mà nói. Mẹ nó bảo với cô mẹ nó sắp về à. Đừng gieo vào đầu con bé những điều vô lí..
- Cháu xin lỗi, cháu không cố ý nói dối Cóm đâu...
- Gằn mực thì đen, gằn đèn thì rạng. Tôi nói thế chắc cô cũng hiểu. Trang đứng lên đi về thôi..
- Bác đừng trách Lành, cô ấy cũng chỉ có lòng tốt muốn thí Cóm thôi mà...
- Thí kiểu nói năng xuyên tạc như thế thì bác không cần. Thắng Dũng mới đi Quảng Ninh công tác, định nhờ cháu sang trông cái Cóm 2 ngày mà giờ chắc không cần nữa...
- Không sao đâu. Cháu cũng đang rảnh, bác cứ để cháu trông cho. Gì thì gì có người nhà vẫn yên tâm hơn chứ...
- Vậy nhờ cháu nhé!

Mẹ Dũng nói xong bỏ về trong tức tối. Đến chiều tôi đang chiên chả Mực cho Cóm ăn:

- Trang: Cô cho trẻ con ăn ít dầu mỡ thôi, không tốt cho sức khỏe đâu...
- Lâu lâu Cóm mới được bữa thôi chị..
- Đây là tôi nhắc nhở cô thế. Cóm không ăn nữa, lên thay quần áo đi, cô Trang dẫn đi mua đồ chơi...
- Cháu ở nhà với cô Lành...
- Cô nói phải nghe chứ, không cô mách bố Dũng đấy...
- Cô lúc nào cũng đem bố Dũng ra dọa cháu, bố thương cháu lắm không bênh cô như lần trước nữa đâu...

Công việc dưới Quảng Ninh hoàn thành nhanh hơn dự kiến. Có hơn 1 ngày Dũng đã được về. Trang lanh tranh chạy ra mở cổng:

- Anh về sớm thế, em tưởng sáng mai anh mới về cơ mà???
- Ủ, sao em lại ở đây...?
- Sáng nay bác gái gọi em sang, nhờ trông Cóm mấy ngày....
- Thế mẹ anh đâu...?
- Bác bận đi họp ở câu lạc bộ yoga, về luôn rồi anh ạ...
- Thôi vào nhà đi...

Cóm chạy đến ôm chầm lấy cổ Dũng, hôn "chụt" vào má bố...

- Cóm nhớ bố lắm..

Dũng bế Cóm đặt lên ghế:

- Cóm ở nhà có ngoan không? Có nghe lời cô Lành không?
- Có chứ. Cô Lành còn làm nhiều món ngon ời là ngon cho Cóm ăn nữa...
- Ngoan lắm. Chủ nhật tuần này rảnh bố dẫn Cóm đi chơi nhé...
- Thật không? Bố hứa đi. Mà lần này bố cho cả cô Lành đi nữa nhé. Cô Lành ở nhà cũng ngoan mà...

Tôi và Dũng đồng thanh bật cười trước câu nói ngây thơ, vô cùng đáng yêu của Cóm...

- Cô cảm ơn Cóm nhé! Càng ngày càng ra dáng người lớn rồi...

Trang đứng bên chứng kiến cảnh này, bàn tay cô ta nắm chặt lại, ánh mắt không dấu nổi sự ghen ghét:

- Hình như Cóm không thích em. Em về đây, khi nào rảnh em lại sang...

- Em đi cẩn thận nhé! Tầm này hay tắc đường đấy...

Trang không trả lời, quay sang liếc Lành mấy cái. Trong đầu bao nhiêu dự tính đen tối dần được hình thành...

Dũng lên phòng thay bộ quần áo ngủ, lấy điện thoại gọi cho mẹ:

- Mẹ nhờ Trang sang nhà con trông Cóm làm gì? Chuyện của con để con tự giải quyết, mẹ đừng nhúng tay vào nữa...

- Ở cái thằng này, để cái Cóm ở nhà với người lạ tao không yên tâm, nên tao mới bảo cái Trang sang. Mà không cảm ơn thì thôi, giờ lại quay ra quát mẹ thế à...?

- Mẹ đừng tưởng con không biết mẹ đang tính gì. Con với Trang là không thể nào, một lần lầm lỡ với con là quá đủ rồi...

- Mà ngu lắm con ơi, phải nghĩ thoáng ra chứ. Với đàn ông mà nói tình yêu chỉ là một phần thôi, còn sự nghiệp mới là tất cả. Nhà cái Trang có mỗi mình nó, lấy nó về mà lợi trăm đường...

- Mẹ đừng nói nữa, con mệt lắm rồi...

- Con bé giúp việc mới nhà mà cho nó nghỉ đi. Ngoài kia thiếu gì người, mà thuê ngay phải cái loại bỏ ck thế...?

- Mẹ đừng quên con trai mẹ cũng là loại bỏ vk. Con thuê ai là quyền của con, lần sau mẹ đừng tự ý xúc phạm người khác như thế, mình cũng chẳng hay ho gì đâu...

- Mà đang nói chuyện với mẹ mà đấy...

- Cảm ơn mẹ đã nhắc, con chỉ nói thế thôi...

Dũng tắt máy xuống nhà thấy Lành đang lúi húi chơi cùng Cóm:

- Cảm ơn em, đã giúp Cóm vui vẻ trở lại...

- Không nghiêm trọng như anh nói đâu...

- Anh còn đang sợ con bé bị trầm cảm. Trước khi em đến nói thật anh cũng có thuê 2 người khác rồi, nhưng con bé nhất quyết không chịu nói chuyện với ai...

- Cóm là cô bé rất nhạy cảm, chỉ cần anh để ý đến con nhiều hơn, thì em tin chắc chắn Cóm sẽ rất ngoan...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Trang ở nhà không giấu nổi cảm phẫn...

- Mẹ Trang: Con sao thế...?

- Chẳng lẽ con lại không bằng một con giúp việc...?

- Ai nói thế, mẹ và vỡ mồm...

- Chứ sao anh Dũng không để mắt đến con, chỉ chăm chăm nhìn con giúp việc mới...

- Để mẹ nói chuyện với mẹ nó...

Bố Trang vừa đi làm về nghe được:

- Bà định làm gì, chuyện của bọn nó cứ để bọn nó tự giải quyết. Nhúng tay vào mấy nữa làm sao bà chịu nổi không...?
- Tôi xót con gái tôi thì có gì sai...?
- Một mình bà biết xót con à...? Nhưng tình yêu không phải là thứ hai mẹ con bà có thể mua được bằng tiền...
- Trang: Ngoài anh Dũng con sẽ không lấy ai...
- Lấy về rồi thì thế nào, liệu có hạnh phúc không? Thăng Dũng là đứa lạnh lùng, quyết đoán nó sẽ không vì con khóc lóc mà thương hại con đâu...

Trang nghe bố nói ôm mặt khóc, chạy thẳng lên phòng...

Mẹ Trang vẫn âm thầm gọi cho mẹ Dũng:

- Chuyện của bọn trẻ phiền đến chị em cũng hơi ngại. Nhưng cháu Trang mấy hôm nay cứ khóc suốt, nhìn con như thế em cũng tủi thân...
- Cô cứ yên tâm đời này tôi chỉ chấp nhận một mình cái Trang là con dâu thôi...
- Em vẫn lo lắm chị ạ...
- 10 ngày nữa bố thằng Dũng sinh nhật, chị tự có cách lo sẵn mọi việc....
- Vậy e nhờ chị, chứ anh nhà em cũng đang rục rịch định cho nó sang Pháp du học rồi...
- Cô bảo cháu không phải lo, cứ ăn ngon ngủ kỹ chờ ngày chị rước về thôi...

—
Dũng dẫn Cóm và Lành đi công viên chơi, thấy các bạn gọi mẹ. Cóm quay sang nhìn bố...

- Bố ơi bao giờ mẹ về...?
- Đợi Cóm lớn hơn chút nữa...
- Nhưng hôm trước bà bảo mẹ không về nữa đâu. Mai kia cô Trang sẽ làm mẹ con, bà còn chửi cô Lành nữa...
- Tại bà giận bố nên bà nói vậy thôi, Cóm đừng tin nhé!
- Con chỉ tin bố với cô Lành...
- Cóm ngoan lắm...(Dũng xoa đầu con)

Lành đi trước dắt tay Cóm vào quán kem:

- Bố Dũng mới trả lương cô, Cóm thích ăn gì cứ ăn thoải mái nhé. Hôm nay cô khao Cóm no nê luôn...

Cóm vỗ tay reo hò:

- Cô Lành là nhất...

Dũng giả vờ sụp mặt xuống:

- Bố bị Cóm cho ra rìa rồi...
- Không đâu, Cóm vẫn yêu bố mà...

Nhìn con gái xúc từng miếng kem bỏ mồm ăn ngon lành. Dũng áy náy định nói gì với Lành, nhưng lại thôi.

- Anh có chuyện gì à...?
- Mẹ anh nóng tính, nói năng nhiều lúc không kiểm soát được. Em cho anh thay mặt mẹ xin lỗi em nhé!
- Chuyện có gì đâu mà lỗi với lắm, hơn nữa bác cũng không nói gì quá đáng cả...
- Em không cần giấu, Cóm kể cho anh nghe hết rồi...

- Em không để ý thật mà...

- Lần sau mẹ anh còn xúc phạm em nữa, em cứ việc nói lại. Chứ nhìn mãi, được nước bà càng lẩn tọt đấy...

Lành cười khanh khách:

- Có thấy ai sai người làm cãi lại mẹ mình như anh không...?

- Kệ chứ. Cái gì đúng thì thôi...

Đường phố đông nghịt, mỗi người một suy nghĩ. Nhưng tất cả không ai biết ngày mai chuyện gì sẽ xảy ra...?

Ngày sinh nhật bố Dũng, bạn bè khắp nơi đến chúc mừng. Toàn những vị có chức có quyền. Cả căn biệt thự 4 tầng náo nhiệt hơn bao giờ hết. Trang đứng sau mẹ Dũng, mặc chiếc váy trắng khoét sâu ngực, khuôn mặt make up kĩ càng không ngừng mỉm cười...

- Mẹ Dũng: Hôm nay cháu đẹp lắm. Nhưng lát nữa xong việc, nhớ phải hoàn thành tốt nhiệm vụ đấy. Đừng lo lắng quá, cứ theo kế hoạch bác vạch sẵn mà làm thôi...

- Trang: Cháu cảm ơn bác...

- Trước sau gì cũng là người một nhà, on huệ gì?

- Có khi nào sau đêm nay anh Dũng sẽ ghét cháu không ạ...?

- Cái này thì cháu không cần lo. Bác là mẹ nó bác hiểu nó nhất...

Hơn 10h đêm khách khứa vẫn dần, Dũng đưa Côm về nhà mà đầu nhức không chịu nổi...

- Mẹ Dũng: Thôi lên phòng đi, sáng mai về cũng được. Để Côm ngủ với mẹ một đêm...

Dũng gạt đầu, hai tay bóp chán lên phòng nằm vật ra, cả người khô khốc như có hàng trăm con kiến đang bò. Với tay cầm cốc nước lọc trên bàn, tu ừng ừng một hơi hết sạch...

Sáng hôm sau nghe tiếng Côm gọi rõ sớm ngoài cửa. Dũng giật mình bật dậy, dụi mắt vài cái quay sang bên cạnh thấy Trang đang ngủ ngon lành...

- Trang ơi... Trang...

- Hừm...

- Sao em lại ở đây? Chuyện quái gì đang xảy ra thế này...?

Trang mắt nhắm, mắt mở bật khóc ngon lành:

- Em... Tối qua bác gái nhờ mang cho anh cốc nước gừng giải rượu... Không ngờ vừa vào phòng anh đã giữ chặt tay, vùng vẫy mãi mà không đẩy ra được... Chúng mình đều trưởng thành hết rồi, cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra đi... Em biết anh không yêu em, nên em không muốn nhắc lại chuyện này nữa... Suy cho cùng một phần cũng do em tự nguyện, anh không cần áy náy. Em sẽ sang Pari du học theo ý nguyện của bố em...

- Anh không có ý chối bỏ trách nhiệm, nhưng giờ anh rối quá em cho anh thời gian suy nghĩ rồi quyết định được không...?

Trang ôm mặt khóc to hơn:

- Không cần đâu... Em về đây...

Côm ngoài cửa chờ mãi không thấy bố ra, gọi thêm vài câu nữa:

- Bố ơi... Bố... Côm vào nhé!

Dũng hoảng hốt:

- Bố đang thay quần áo, Côm xuống nhà với ông bà trước đi. Lát bố xuống bố đưa đi học...

- Vậy bố nhanh lên, Côm sắp muộn học đấy...

- Bố nhớ rồi Côm xuống đi...

Trang mặc xong quần áo, chuẩn bị bước ra Dững vội kéo tay lại:

- Em đợi anh xuống trước, 10" sau anh đưa Côm đi học xong rồi em hãy xuống...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đồi Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Dững đưa Côm đi học xong, về thẳng nhà bố mẹ, mặt hầm hầm:

- Sao mẹ lại làm thế? Mẹ coi con là cái gì?

- Tao làm gì? Mày điên à?

Dững cười nhạt:

- Lẽ ra mẹ nên đi làm diễn viên mới đúng...

- Đừng có láo...(mẹ D quát to)

- Con đã bảo chuyện của con để con tự giải quyết cơ mà. Hôn nhân của con đổ vỡ 1 lần rồi, mẹ chưa hài lòng sao?

- Vk cũ của mày xứng đáng bị thế, cái loại đàn bà không biết suy nghĩ cho ck con như nó nhà này không cần...

- Mẹ thôi đi, hờ tí là chì chiết người ta. Giờ Thu (vk cũ) không còn liên quan đến con nữa, mẹ để cô ấy yên. Riêng Trang nếu thích thì mẹ lấy, đừng ép con quá...

- Mày ngủ với nó rồi, giờ mày định trôi bỏ trách nhiệm à? Bản lĩnh đàn ông của mày đâu hết rồi, thẳng hèn...

Dững tức quá, hóa cười:

- Con hèn đấy thì sao? Bây giờ con chỉ cần một mình Côm thôi. Mẹ đã mất công tính toán thì kết quả này mẹ phải lường trước chứ... Còn chuyện của Trang cứ để con giải quyết riêng với cô ấy, còn mẹ muốn con lấy Trang thì đó là điều không thể nào. Nói rõ cho mẹ hiểu...

Mẹ Dững chỉ tay thẳng mặt:

- Tao không có đứa con như mày. Mày cút khỏi đây ngay....

- Là mẹ tự nói đó...

Chiếc xe ô tô đắt tiền, lao vun vút trên đường phố. Dững đến thẳng công ty chứ không về qua nhà:

- Thư kí: Nay mặt sếp căng thế...?

- Dững: Vương ngay phải những chuyện không đâu, tự dưng chán oi là chán...

- Sếp ngầu vậy mà cũng có chuyện không giải quyết được á...?

- Chú đánh giá anh cao quá...Mà lần sau Trang có đến đây, chú đừng tự ý cho cô ấy vào phòng anh như mấy lần trước nhé!

- Nhưng mẹ sếp yêu cầu thế...

- Mẹ anh toàn thích làm những việc vô lý, chú không cần để ý. Cuối tuần đi công tác Phú Quốc, chú đặt thêm cho anh 2 vé nữa...

- Yes ser...(Tầm tầm cười)

Quán Cafe "Ánh Dương"

Dững gặp Trang nói chuyện rõ ràng:

- Em còn trẻ, đừng vì anh mà lỡ dở thanh xuân...
- Chẳng lẽ anh không có một chút tình cảm nào với em sao...?
- Anh xin lỗi..
- Thôi anh đừng nói nữa, em hiểu rồi. Em sẽ nói chuyện với bác gái, anh đừng lo....
- Cảm ơn em đã hiểu. Anh tin sau này sẽ có người mang đến cho em hạnh phúc nhiều hơn...

Trang mắt kiểm soát, hét to lên:

- Nhưng người đó không phải anh...anh hiểu không???
- Trang...Bình tĩnh lại đi..
- Em xin lỗi, em hơi quá lời...Anh về công ty đi, em ngồi đây thêm lúc nữa rồi em về..

Dũng vừa đi khỏi thì cũng là lúc Trang nhếch môi gọi điện cho bạn thân:

- Bạn: Sao rồi, cá mắc câu chưa???
- Dễ dàng thế thì còn gì vui...
- Tao thấy ông Dũng không yêu mày thật đấy...Bỏ đi cho nhẹ nợ, bao nhiêu thằng chết mê chết mệt không theo, lại cứ rúc đầu vào người có vk con rồi làm gì...?
- Mày chưa yêu ai nên chưa hiểu được đâu. Tao tin thời gian sẽ làm anh ấy có tình cảm với tao....
- Phải nói bao nhiêu lần nữa mày mới hiểu? Mày ngu vừa thôi, trong mắt ông Dũng mày không quan trọng, nên mày có làm gì ông ấy cũng chỉ coi là dư thừa...
- Mày đừng nói nữa, bạn bè kiểu gì không giúp nhau thì thôi toàn khích bác nhau thế...? (Trang gắt...)
- Tình yêu mù quáng làm mày thay đổi thật rồi, tao không khuyên được mày nữa. Nhưng tao vẫn phải nhắc nhở mày lần cuối, mày nên từ bỏ những ý định điên rồ đang xuất hiện trong đầu mày đi, không hay ho gì đâu. Người khác không biết mày đang nghĩ gì, chứ tao biết hết đấy....

Trang bực mình, bĩu môi tắt điện thoại, mồm vẫn không ngừng lẩm bẩm: "Bạn với bè càng ngày càng quá đáng "

Đứng dậy thanh toán tiền, Trang ra xe đến nhà mẹ Dũng..

- Mẹ Dũng: May quá bác đang định gọi cháu sang, vào đây ăn chè với bác. Toàn những món cháu thích, ngon lắm..
- Trang: Dạ thôi, cháu không ăn đâu...
- Ở nay sao thế...?
- Cháu đến đây để chào bác, cháu quyết định thứ 5 tuần sau cháu sẽ sang Pari...
- Sao thế được, cháu còn phải ở nhà làm con dâu bác chứ...
- Cháu xin lỗi, chắc cháu không có phước phận đó rồi...
- Thằng Dũng nó lại nói gì làm cháu buồn à...?

Trang ầm ức nói từng câu, từng chữ

- Dạ không ạ. Bác đừng trách anh Dũng, anh ấy chỉ nói đúng sự thật thôi. Có lẽ là do cháu ảo tưởng vào tình yêu quá nhiều...
- Không phải đâu, cháu là một cô gái ngoan. Bác tin hai đứa ở bên nhau sẽ rất hạnh phúc...(Cầm lấy tay Trang dỗ dành)
- Thật không ạ...?
- Thật chứ, bác có lừa cháu bao giờ đâu. Đừng khóc nữa nhé, mọi việc cứ để bác lo...
- Cháu cảm ơn bác, để cháu về cháu báo với bố, cháu không đi du học nữa...(cười tươi rồi)
- Ngoan lắm..Giờ thì ăn chè đi để lâu không ngon đâu...

Lành dỗ Cốm ngủ xong, xuống nhà lấy cốc nước thì Dững đi làm về:

- Lành: Sao nay anh về muộn thế...?
- Anh phải đi gặp đối tác giam giữ nhau, giờ mới được về. Cốm ngủ chưa em...?
- Vừa ngủ xong anh ạ, cứ hỏi bố suốt thôi..
- Em đi máy bay bao giờ chưa?
- Dạ chưa...Em còn chưa cả được nhìn thấy hình dạng thật của cái máy bay như nào ý...
- Vậy chuẩn bị quần áo, sáng mai đi Phú Quốc cùng anh và Cốm nhé..(giọng Dững vui vui)
- Ôi thôi em không dám đâu...
- Có gì mà dám mới không dám. Cứ coi như anh thưởng tiền công em chăm Cốm giúp anh thời gian qua...
- Anh trả lương em cũng cao mà...
- Đùa em tí thôi, thực ra anh muốn cho Cốm đi chơi, nhưng sợ bận công việc không trông được nên mới nhờ thêm em đi...
- Em cảm ơn anh. Để mai ở nhà em chuẩn bị...
- Oki...Anh xin cô giáo Cốm rồi, sáng mai 10h tài xế đến đón hai cô cháu ra thẳng sân bay, anh đợi luôn ở đó....

Lành lên phòng lần qua, lần lại mãi không ngủ được, cứ tùm tùm cười một mình...

Mẹ Dững gọi điện gắt lên trong điện thoại:

- Mày nói gì với cái Trang mà nó khóc suốt thế...?
- Mẹ không cần biết...
- Mày đừng tưởng qua mặt được tao, khôn hồn thì nhắn tin xin lỗi nó ngay...
- Ai qua mặt ai con nghĩ mẹ rõ nhất...
- Mày láo lăm rồi đấy Dững ạ...
- Mẹ nghe câu tức nước vỡ bờ chưa...? Mai con đi công tác, mẹ đừng làm phiền con thêm nữa...

Dững tắt máy, vứt điện thoại xuống giường...

Tại Phú Quốc:

Lành một tay dắt Cốm, một tay kéo vali quần áo của hai cô cháu. Cốm đi bên cứ cười nói tíu tít:

- Bố ơi, bao giờ mình được tắm biển...?
- Nghỉ ngơi lát nữa rồi bố cho hai cô cháu ra biển chơi nhé!
- Yeah...Bố là tuyệt nhất...(Chạy đến ôm chân bố)

Bờ biển cát trắng trải dài, sóng gió nhấp nhô. Từng đàn chim Hải Âu đang sải cánh chao liệng...

Dững ôm Cốm chạy trước, Lành giả vờ đuổi theo. Tiếng cười nói vang lên không ngừng...

Trợ lý nhìn thấy cảnh này, chụp ảnh gửi cho mẹ Dững...

Mẹ Dững ở nhà nhận được tin nhắn, ghi chặt chặt điện thoại hét lên:

- Thằng mất dạy...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Dời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Biển về đêm gió thổi lồng lộng tung mái tóc,...cảm giác lạnh lạnh xua tan bao nỗi mệt mỏi được cất giấu tận sâu trong lòng tưởng chừng như đã quên của Lành...

Dững đứng sau lưng suy nghĩ một hồi, mới tiến lên hỏi:

- Sao em lại ngồi đây một mình, không thỏa mái chuyện gì à...?
- Dạ không ạ...Em nghĩ về chút chuyện cũ, nên hơi buồn thôi...
- Quá khứ thì cứ để cho nó ngủ yên, tương lai còn dài, ngẩng cao đầu mà cố gắng em ạ...
- Em cũng biết thế, nhưng ông trời hình như rất thích trêu đùa em...
- Mỗi người một số phận, không phải ông trời không công bằng...chỉ là cái mình mong muốn vượt quá xa so với giới hạn đáng có thôi...Em nghĩ thoáng ra, so với nhiều người mình được sống, được thực hiện ước mơ đã là may mắn lắm rồi...
- Em cảm ơn anh, em không nghĩ anh lại là người sâu sắc thế đâu...

Dững bật cười, đứng dậy đi thẳng về phía trước:

- Nếu em để ý đến những điều em đang có trong cuộc sống. Em sẽ nhận được nhiều hơn thế. Còn nếu em chỉ để ý đến những điều em không có, em sẽ thấy mình không bao giờ có đủ...

Nhìn theo bóng lưng Dững, Lành bất giác mỉm cười. Thì ra tất cả mọi vấn đề, đều là vấn đề của bản thân...

Trưa hôm sau, mẹ Dững tìm đến tận khách sạn của Lành...

Nhân viên mặt đơn đả:

- Cháu chào Bác...
- Không phải chào hỏi gì giờ này, thằng Dững đang ở phòng nào? Đưa chìa khóa phòng cho tôi...
- Như thế cháu sợ không hay lắm...
- Vậy tôi cho cô nghĩ việc chắc là hay nhỉ...?
- Cháu xin lỗi, mong bác bỏ qua cho cháu. Anh Dững đang ở phòng 491, còn con gái anh ấy và cô Lành ở phòng 490 ạ...(Mồm nói, tay đưa chìa khóa phòng)

Mẹ Dững vừa bước vào thang máy, hai nhân viên quay sang nhìn nhau...

- Nhân viên A: Ai mà có vẻ ghê gớm thế chị?
- Nhân viên B: Em mới làm không biết đấy thôi. Là bà chủ của khách sạn mình đấy...
- Vậy cái anh thuê phòng sáng qua là con trai bà chủ hả...?
- Ừ...Chị nghe quản lý nói anh ấy vào đây chuẩn bị kế hoạch mở rộng thêm thị trường trong này...
- Chả trách khí chất khác hẳn...
- Đùng nằm mơ giữa ban ngày em ơi. Không thấy người ta có con gái rồi à...?
- Kệ chứ, ai đánh thuê giấc mơ đâu...
- Chỉ sợ em chưa mơ đã phải tỉnh mộng rồi, mẹ sắp sẽ tạt nước kéo đầu em dậy...

Tiếng bàn tán, nói chuyện xôn xao không ngừng...

Phòng 490, Lành đang giúp Cóm buộc tóc, thay váy...

Tiếng gõ cửa vang lên không ngừng:

"Chát..."

Mở màn chào hỏi là một cái tát cháy má...

- Mẹ Dũng: Cô làm tôi bất ngờ thật đấy...
- Cháu không biết bác hiểu lầm cháu chuyện gì, nhưng mời bác vào trong này nói...
- Cô không nhắc thì tôi cũng quên, người như cô cũng cần liêm sỉ cơ à...

Lành nắm chặt tay:

- Mong bác tôn trọng cháu...
- Tôi chỉ tôn trọng những người đáng được tôn trọng thôi. Chứ còn cô thì không xứng đáng...

Cóm thấy vậy, chạy ra đứng chắn trước mặt bà Hạnh (Mẹ Dũng):

- Bà đừng đánh cô Lành, cô ấy quý cháu lắm...

Bà Hạnh nổi giận, trừng mắt lên quát Cóm:

- Cóm vào trong cho bà nói chuyện, trẻ con xen vào chuyện người lớn là hư, là mất dạy đấy...
- Cháu không vào đâu, bà về đi... (Miếu máo khóc)
- Bố mày mất dạy rồi, giờ thêm cả mày nữa hả? Có phải chúng mày định làm phản chống lại tao không...?

Lành lấy tay che hai tai Cóm:

- Bác ơi...bác giận cháu thì bác cứ chửi một mình cháu thôi. Cóm còn nhỏ, bác đừng nói con bé như thế, tui thân Cóm lắm...
- Cô im mồm đi...Tôi đang dạy dỗ cháu tôi, cô lấy quyền gì mà lên tiếng...
- Lành không có quyền, nhưng con có quyền. Quyền là bố nó chắc đủ rồi chứ...

Hai mắt Dũng đỏ ngầu, cả người phùng phùng lên...

Lành thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cứu tinh cũng xuất hiện...

Bà Hạnh nghe Dũng nói, lại càng điên tiết hơn:

- Mày bảo mày đi công tác cơ mà, công tác của mày đây hả...?
- Đó là chuyện của con...
- Ăn học cho lắm vào mà ngu. Mắc bẫy của con nhà quê này rồi, đẹp mặt mày chưa...?
- Mẹ đừng nói nữa...
- Tao phải nói cho mày mở mắt ra...
- Được rồi...Mẹ thích nói thì mẹ đứng ngoài này mà nói

Dũng đẩy Lành vào phòng, đóng sập cửa lại...

- Giờ mẹ thích nói gì thì nói đi...
- Theo tao về nhà, sang xin lỗi cái Trang ngay...

Giật hai chùm chìa khóa trong tay bà Hạnh, Dũng đứng lừ lừ:

- Mẹ đừng ép con nữa, không phải dọa dẫm chứ vào đường cùng, con không biết mình sẽ làm ra những chuyện gì đâu...

Thấy Dũng nổi khùng, bà Hạnh hạ giọng:

- Thực lòng mẹ cũng không ép con gì đâu, nhưng mẹ lo cho cái Cóm. Thiếu thốn tình thương lâu ngày quá, mẹ sợ con bé sẽ lâm vào cảnh xa lánh mọi người. Với cả con năm nay cũng 34 rồi, lo chuyện gia đình dần thôi, chứ cứ một mình như này sao được...?

- Okii...Okii...mẹ có lý, con tiếp thu giờ mẹ về đi...

Dừng quay người bước vào phòng, bà Hạnh cố gắng gọi với theo:

- Dũng...

Không có tiếng trả lời, gõ cửa không ai thưa. Chửi thêm vài câu, rồi về ngay trong ngày...

_____

Lên máy bay, khoang hạng nhất Dũng bế Cóm ngủ ngon lành:

- Ngay với em quá, mẹ anh lại làm phiền em rồi...

Lành cười nhạt, không nói gì...

- Em giận lắm phải không...?

- Cũng không hẳn là giận, nhưng những lời bác nói ra đối với em nó cay nghiệt quá...

- Tính mẹ anh mãi không thay đổi được, em đừng để ý trong lòng lại thêm bực bội...

Trang ở nhà biết tin Dũng đi công tác cùng Lành, người như phát điên:

- Mẹ Trang: Sao phải khổ thế con...?

- Mẹ không hiểu đâu, cuộc sống của con nếu không có anh Dũng thì chẳng khác nào con mất đi một nửa linh hồn...

- Bố Trang: Người không thuộc về mình làm sao con giữ được...?

- Chỉ cần bố chịu giúp con...

- Bố đâu thể bảo được thằng Dũng yêu con...?

- Con nghe nói anh Dũng đang chuẩn bị cho dự án mới, bố đầu tư vào được không...?

- Con hết thuốc chữa thật rồi, dự án đó một mình nó làm cũng dư thừa. Vốn dĩ đâu cần huy động thêm nguồn vốn từ bên ngoài...

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác...?

- Tình yêu không phải chấp niệm, quên Dũng đi. Sang Pari bắt đầu lại cuộc sống con nhé!

- Con không can tâm...không can tâm...

Mẹ Dũng gọi cho Trang:

- Bác có chuyện này muốn bàn với cháu...

- Chuyện gì mà nghe có vẻ nghiêm trọng thế bác...?

- Thế này nhé, bây giờ cháu giả mang thai được không? Bác sẽ ép thằng Dũng cưới cháu, bình thường nó luôn coi cháu là em gái. Bác tin nó biết chuyện nó không dám nghi ngờ gì đâu...?

- Vậy có được không ạ...?

- Có gì mà không được, lừa gần róm lâu ngày cũng bén. Cười nhau về lo gì không có em bé, ván đóng thuyền rồi nó cũng chẳng trách cháu được. Bác quý cháu lắm nên bác mới phải dùng cách này, chứ như đứa khác có nằm mơ cũng đừng hòng được bác giúp...

- Cháu cảm ơn bác, cháu nghe lời bác hết...

- Ngoan lắm.Nhưng phải từ từ, đợi thêm 1 tháng nữa cho kế hoạch hoàn hảo...

Nói chuyện với mẹ Dũng, Trang vừa vui mừng vừa sung sướng. Dũng không yêu mình thì sao chứ? Cuối cùng anh ấy cũng thuộc về mình thôi. Không ai được phép phá vỡ tình yêu này...

Dũng về công ty nổi giận đùng đùng, gọi trợ lý lên:

- Tôi ăn ở khốn nạn với cậu lắm à...?

Trợ lý ngạc nhiên, cúi gằm mặt xuống:

- Em làm gì sai ạ...?

- Mẹ tôi cho chú bao nhiêu tiền, để chú làm mặt thám...?

- Không anh ơi, nghe em nói đã...

- Tôi không muốn nghe hai lời, chú đi đi nhân lúc tôi còn chưa nóng...

- Xin anh tha cho em lần này...

- Chú biết tính tôi rồi đấy...

- Nhưng mà...

Dũng không nói nhiều, ấn điện thoại nội bộ:

- Bảo vệ lên đây...

Quay sang trợ lý, Dũng cười khẩy:

- Nề tình cũ, trước khi đi tôi khuyên thật cậu một câu...Làm ở đâu thì làm, bỏ cái tính khôn vặt đi. Không cả đời đừng mong ngóc đầu lên nổi...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Một tháng bình yên trôi qua, mọi việc suôn sẻ hơn mức bình thường...mà không hiểu sao trong lòng Lành cứ bứt rứt không yên...

Hơn 9h tối, cho Côm ngủ xong...Lành tranh thủ gọi điện về nhà hỏi thăm bố...

Liên tiếp 4 cuộc gọi đi...

Không có ai trả lời, những tiếng tút tút vang lên dài đằng đẵng...

Phải hơn nửa tiếng sau, cái Ly mới nghẹn ngào...

- Chị Lành ơi, thằng Tuấn bị người ta đâm vào rồi...

- Sao lại thế, có nặng lắm không...?

- Em không biết, chỉ thấy bố lên bệnh viện từ chập tối đến giờ còn chưa về...

- Chị biết rồi, em đừng khóc nữa, để chị nhờ anh Thắng (anh họ) lên với bố xem sao...

- Nhưng em sợ lắm...

- Ở nhà cứ yên tâm, đừng cuống lên...Có chuyện gì chị báo về cho...

Lành tắt máy, ấn số gọi cho Thắng mà hai tay run run:

- Thắng: Nay đổi gió hay sao, mà mày gọi anh muộn thế?

- Không đùa đâu anh ơi, cái Ly vừa báo thằng Tuấn nhà em bị người ta đâm phải...Đang trên bệnh viện huyện, bố em đi từ chập tối đến giờ chưa về.. Anh biết đi xe máy, anh lên đó xem tình hình thế nào hộ em mới...

- Sao mày không nói sớm...?

.- Em cũng vừa biết thôi...

- Thôi được rồi, để giờ anh lên...

Lành bắt lực ngồi sụp xuống cầu thang...

- Dũng: Nay em ngủ muộn thế...?

- Em trai em bị tai nạn, bố không mang điện thoại theo. Không biết bây giờ thế nào...?

- Tai nạn á...? Bị lâu chưa...?

- Chắc khoảng 5 - 6h tối...Em nhờ anh hộ em lên bệnh viện huyện hỏi rồi. Ngồi đây chờ thêm lúc nữa xem có tin gì không...?

Dũng không nói gì, lặng lẽ đứng chờ cùng Lành...

Thắng gọi điện báo lại:

- Lành: Sao rồi anh ơi, tìm thấy bố em chưa? Thằng Tuấn có bị gì không...?

- Mày hỏi từ từ từng câu thì anh mới trả lời được chứ...

- Lúc nào rồi, mà anh còn đùa...

- Ô con này, tao đùa gì mày. Tao vừa gặp bố mày, đang chờ thằng Tuấn chụp X quang chân trái. Nghe mong manh bác sĩ chuẩn đoán nó bị gãy xương cẳng chân rồi. Còn đầu óc tạm thời không sao. Phúc tổ 7 đời nhà mày nhá...

- Anh có giấu em chuyện gì không?

- Nói chuyện với mày chán bỏ mẹ. Tao đưa điện thoại để bố mày nói với mày...

Giọng bố Lành khàn khàn:

- Em không sao đâu, con đừng lo quá. Đợi bác sĩ chụp xong bố đưa nó đi bó bột là xong...

- Vào bệnh viện rồi, bố đừng tiết kiệm quá. Cần tiêu gì cứ phải tiêu, sáng mai con xin nghỉ, về thăm em.

- Không cần đâu con ạ, xin nghỉ nhiều quá người ta lại làm khó mình...

Lành quay sang nhìn Dũng...

Dũng gật đầu:

- Em cứ về đi, để Côm ở nhà với anh vài hôm cũng được...

- Em cảm ơn anh, chứ không về em sốt ruột lắm...

- À quên đợi anh tí...

Dũng bước nhanh vào phòng, cầm cái phong bì đưa cho Lành:

- Em cảm chỗ này về lo cho em trai em nhé! Không cần ngại đâu, cứ coi như anh cho em ứng trước lương...

- Em không cần đâu, em có tiền rồi...

- Cứ mang đi dự phòng cho chắc, không dùng đến về trả lại anh cũng được...

Sáng hôm sau, Lành bắt xe về Thanh Hóa sớm. Về luôn bệnh viện huyện, chứ không về nhà:

- Bố ơi, em đâu...?

- Đang nằm trong kia, đêm qua bó bột xong hết rồi. Bác sĩ bảo nằm theo dõi thêm 2 ngày nữa rồi cho về...

Lành mở túi quần áo đưa cho bố 10 triệu:

- Bố cầm lấy tiền lo thuốc thang cho em..

- Con lấy đâu ra nhiều tiền thế?

- Tiền con tiết kiệm với cả tiền chủ nhà ứng lương trước...

- Con mang về trả cho người ta đi, biết có làm lâu dài được không mà lấy lương trước. Không cần lo cho em đâu, lợn đang được giá. Chiều về bố bán 2 con là đủ...

Mẹ Dũng đích thân sang tận nhà Trang, đưa cho Trang cái phiếu siêu âm giả....

Dòng chữ kết luận Phạm Thu Trang, có thai 4 tuần tuổi rõ mồn một...Trang tròn xoe mắt nhìn, mẹ Dũng cười cười:

- Cháu bất ngờ lắm phải không? Bác đã hứa thì bác sẽ làm đến cùng...

- Thực ra cháu cũng đang có chuyện muốn nói với bác...

- Miễn sao không phải chuyện cháu đi Pari, thì cháu nói gì bác cũng đồng ý...

Trang xua xua tay:

- Ý cháu không phải chuyện đấy.Bác ngồi đây đợi, cháu lấy cái này cho bác xem nhé...

- Con bé này, hôm nay còn giả vờ thần bí với bác nữa cơ à...?

Trang gật gật, chạy lên phòng mang xuống chiếc que thử thai, hai vạch đỏ chói lọi..

Như không tin vào mắt mình, mẹ Dũng đờ người ra...

- Trang ơi...có thật không...?

Trang gật đầu chắc nịch. Mẹ Dũng cười to, mồm lắm nhảm liên tục:

- Tạ ơn trời phật, tạ ơn trời phật...

- Nhưng cháu sợ anh Dũng không đồng ý...

- Nó dám...Bác giết nó...Con cháu nhà bác ai cho nó quyền từ chối. Cháu gấp nó nói chuyện rõ ràng đi...Để bác về bàn với bác trai, chọn ngày sang nói chuyện đàng hoàng với bố mẹ cháu...

Trang gọi Dũng ra quán cafe dưới cổng công ty nói chuyện:

- Trang: Anh uống gì để em gọi...?

- Cho anh 1 cafe đen không đường, tí nữa anh còn vào họp...

- Anh ghét em lắm à...?

- Sao tự dưng em lại hỏi thế?

- Em...Đã muốn từ bỏ tất cả, buông xuôi mọi thứ, đến Pari bắt đầu cuộc sống mới. Quên đi anh, quên thanh xuân nơi này...

Nói đến đây, Trang khóc nức lên:

- Nhưng giờ chắc không kịp nữa rồi...

Đặt tờ phiếu siêu âm lên bàn...

Dũng liếc qua, bất ngờ quá không nói lên lời:

- Em có ý định gì chưa, nói anh nghe...?

- Em sẽ bỏ, em không muốn ràng buộc anh...
  - Em suy nghĩ kĩ đi...
  - Em..
  - Mẹ anh biết chưa?
  - Bác vừa sang nhà em, vô tình đúng lúc nhìn thấy phiếu siêu âm này, nên bác biết rồi..
  - Anh dù không có tình cảm nam nữ với em, nhưng việc anh làm anh sẽ chịu trách nhiệm đến cùng...Em đừng khóc nữa, cũng đừng suy nghĩ đến việc bỏ con...Đó là một sinh mệnh, chúng ta không ai có quyền tước đoạt đi mạng sống của nó...
  - Tất cả là tại em...em sai rồi, sai thật rồi...
  - Ai đúng ai sai giờ không quan trọng...Em cứ về đi, anh vào họp đây. Xong việc anh gọi lại cho...
- Dững quay lưng bước đi, trong lòng rối như tơ vò...Chỉ sau một đêm say rượu, giờ chuẩn bị lại thêm đứa con nữa...
- Trang cười nhạt nhìn theo, hai tay vỗ nhẹ lên bụng: "Con yên tâm, mẹ nhất định sẽ khiến bố Dững là bố của con"...
- Đúng lúc điện thoại reo, tên người gọi nhấp nháy trên màn hình...
- Trang nghiêng răng, lút mạnh nút "từ chối"...
- "Ting..ting..."
- Âm thanh tin nhắn gửi đến: "Nếu còn không nghe, anh đến tận nhà em..."
- Trang: Rốt cuộc anh muốn gì...?
  - Lâm (người yêu cũ của Trang): Cũng không có gì to tát lắm, chẳng qua anh vừa thua cá độ bóng đá hơn 300 triệu. Bí quá gọi cho em, vay ít thôi...
  - Khốn nạn, là thằng đàn ông ngửa tay xin tiền đàn bà không biết nhục sao...?
  - Em ăn nói cho cẩn thận, anh không có kiên nhẫn đâu. Với cả đây đâu phải lần đầu mà em phũ phàng...Tháng trước còn ngọt ngào lắm cơ mà...
  - Anh im đi, không cần nói nhiều, tôi không có tiền...
  - Nghe nói em định lấy ck, hay trong lễ cưới anh gửi tặng ck em và gia đình món quà nho nhỏ nhỉ...?
  - Anh dám..
  - Có gì mà thằng này không dám...Bây giờ tôi cho cô hai lựa chọn, một là đưa tiền cho tôi. Tôi buông tha cho cô, từ nay không ai còn nợ ai nữa. Hai là tôi cho mọi việc vỡ lở, thì cô cũng đừng hồng hồng sống yên ổn...
  - Sao anh hèn thế...? Tôi nói cho anh biết, đây là lần cuối tôi đưa tiền cho anh. Anh biết điều cầm tiền rồi tránh xa tôi ra, không thì đừng trách tôi ác...
- Lâm nghe xong, cười nham nhở...
- Okii...Có mỗi thế thôi, mà mất công từ nãy đến giờ. Khi nào buồn nhớ đến tìm anh, anh hứa phục vụ hết mình...
  - Để cho tôi yên...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Lành nấu cháo mang vào bệnh viện thăm em..

- Em không sao đâu, chỉ hơi đau tí thôi...mai một khôi em lại chạy như bay cho chị xem..

- Thôi đi ông tướng ơi, ông làm chị một phen hú vía...

Tuấn xì mặt:

- Tại hai anh ấy đâm vào em chứ, có phải tại em sai đâu...

- Chị không trách em đâu, đừng nghĩ nhiều nữa...

- Nhưng em sợ bố mắng...

- Bố lo cho em ý, hôm đưa em vào bệnh viện cả đêm bố có chợp mắt tí nào đâu...

Cốm gọi điện cho Lành, Lành đưa bát cháo cho Tuấn rồi mới ấn nút nghe...

- Cô Lành ơi, bao giờ cô về với cháu...?

- Cốm đi học về rồi à...Mấy hôm nay ở nhà Cốm có ngoan không...?

- Cháu ngoan lắm, còn được cô giáo ở lớp khen nữa cơ...

- Giỏi quá...mai một cô lên cô đưa Cốm đi ăn kem nhé!

- Cô lên sớm nhé, bố cháu bảo cô bận nhiều công việc lắm à...?

- Không đâu...Cô sắp hết bận rồi...Cốm đếm đủ thêm 3 ngày nữa là cô lên với Cốm...

Dững thấy con gái gọi điện cho Lành, tỏ vẻ không vui:

- Bố đã bảo cô Lành đang bận rồi mà...Sao con còn gọi điện làm phiền cô...

Cốm mếu máo...

- Nhưng Cốm nhớ cô lắm...Không ai làm bánh cho Cốm ăn, không ai kể chuyện cho Cốm nghe...

Dững xoa đầu con gái...

- Cốm đừng buồn nữa, mai một cô Lành lên với Cốm, rồi bố cho cả 2 cô cháu đi chơi như hôm nọ nhé!

- Bố hứa đi...

Dơ ngón tay út, Dững nhẹ nhàng ngoắc vào tay Cốm...

- Bố Dững hứa, đóng dấu với Cốm luôn...

- Con tạm tin bố...(Nháy mắt, cười toe toét)

Dững thom lên má Cốm, ngáp ngừng hỏi:

- Cốm này...con có thích em không...?

- Cốm không thích em đâu. Bạn Minh ở lớp Cốm nói có em rồi, bố mẹ sẽ không thương Cốm nữa...

- Bạn Minh nói đùa Cốm thôi, có em rồi bố càng thương Cốm hơn chứ...

- Vậy là bố sắp có em bé hả...(tròn xoe mắt nhìn bố...)

Dững bật cười ha hả:

- Không...Bố làm sao sinh em bé được, nhưng cô Trang sẽ sinh em bé chơi cùng Cốm cho vui...

Cốm nghe không hợp ý, giãy nảy lên:

- Cốm không thích cô Trang, cũng không thích em bé của cô ấy. Bố bảo cô ấy đừng mang em bé đến nhà mình, Cốm không cho chơi cùng đâu...

- Sao con lại không thích cô Trang...?

- Tại cô ấy hay lờm con, còn hay dọa mách tội con cho bố nữa...

- Giữa bố và cô Trang có những chuyện Cốm còn bé, không hiểu được đâu. Tạm thời bố cho cô Trang sang ở nhờ nhà mình thì Cốm phải ngoan nhé!
- Có phải giống lời bà nội nói, từ nay cô Trang sẽ làm mẹ con không...?
- Không đâu. Mẹ con vẫn là mẹ con chứ. Cô Trang không thể thay thế mẹ con được, cô ấy chỉ là bạn bố thôi..
- Vậy còn cô Lành...?

Dùng giật mình khi nghe đến tên Lành, tự trấn an con gái...

- Cô Lành vẫn sẽ ở cùng Cốm, nên Cốm yên tâm..

Mẹ Dũng sang tận nhà:

- Sao mày không bắt máy của mẹ...?
- Lúc đó con đang họp...
- Họp hành cái gì, có phải mày đang trốn tránh trách nhiệm không...?
- Con đã bảo chuyện của con mẹ đừng xen vào cơ mà...(gắt lên)
- Chuyện nào là chuyện của mày, giọt máu nhà này không đến phiên mày quyết định...
- Mẹ thích thế thì mẹ tự lấy Trang đi...

"Bốp..."

Thêm một cái tát nữa rơi xuống má Dũng:

- Mày mất dạy lắm rồi đấy...
- Chứ không phải mẹ chưa từng dạy con điều gì à...?

Cốm thấy bố bị đánh, chạy đến đẩy bà nội ra xa...

- Bà không được đánh bố...

Mẹ Dũng lại càng điên tiết hơn...

- Thêm cả mày nữa à...Hai bố con mày định làm tao tức chết phải không...?

Dùng lừ mắt nhìn mẹ, không nói thêm câu gì bế Cốm vào phòng đóng chặt cửa lại...

- Mày đứng lại đó cho tao...
- Lát con nói chuyện với mẹ, giờ mẹ để con yên...

Mẹ Dũng gọi cả bố Dũng sang:

- Ông xem con trai ông đi, làm con gái người ta có bầu rồi phải lung quay đi đây nài...
- Chuyện của nó để nó tự giải quyết, bà già rồi sống yên phận chút...
- Dũng: Con nói con không chịu trách nhiệm bao giờ...?
- Mẹ D: Ý mày là sao...?
- Con sẽ đón hai mẹ con cô ấy về đây ở, đợi khi đứa bé chào đời con tự nuôi được. Con nhắc lại lần cuối, con không yêu Trang nên chuyện hôn lễ không thể xảy ra. Mẹ đừng phí công, vô ích làm gì...
- Mày nghĩ nhà nó đồng ý sao...?
- Con nói chuyện với Trang rồi, tạm thời đây là cách tốt nhất cho cả hai...
- Bố D: Làm gì thì làm, nhớ phải có chừng mực...

Tại nhà Trang...

- Mẹ Trang: Con điên thật rồi, không làm thế được đâu...
- Con không điên, con không thể bỏ đứa bé này được...
- Thằng Dũng và gia đình nó biết chuyện sẽ không để con yên ổn đâu. Nghe mẹ lần này, bỏ đứa bé đi, bắt đầu cuộc sống mới...
- Nhưng con yêu anh Dũng, con không thể buông tay lúc này được. Bao nhiêu công sức con bỏ ra sắp có kết quả rồi, con sẽ không từ bỏ giữa chừng đâu...

Bố Trang tức giận đập tay xuống bàn:

- Bà xem đứa con gái vàng ngọc bà dạy dỗ ra đi, không còn chút liêm sỉ gì nữa rồi...
- Một mình tôi đẻ được nó chắc...? Ông đừng quá đáng...
- Con hư tại mẹ, cháu hư tại bà...Không nói nhiều nữa, ngày mai theo bố đến gặp cô Linh bỏ đứa bé đi...

Trang khóc to ôm chặt lấy mẹ:

- Con không đi, con không đi....Nếu bố còn ép con con sẽ chết trước mặt bố, cho bố vừa lòng..
- Mày dám...?

"Choang..."

Cốc nước trên bàn bị Trang đập mạnh xuống sàn, vỡ tung tóe....Nhanh tay nhặt lấy mảnh vỡ gần nhất, cứa vào cổ tay....Máu bắt đầu chảy, mẹ Trang hoảng quá hét lên:

- Trang ơi...Trang...Sang đây với mẹ, con muốn gì mẹ cũng đồng ý...Chứ con mà làm điều gì dại dột, mẹ không sống nổi đâu...
- Con không bỏ đứa bé...
- Được...được...không bỏ thì không bỏ...
- Con muốn lấy anh Dũng...
- Mẹ cũng đồng ý mà...
- Mẹ nói thật không...?
- Thật chứ...mẹ có lừa con bao giờ đâu...

Bố Trang thấy cảnh này vừa giận vừa thương...

- Hai mẹ con bà giờ muốn làm gì thì làm, tôi không quản nữa...

Trang ngồi xuống ghế, đưa tay cho mẹ băng bó...

- Anh Dũng vẫn chưa đồng ý lấy con...Chỉ tạm đón con về bên đây ở, chăm sóc cho dễ...Nhưng con tin ở cạnh nhau lâu ngày anh ấy sẽ yêu con...
- Ngốc quá con ạ...
- Vì tình yêu của mình, vì tương lai đứa bé trong bụng con không còn lựa chọn nào khác...

Một tuần trôi qua, Tuấn xuất viện về nhà Lành xin phép bố lên Hà Nội:

- Bố Lành: Nhớ đưa tiền trả chủ nhà nhé con. Gửi lời cảm ơn của bố đến cậu ấy nữa..
- Con nhớ rồi mà...
- Cầm thêm 2 triệu này nữa, lên đấy muốn ăn gì thì tự mua...

- Con không lấy đâu, con vẫn còn tiền. Bố để mà lo cho thằng Tuấn...
- Tiền lo cho em bố để riêng rồi, cứ cầm đi. Hai con lợn bố mới bán được hơn 6 triệu cơ mà...

—
Dững về nhà, Trang đang ngồi xem tivi:

- Nay anh về sớm thế...
- Ừ, nay không phải tiếp khách...
- Anh thay quần áo rồi gọi Côm xuống ăn cơm nhé!
- Em cứ ăn trước đi, anh đưa Côm sang ông bà ngoại tí. Máy nay Côm cứ nhắc suốt...
- Anh và Côm không thích nhìn mặt em à...?
- Em đừng suy nghĩ lung tung, ảnh hưởng đến con. Em chuyển sang đây ở rồi, anh tuy không yêu em nhưng anh hứa sẽ tạo điều kiện cho con phát triển tốt nhất...

Lành đứng ngoài cổng, nghe xong câu nói của Dững mà đầu óc mơ hồ: "Ai có con...?"

Côm lao ra ôm chặt lấy Lành...

- Cô Lành về rồi...Bố ơi cô Lành về rồi...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Dững gật đầu, mỉm cười nhìn Lành...

- Em trai em đã ổn chưa...?
- Cũng ổn ổn rồi anh ạ, chỉ bị gãy chân thôi. Đầu óc không việc gì, bác sĩ vừa cho xuất viện sáng qua...
- Vậy là may rồi, em vào nhà đi. Đưa túi quần áo đây anh xách cho...Còn hai cái bịch gì kia mà to thế...(Dững trêu)
- Có hai con gà quê, bố em giết làm sạch rồi bảo mang lên biếu anh...
- Thích thế, gà lai chọi đấy...
- Sao anh biết...? (Lành ngạc nhiên)
- Anh hay ăn mà...

Hai người nhìn nhau cười vui vẻ, Côm nắm chặt tay Lành không chịu buông ra:

- Cô ơi cô...Hôm nọ bố hứa khi nào cô lên, bố cho hai cô cháu đi chơi xa lảng đó ạ...?
- Ui thế á...Nay bố Dững hào phóng nhé...?
- Thật đấy, cô cứ hỏi bố cháu đi..
- Dững: Nay thứ 5 rồi, đợi ngày kia thứ 7 Côm nghĩ bố đưa hai cô cháu đi ăn kem nhé!

Mỗi người một câu ai cũng hào hứng, Trang trong nhà ngó đầu nhìn ra mà tức nghẹn cổ họng...

- Anh Dững ơi...hai bố con chuẩn bị sang ngoại thì sang luôn đi, không sắp tối rồi. Lành mới lên hà em, vào đây giúp chị nấu nết nổi canh với, chị nghiền quá...

Lành trở mắt ra nhìn Dũng rồi lại quay sang nhìn Trang...Ngắm hiểu đôi việc, thì ra lúc nãy mình không nghe nhầm...Người ta yêu nhau, người ta có con với nhau cũng là chuyện thường tình...Nhưng không biết vì lý do gì trong lòng cứ bồi hồi, không yên...Lại còn thấy thương thương Côm...

- Chị đợi em chút, em vào luôn...

Trang bật mồm, nhanh chân vào wc:

- Nhanh lên nhé! Chị khó chịu quá...

Mặt Côm ỉu xiu:

- Con không sang bà ngoại nữa đâu, con ở nhà chơi với cô Lành cơ....

- Dũng: Đồng ý luôn...

Trang lò dò đi ra, mặt tái nhợt:

- Sao hai bố con còn chưa đi...?

- Côm muốn ở nhà với Lành, nên để hôm khác hai bố con anh sang ngoại cũng được...

- Vậy chuẩn bị ăn cơm thôi...

Sáng hôm sau Dũng đưa Côm đi học sớm, Lành đi chợ về thấy Trang đang ngồi sơn móng tay...

- Nghe nói em mới bỏ ck...

- Em xin lỗi, đó là chuyện riêng của em...

- Em đừng hiểu nhầm, chị không có ý gì đâu. Chỉ muốn hỏi thăm em chút thôi...

- Cũng không có gì chị ạ. Quan điểm sống của anh ấy và em không hợp nhau, nên chia đôi đường là tất yếu thôi...

- Trái tim người đàn ông cũng như nước đun sôi...nếu em không nhanh tay nắm giữ thì nó sẽ bốc hơi mất, lúc ấy em có đuổi theo cũng không thể tóm trở lại...Em cứ nhìn vào chị với anh Dũng thì sẽ rõ, có thể bây giờ anh ấy chưa yêu chị...nhưng vì trách nhiệm, vì đứa bé này chị tin anh ấy sẽ mãi mãi thuộc về chị...Nếu một ngày nào đó, có kẻ thứ 3 xen vào, chị thề nhất định chị sẽ xé xác nó ra....(Vừa nói vừa liếc nhìn Lành...)

- Đó là quan điểm của riêng chị, chứ không phải lẽ sống của em...

Lành nói xong bỏ vào bếp, Trang nhìn theo bĩu môi:" Tao cảnh cáo mày rồi đó, nếu có lần sau đừng trách tao ác..."

Mẹ Dũng qua chơi:

- Trang: Sao bác không gọi điện để cháu sang...

- Không sao đâu, cháu đang ghen đi lại nhiều không tốt...Hơn nữa từ nhà qua đây cũng tiện đường mà...

- Mẹ cháu gửi lời cảm ơn đến bác ạ...

- Ôn huê gì, bác còn áy náy với bố mẹ cháu lắm...Chờ sinh xong lấy lại vóc dáng, cháu với thằng Dũng mau mau kết hôn đi...

- Cháu cũng mong thế lắm...

- Giờ này còn "cháu...cháu..." gì nữa....Gọi mẹ dần đi cho nó quen...

Trang ngượng ngùng cúi mặt xuống:

- Mẹ...Con cảm ơn mẹ...

Mẹ Dũng cười ha hả:

- Chuẩn rồi đấy...Mà con ghen ngầm có thêm gì không, mai mẹ mua mang qua cho...

- Con ở đây anh Dũng mua cho đủ cả, mẹ cứ yên tâm...Đảm bảo chắc chắn cháu nội mẹ sẽ thông minh hơn người...

Mùi thịt gà luộc thơm phức từ trong bếp văng ra...Trang che miệng, nôn khan liên tục...

- Mẹ Dũng: Con sao thế...? Khó chịu chỗ nào à...?
- Dạ không ạ...Con ngửi thấy mùi thịt gà luộc nên con khó chịu tí thôi...
- Mang thai giai đoạn này là vất vả nhất đấy, cố gắng thêm 1-2 tháng nữa là ổn...
- Con chịu được mà...mẹ đừng lo...

Mẹ Dũng nhăn mặt gọi Lành lên...

- Trang nó ghén thịt gà, lần sau cô đừng mua gà về nấu nướng gì nữa...
- Cháu xin lỗi, cháu không biết ạ...
- Giờ còn lỗi làm gì nữa...mang đồ ngay đi cho tôi...
- Nhưng anh Dũng và bé Cốm thích ăn lắm ạ, gà lại chọn ở quê cháu mới mang lên hôm qua...
- Cô đừng mang thằng Dũng ra nói chuyện với tôi...Cô nên nhớ tôi là mẹ nó, chứ không phải con nó...
- Cháu không có ý đó...
- Lần trước ở Phú Quốc tôi đã nhìn cô lâu lắm rồi...Cô đến để giúp việc nhà tôi, chứ không phải để đào mộ một bước lên mây nhé! Thằng Dũng nó tin cô, nó để cô dắt mũi, chứ tôi thì không bao giờ...

Lành đỏ mặt, cố kiềm chế lửa giận trong lòng:

- Cháu biết bác không ưa gì cháu, nhưng mong bác hãy tôn trọng cháu một chút...Cháu làm công ăn lương, chứ chẳng ăn không ngồi rồi nhà bác phút nào đâu ạ...
- Cô đang dạy đời tôi đấy à...Mới tí tuổi ranh mà ghê gớm nhỉ...Hay bố mẹ cô không biết dạy cô...
- Bác đừng quá đáng....Bố mẹ cháu ở quê, không làm gì để bác phải mang ra chửi bới đâu...

Trang ngồi bên xem kịch vui...

- Mẹ ơi...mẹ đừng giận nữa, Lành cũng chỉ làm đúng bổn phận thôi mà...Con không ăn được thịt gà, nhưng anh Dũng và Cốm thích thì mẹ cứ để lại...
- Con không phải bệnh nó...Ý mình được bố con thằng Dũng tin tưởng nên muốn làm gì thì làm...

Lành cúi đầu xách bịch rác ra ngoài, không muốn tranh cãi thêm gì nữa...

Dũng đang họp, mẹ Dũng đưa Trang đến tận công ty...

- Thư kí: Sếp em đang họp, khoảng 15" mới xong...Bác và chị vào phòng cháu đi báo sếp ạ...
- Cậu báo luôn cho tôi, không họp hành gì hết...

Trong phòng họp...

Nhìn tập tài liệu báo cáo doanh số theo quý, khuôn mặt Dũng rạng rỡ hẳn lên...

- Thư kí: Mẹ sếp đang ở văn phòng đó ạ...
- Kệ bà ấy...
- Nhưng mẹ sếp bắt em báo luôn...
- Tôi rảnh rồi lắm nhì...? (Cáu lên)
- Vậy thôi để em ra báo bác một câu...
- Cậu đừng ra mắt công, mẹ tôi không để yên cho cậu đâu. Lại làm um lên 1 trận đấy...
- Nhưng...
- Thôi được rồi, tan họp đi...

Thư kí nghe lệnh, thờ phào nhẹ nhõm..

- Đây là công ty con chứ không phải cái chợ, mà mẹ thích đến lúc nào thì đến. Và con đi làm việc, chứ không phải đi chơi mà mẹ muốn gặp là gặp...

Trang cắn môi:

- Anh đừng trách bác...Cũng tại em..

Dũng không đủ kiên nhẫn nghe hết câu, đã gắt lên:

- Em đừng nói nữa, anh không muốn nghe...

Mẹ Dũng thấy Dũng gắt lên với Trang, ném mạnh cái điện thoại xuống ghế:

- Mày đang quát ai đấy...? Có giỏi thì quát tao đây này...

- ...(Dũng im lặng, ngồi ngửa đầu ra sau ghế...)

- Đuổi việc con nhà quê kia đi..

- Sao con phải nghe lời mẹ...? Việc nhà con do con tự quyết định, mẹ đừng hờn tí là đến nói này nói nọ...

- Nó đang cố gắng mời chào mày đấy, thằng ngu ạ...

- Con không quan tâm, con chỉ cần biết cô ấy thương Cóm là được rồi...

- Cái Trang cũng sẽ có trách nhiệm với Cóm...

- Có mặt Trang ở đây, tiện thể con cũng nói thẳng...Để Trang sống ở nhà con như bây giờ đã là giới hạn cuối cùng của con rồi, hai người đừng mong có thêm bất cứ 1 cuộc hôn nhân nào nữa...Riêng về đứa con trong bụng Trang, trách nhiệm của con con không cần ai phải nhắc...

Trang vừa nghe, vừa khóc bỏ chạy ra ngoài...

- Trang...Trang ơi...

Mẹ Dũng đuổi theo, ngoái đầu lại lườm con trai:

- Sao tao lại đẻ ra loại cặn bã như mày...?

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đồi Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Trang âm ức gọi điện cho bạn:

- Nghe nói mày có đứa bạn ở dân tộc biết làm bùa yêu hả...?

- Trâm (Bạn Trang): Mày định làm gì...mày điên à...? Mày còn tỉnh táo nữa không...?

- Tao điên rồi...Điên thật rồi Trâm ạ...Nếu còn tiếp tục như này không sớm thì muộn mày cũng phải vào bệnh viện tâm thần thăm tao thôi..

- Lần này tao không giúp mày đâu... (Trâm định tắt máy...)

- Mày trơ mắt nhìn tao chết à...Sao mày nhẫn tâm thế...?

- Tao nói mày bao nhiêu lần rồi, tình yêu không phải là thứ mày muốn là được đâu...Trước kia thì không nói, nhưng giờ mày còn bắt ông Dũng đổ vỏ nữa thì ai chịu nổi...

- Mày im đi, mày không giúp tao thì tao tìm người khác...

- Cái loại tà thuật hại người đó, không tốt đẹp, hay ho như mày nghĩ đâu... Vừa hại người khác vừa tạo nghiệp cho bản thân có gì mà mày phải lao

vào...?

- Nhưng đó là cách duy nhất để tao giữ chân anh Dũng, để con tao có bố...(Khóc nức lên trong điện thoại)

Trâm không đành lòng nhìn bạn mình suy sụp đi mỗi ngày, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý:

- Để tao cho mày số điện thoại của nó...Nó tên là Mỹ, mày tự đi mà liên lạc...Nên nhớ cái gì quá cũng không tốt, biết đường mà dừng lại..

- Tao hiểu rồi, tao cảm ơn mày...

—

Lành kể chuyện cho Cốm nghe, Cốm nằm im thín thít...

- Cốm ơi...Cốm ngủ rồi à...

- Cháu chưa ngủ đâu...

- Thế sao không nói chuyện với cô Lành, hay Cốm giận cô Lành chuyện gì....?

- Không phải...

Cốm méo mếu:

- Bố cháu bảo cô Trang sẽ sinh em trai cho cháu...cháu không thích cô Trang, cũng không thích em do cô ấy sinh ra...Cháu chỉ muốn mẹ, muốn cô Lành thôi..

- Thì ra Cốm buồn chuyện này, Cốm đừng lo đợi khi em trai lớn em trai sẽ bảo vệ chị Cốm thật tốt...

- Cháu không cần...nhưng cháu sợ bố Dũng buồn lắm..

- Cốm phải ngoan chứ, chờ khi mẹ Cốm về mẹ Cốm mới vui được...

- Nhưng mẹ chẳng về nữa đâu...Bà nội lúc nào cũng bảo thế...

- Cốm tin bà nội chứ không tin bố Dũng, cô Lành à...?

- Không...Cháu tin bố chứ...Cháu không ghét em nữa, cháu sẽ chơi với em mà...

- Ngoan lắm...(Lành vỗ lưng Cốm mà thấy thương thương...)

Dũng đứng chờ Lành dưới chân cầu thang:

- Lành: Em đang định tìm anh...

- Tìm anh á...? Có chuyện gì à...?

Lành đưa cho Dũng chiếc phong bì...

- Không...Em muốn gửi lại anh số tiền anh cho em vay hôm nọ...

- Anh đã bảo anh ứng lương trước cho em rồi mà...Sao em không đưa cho bố lo cho em trai...

- Không phải vậy đâu...Em đưa rồi, nhưng bố nhất quyết không nhận...Một, hai phải bắt em mang lên trả anh...

- Bác kĩ tính quá...

Lành cười nhạt:

- Tính bố em xưa nay là thế, đã quyết định chuyện gì rồi là không ai thay đổi được...

- Lành này...Trang từ giờ sống ở đây, em hạn chế tiếp xúc với cô ấy thôi nhé! Anh không có ý gì đâu, anh chỉ sợ mẹ anh lại làm khó em thôi...Còn riêng mẹ anh nói gì em cứ coi như gió thoảng qua tai, câu nào xúc phạm em thì em nói lại, không phải nể anh đâu...

Trang nấp sau cánh cửa nghe không xót từng câu, từng chữ...Bàn tay bắt giắc nắm chặt, ánh mắt thâm độc không hề che giấu:" Là tại các người ép tôi, nếu như các người đã muốn dồn tôi vào đường cùng thì cũng đừng trách tôi ác..."

Lục lại tin nhắn của Trâm, Trang tìm số điện thoại của người bạn tên Mỹ...

Tiếng "tút...tút..." kéo dài ở đầu dây, phải gọi đến cuộc thứ 3 mới có người nghe:

- Ai đấy...

- Chào cô...Tôi là Trang, bạn thân của Trâm..

Cô gái bên kia ngáp một cái rồi dài, rồi gất gỏng:

- Nói thẳng vào vấn đề...Tôi không có nhiều thời gian đâu...

Trang cố nhịn con tức, giọng đều đều:

- Tôi muốn nhờ cô, làm giúp tôi 1 lá bùa yêu...

- Tôi không biết cô là ai...Sao tôi phải giúp...?

- Tôi sẽ cho cô tiền, thật nhiều tiền...

- Hahhhha...

Một tràng cười man rợ, khiến Trang dựng tóc gáy...

- Trả phí bùa của tôi bằng tiền sao, cô ngây thơ hay nào của cô có vấn đề...?

- Vậy cô muốn gì, cô mới chịu giúp tôi...?

- Hiểu nhanh đấy, tôi muốn 300 triệu và máu cuồng rôn của đứa con trong bụng cô...

Như tiếng xẹt đánh bên tai, Trang lắp bắp nói mãi không lên câu:

- Sao...cô biết tôi có thai...?

- Điều tôi biết còn nhiều lắm, nếu đồng ý ngày mai 9h sáng...Cô mang áo người đàn ông của cô đến số nhà 53, hẻm X, đường S cho tôi...Nếu không đồng ý, thì chúng ta không còn gì để nói nữa...

Cấn chặt môi, ép mình phải tỉnh táo. Trang gạt đầu quyết định:

- Tôi đồng ý...Nhưng nhờ cô giữ kín chuyện này cho tôi....

Ngày qua ngày Lành càng thân thiết với Cóm hơn...

Dừng nhìn con gái mà lòng vui lây. Riêng âm mưu của Trang thì vẫn là ẩn số...

- Cô Lành ơi cô Lành...Nay cô nhớ đón cháu sớm nhé...

- Cóm để cô Trang đón nha, nay cô rảnh lắm..Tien sẽ đưa Cóm đi ăn kem luôn...

- Không...Cháu chỉ thích cô Lành đón thôi...

- Sao thế...? (Trang hậm hực)

- Tại cô Lành hay chơi với cháu, hay nấu đồ ăn ngon cho cháu...

Lành mỉm cười, luôn tay đeo cặp sách vào vai Cóm:

- Cô Lành nhớ rồi..Cóm đi học đi, không muộn mất. Bố Dũng đang chờ ngoài cổng từ nãy đến giờ đấy...

Ôm Lành một cái thật chặt, rồi Cóm mới chạy ra xe với bố...

Trang ở nhà luôn coi Lành là cái gai trong mắt, muốn nhỏ đi càng sớm càng tốt:

- Tôi đã nói đừng pha cà phê buổi sáng nữa cơ mà, ngửi mùi đã muốn nôn...

- Nhưng anh Dũng yêu cầu em làm thế...

- Anh Dũng...anh Dũng...anh Dũng...Hở một tí là cô lại đe dọa tôi...Cô nhớ cho rõ cái thân phận của mình đi..

- Chị Trang này...Tôi không hiểu, và cũng không biết lí do chị không ưa tôi...Nhưng tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi chỉ là đứa làm công ăn lương...không cướp bóc, hay tranh giành gì với chị, mong chị hiểu cho rõ ràng....Đừng tưởng tôi không nói gì thì chị có thể tùy ý xúc phạm tôi lúc nào cũng được...

- Mày không giả nai nữa à...? Vai diễn đang hay cơ mà, sao lộ mặt sớm thế...?

Lành khinh ra mặt không thèm trả lời, Trang càng uất hận nhiều hơn: "Mày cứ cười đi, để tao lấy tăm chống mắt lên coi, mày cười được bao nhiêu..."

Gần trưa Dũng gọi Lành mang hộ tập tài liệu đến công ty:

- Thư kí: Cô cứ để đây cho tôi, cô về đi...Nãy sắp dọn tôi rồi...

- Vậy anh cảm hộ em...em cảm ơn nha...

- Công việc của tôi thôi, không cần khách sáo đâu...

Trên đường về Lành ghé qua nhà chị họ chơi:

- Tao mới về quê tuần trước, thấy bố mày bảo thằng Tuấn sắp tháo bột rồi đấy...

- May quá chị ạ...Hôm đấy làm em thót tim...

- Công việc bên nhà lão Dũng có được không...?

- Ổn lắm chị ạ...Bé Côm càng ngày càng mển em nên cũng đỡ áp lực...

- Cố gắng làm nốt năm nay, sang năm sau tao gom đủ tiền...tao mở tiệm bánh ngọt, đến quán tao mà làm...

Lành cười tươi, dơ tay đầu hàng:

- Em không dám làm với chị đâu, ngộp thở chết sớm lắm...

- Ở mịa con này, ai làm gì mà co vùi sớm thế...

Từ ngày bỏ bữa không thấy Dũng có biểu hiện gì lạ, Trang đâm ra sốt ruột nhiều hơn. Gọi điện giục hỏi Mỹ liên tục...

- Cô làm bữa cho tôi kiểu gì thế...?

- Bữa ngải này không phải một ngày, hai ngày là thành đâu...Có người phải mất cả nửa năm đấy, tôi đã hứa giúp cô thì cô cứ yên tâm chờ kết quả thôi...

- Hy vọng cô không lừa tôi...

- Tội vạ gì tôi phải lừa cô, máu cuồng rồn con cô tôi còn chưa được lấy...Ngu gì bỏ dở giữa chừng...

- Tôi tin cô thêm lần này....

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Ăn xong cơm tối, Côm một mực kéo tay Lành lên phòng:

- Côm ơi từ từ, cô lau nốt mấy cái đĩa...

- Nhanh lên cô ơi...

- Côm có bí mật gì à...?

- Cô có biết bữa là gì không..?

Lành giật nảy người:

- Sao cháu lại hỏi thế...?

- Lúc đi học về chạy qua phòng cô Trang, cháu nghe thấy cô ấy nói chuyện với ai ý. Cứ nhắc đi nhắc lại từ "bùa", còn cả máu cuống rốn em bé nữa cơ...

- Cháu nói thật không...?

Cốm gật đầu, chắc nịch:

- Thật mà, cháu thề đấy...

Lành nhăn mày nghĩ ngợi, "bùa - máu cuống rốn em bé". Không biết Trang định làm gì...?

Lúc trước dưới quê nghe mấy bà kể, ai mà dính vào bùa là độc lắm. Hàng xóm kể bên có ông bị điên cả chục năm nay cũng là do cái loại bùa ngải gây ra...

Tay Lành run rẩy, càng nghĩ càng sợ. Mà khoan đã, hình như bà dì - họ hàng xa của mẹ làm thầy bói. Không biết dì ấy có phá giải được không...?

Cũng may vẫn còn giữ số điện thoại của dì...

- Lành: Dì ăn cơm chưa ạ...?

- Dì ăn rồi...Sao thế con...?

- Con có việc muốn nhờ dì giúp...

- Con cứ nói đi...Giúp được thì dì giúp cho...

Lành ấp úng một hồi:

- Con có người bạn, hình như anh ấy đang bị người ta bỏ bùa...

- Bùa chú là chuyện quan trọng lắm đấy con ạ, không đùa được đâu...Con xác định kĩ chưa...

- Cũng chưa chắc chắn lắm...

- Con có ở gần nhà cậu ấy không...?

- Dạ có ạ...

- Thế thì ngày mai con sang con tìm thử dưới đầu giường cậu ấy xem có cái gì lạ không...? Nếu không có thì tìm dưới chân tủ quần áo...Tìm kĩ một chút, thường thì nó bé thôi...

- Dì ơi...nếu dính bùa thật thì có cách nào giải không...?

- Cái này khó lắm, còn tùy thuộc vào loại bùa đó là bùa gì...? và người hạ có cao tay không nữa...?

- Con cảm ơn dì, mai con gọi lại...

Tắt điện thoại đi mà Lành như người mất hồn...

Sáng hôm sau như lời Dì dặn, đợi lúc Dững đưa Cốm đi học...

Lành mới dám rón rén vào phòng Dững lật đệm giường lên không thấy gì. Cúi xuống chân tủ quần áo tìm ba bốn lần cũng chẳng có gì khác biệt...

Lột vỏ gối ra thì thấy 1 mảnh giấy nhỏ, vẽ đủ các đường nét ngoằn ngoèo màu đỏ...Là bùa, đích thực là bùa rồi...

Lành nhanh tay chụp ảnh gửi cho dì, chỉ 15 phút sau dì Lành đã gọi lại...

- Bạn con đúng chuẩn bị hạ bùa rồi đấy...

Lành tuy đã đoán được nhưng vẫn không khỏi bất ngờ:

- Giờ làm sao hạ dì...Dì có cách nào cứu anh ấy không...?

- Con cứ bình tĩnh, nghe đi nói hết câu đã...

- ...(im lặng)

- Bạn con bị trúng một loại bùa của người dân tộc Tày, loại bùa này tuy không nghiêm trọng đến tính mạng nhưng lại rất ảnh hưởng đến thần trí và sức khỏe... Cũng may con phát hiện kịp thời, chưa đến lúc bùa đạt hiệu quả tối đa nên còn có thể giải được...

- Di dạy con đi ạ...

- Cái này con không làm được đâu hại người lắm đó...

- Nhưng con muốn giúp anh ấy...

- Thôi được rồi, nghe kĩ lời đi dặn rồi làm theo... Nhớ phải thật cẩn thận...

Lành siết chặt lá bùa trong tay, không dám trả lời gì...

Di Lành nhàn nhạt nói trong điện thoại:

- Con mang lá bùa gói chặt vào áo bạn con ra chỗ thoáng thoáng, nhắm hướng Tây Bắc bật lửa đốt cháy nó đi... Lúc gần cháy hết con nhỏ 9 giọt máu của con vào... Dùng cái tro đó rắc vào 4 chân giường bạn con cho đi... Còn cái bùa hôm nọ con về quê đi cho con thì con nhét xuống gối bạn con... Mọi việc làm bí mật thôi đừng để ai nhìn thấy, bớt linh đi...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Xong xuôi mọi việc Lành dúi tro lá bùa vào một mảnh túi bóng đen, đem lên phòng Dừng rắc...

Trang xô đến hắt văng ra, bao nhiêu bụi tro bay tung tóe khắp sàn:

- Mày định làm gì anh Dừng? Có phải mày đánh bùa anh ấy không? Tao biết ngay mà, cái thứ con gái vùng quê hẻo lánh như mày lấy đâu ra mà tốt đẹp...?

Lành tức quá hóa cười:

- Chị thôi đi. Ở nhà bây giờ còn mỗi tôi và chị, chị không cần nhọc công diễn nữa đâu...

- Mày đổ tội lên đầu tao đấy à? Không dễ đâu con ơi?

- Tôi không mất công nói nhiều với chị làm gì. Ai làm trong lòng người đó tự khắc rõ nhất.

"Bốp..."

Trang dơ tay tát Lành một cái đau điếng, cũng may Lành nhanh chân né được chỉ bị trượt qua vai...

- Gãi phải chỗ ngứa nên nhột phải không? Muốn đánh tôi á? Chị còn non lắm, các cụ dạy rồi hiền với bực chứ không ai hiền với ma...

- Mày...

- Tôi làm sao? Có giỏi thì chị cứ la lên, cho mọi người biết rõ cái bộ mặt giả thần nhác quỷ của chị...

Trang tức nghẹn họng không nói được câu gì. Bao nhiêu công sức cô ta vất vả bỏ ra, đều bị con nhà quê này phá hỏng hết. Trước khi hạ bùa Mỹ đã dặn rồi, tuyệt đối không thể để người thứ 3 biết. Nếu không coi như rắc muối bỏ biển, còn tổn hại đến bản thân. Bây giờ mọi chuyện hỏng bét, còn đâu mà bùa với chú nữa...

Nghĩ nghĩ thêm một hồi Trang lao đến giật mạnh tóc Lành, càng giật càng hăng. Lành nắm chặt tay Trang, không dám đánh lại sợ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng:

"Bịch..."

Bất ngờ mắt đã Trang ngã xuống đất, đập bụng vào thành giường. Hai hàng máu đỏ tươi bắt đầu chảy xuống, nhuộm kín cả mảng vải trắng tinh. Lành sợ quá tiến lên đỡ Trang, hai mắt cô ta trợn ngược lên:

- Mày dám...giết con tao?

- Chị đừng nói nữa, để tôi gọi điện đưa chị đi cấp cứu...

Trang ôm bụng, đầy oán hận:

- Con khốn. Nếu con trai tao có mệnh hệ gì thì tao giết cả nhà mày...

Cửa phòng mở toang, tiếng bước chân mạnh mẽ ngày càng gần. Mẹ Dũng thấy cảnh này, không nhịn nổi giận dữ cầm túi xách đập liên tiếp vào người Lành mấy cái:

- Mày đã làm gì cháu tao? Tao phải giết mày...

- Cháu...không phải cháu...

Trang đau quá nắm chặt gấu váy, thở hổn hển:

- Mẹ ơi...cứu con...

- Không sao...không sao đâu...Mẹ đến rồi, Hai mẹ con mình đi bệnh viện nhé!

Dũng nghe tin Trang bị ngã, phải bỏ dở cuộc họp giữa chừng...

Phóng thẳng xe đến bệnh viện, thấy mẹ đang ngồi chờ.

- Trang sao rồi mẹ ơi?

- Sao trắng gì? Về mà hỏi con giúp việc nhà mày?

Dũng cau mày khó chịu:

- Mẹ vô lý thế, tự nhiên lôi Lành vào chuyện này làm gì?

Mẹ Dũng hai mắt đỏ ngầu:

- Tao vô lý đấy, vô lý nên mới để quỷ trong nhà, để nó hại cháu tao...

- Mẹ không cần mặt mũi nhưng bỏ thì cần. Lúc nào cũng gào toáng cả lên...

Bác sĩ bước ra cúi đầu chào mẹ Dũng:

- Chúng em đã cố gắng hết sức, nhưng vẫn không giữ được đứa bé. Mong chị và cháu thông cảm...

Mẹ Dũng nghe xong xiu luôn tại chỗ...

Trang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, khuôn mặt tái nhợt không còn sức sống, hai mắt ánh lên những tia oán hận nồng đậm...

- Mẹ Trang: Chuyện dù không muốn cũng xảy ra rồi. Con nói gì đi, đừng im lặng mãi thế mẹ sợ lắm...

- ...(Trang vẫn không trả lời, chỉ nhẹ nhàng đưa tay vỗ nhẹ lên bụng...)

Mẹ Trang thấy con gái như thế, càng xót ruột hơn:

- Trang ơi...Trang...

- Mẹ đừng gọi nữa, con không sao đâu. Mẹ ra ngoài đi, con muốn yên tĩnh một lúc...

- Nhưng..

- Mẹ yên tâm, con đủ thông minh để biết mình phải làm gì...? Chứ chưa đến lúc tìm đến cái chết đâu...

- Ý mẹ không phải thế...

Bố Trang nhìn hai mẹ con, lắc đầu thở dài:

- Con nó đã nói thế rồi, thì bà đừng ép nó nữa...Ra ngoài đi...

Bố mẹ Trang vừa ra khỏi cửa, thì cũng là lúc Dũng đỡ mẹ tới:

- Cháu chào hai bác...

Bố Trang nhẹ nhàng gạt đầu:

- Chị có sao không...? Chuyện trẻ con mà phiền đến chị quá...

- Chú đừng nói thế. Là lỗi của tôi, mong cô chú thông cảm...

Quay sang Dũng, bố Trang nhàn nhạt lên tiếng:

- Cũng không thể trách chị được...Dùng vào hỏi thăm cái Trang hộ chú nhé! Từ lúc tỉnh đến giờ nó chẳng chịu ăn, chịu nói câu gì...

Dùng đỡ mẹ vào trong...

Trang gượng người ngồi dậy...

- Anh ra ngoài đi, hiện tại em không muốn nói chuyện với anh...

Dùng đứng nhìn Trang một lúc, định nói gì nhưng lại thôi...

Tiếng Trang khóc nức lên...

Mẹ Dũng ôm lấy Trang, cau mày quát:

- Ra ngoài, ra ngoài đi...

Không còn cách nào khác, Dũng quay lưng bước đi mà lòng trăm mối tơ vò...

- Đừng khóc...đừng khóc nữa...Mẹ biết rồi, mẹ không trách con đâu...

- Tại con...tất cả tại con hết...Nếu không phải con nhất quyết giằng co với Lành thì mọi chuyện đã không ra nông nỗi này...

- Không đâu...Mẹ sẽ đòi lại công bằng cho con...

- Con chỉ muốn ngăn cản cô ấy đánh bùa anh Dũng thôi mà...

- Con nói gì, mẹ không hiểu...Ai đánh bùa ai...?

- Là Lành đó mẹ...

- Con có chắc không...?

- Chính mắt con nhìn thấy cô ấy rắc cái bột gì màu đen, vào bốn chân giường của anh Dũng mà. Con cố gắng hét đi thì lại ra nông nỗi này...

Đằng sau cánh cửa, Dũng đứng nghe toàn bộ mọi chuyện...

Có trời mới biết Dũng đang suy nghĩ gì?

Đúng thật Lành xuất thân từ vùng quê hẻo lánh, nhưng không có nghĩa Dũng tin Lành bỏ bùa mình...Cảm giác tin tưởng xuất phát từ tâm, từ những hành động Lành làm hàng ngày...

Nhưng khoan đã nếu Lành không bỏ bùa thì sao Trang lại muốn đổ oan cho Lành...?

_____

Dùng về nhà thấy Lành đang ngồi chờ sẵn, hai bên còn thêm hai cái túi du lịch đựng quần áo...

- Em định đi đâu...?

- Em xin lỗi...Em biết lúc này em có nói gì anh cũng không tin. Em nghĩ bây giờ em nên rời khỏi đây là cách tốt nhất...

- Em cứ thế mà đi sao...? Ít nhất em cũng phải cho anh biết rõ ngọn ngành mọi việc chứ...

Lành liếc nhìn Dũng đầy áy náy, không có thêm ý định giải thích hay thuyết trình điều gì...

- Em nói em không đẩy Trang anh có tin không...?

- Vậy còn chuyện bùa ngải...?

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Cốm từ trong phòng hút hải chạy ra, vừa nói vừa meo meo:

- Không phải cô Lành làm đâu, bỏ đừng đuổi cô Lành đi...

Dũng nhàn nhạt lên tiếng:

.- Cốm vào phòng đi, để bố nói chuyện riêng với cô Lành...

Cốm không đồng ý, tay nắm chặt áo Lành:

- Là cô Trang đấy, hôm nọ con nghe thấy cô ấy nói chuyện với ai có nhắc đến bùa ngải và máu cuống rốn em bé nữa cơ. Con kể với cô Lành rồi mà, không tin bố hỏi cô ấy xem...

Con gái nói đến đâu, Dũng cau mày đến đấy:

- Cốm...Bố biết con không thích cô Trang, nhưng con không thể tự ý đổ tội lên đầu người khác được. Như vậy là hư, là láo đó con...

Cốm khóc thét lên:

- Con không nói dối...

Lành vỗ nhẹ vào vai Cốm:

- Cốm ngoan lắm, Cốm không nói dối đâu. Cô Lành làm chứng cho Cốm...

- Cô đừng đi đâu nhé, cô hứa tuần sau đưa cháu đi học múa rồi đó...

- Cô nhớ chứ, Cốm cứ yên tâm cô nói chuyện với bố Dũng một lúc nữa rồi cô chiên bánh khoai cho Cốm ăn...

Quay sang Dũng, Lành ngẩng cao đầu:

- Em biết giờ em có nói gì cũng quá muộn rồi, nhưng em không hối hận về việc em làm. Em không bỏ bùa anh, cũng không có lí do gì phải hại con anh. Em đến đây làm anh trả lương rộng rãi, thì có sao em phải hại gia đình anh?

- Anh chưa bao giờ nghi ngờ việc em sẽ bỏ bùa anh. Vì anh vốn không tin vào những điều mê tín cực đoan. Hơn nữa nếu muốn bỏ thì em đã bỏ lâu rồi, đâu cần chờ đến hôm nay...Anh hỏi em vì anh đang muốn xác minh một số chuyện, chứ không có ý tra khảo em đâu...

Lành bế Cốm đặt lên ghế, thở phào nhẹ nhõm:

- Em cảm ơn anh đã tin tưởng em, nhưng có chuyện này em không thể giấu anh. Anh đang bị người ta hạ một loại bùa yêu, thường hay được dùng ở dân tộc Tây. Lấy áo của anh để làm nên bùa, về cơ bản sẽ không ảnh hưởng gì đến tính mạng. Nhưng càng để lâu thì thần trí và hành vi của anh càng không thể khống chế được...

Dũng đứng chờ người ra, một lúc sau mới phản ứng kịp:

- Quanh đi quẩn lại nhân vật chính vẫn là anh...

Mẹ Dũng mở cửa xe xông xồng xộc vào nhà, chân đá văng túi quần áo của Lành, ném mạnh cái điều khiển ti vi về phía Lành:

- Đồ ác phụ, tao làm gì động đến chân lông gia phả nhà mày, mà mày nhẫn tâm hại chết cháu tao...?

- Cháu nói lại một lần nữa, cháu không đẩy Trang ngã...

- Còn già mồm à? Bỏ mẹ mày ở quê không dạy dỗ mày đàng hoàng để mày lên đây gây nghiệp khắp nơi. Lần này tao nguyên rửa cả nhà mày chết không yên ổn...

Hai mắt Lành đỏ ngầu, tay nắm chặt lại:

- Bác thôi đi...Cháu luôn tôn trọng bác là người học rộng biết nhiều, nhưng xem ra cháu nhầm rồi...Không ai ăn học đàng hoàng mà cư xử như này đâu...

Mẹ Dũng lao sang túm tóc Lành, Dũng chắn ngay trước mặt:

- Mẹ về đi. Chuyện này để con tự giải quyết, mẹ đừng làm rối lên nữa...

"Búp...Búp..."

Chiếc túi xách liên tiếp đập vào người Dũng không thương tiếc:

- Cháu tao vừa chết đấy...Hung thủ lại đang đứng trước mặt tao thế này, mày bảo tao bình tĩnh làm sao?

Côm thấy bà nội đánh bố, khóc òa lên, tay kéo chặt áo bà lôi ra:

- Bà đừng đánh bố cháu...Bà đừng đánh bố cháu...

Mẹ Dũng đã bực, lại càng bực hơn:

- Mày cút ra...

- Bà làm gì đấy? Có thôi ngay không?

Bố Dũng bất ngờ xuất hiện cùng chất giọng khàn khàn, lạnh lùng...

- Ông đến đúng lúc lắm, mau xem con trai ông làm ra những loại chuyện gì?

- Nó gây ra chuyện gì thì cũng là chuyện của nó. Bà là mẹ nó thật đấy, nhưng quản được nó suốt đời sao? Làm loạn ở bệnh viện chưa đủ à? Còn về đây giống trông khua chiêng cho cả làng trên xóm dưới nghe nữa...?

Mẹ Dũng bỏ đi trong tức tối...

- Bố nào con đấy, coi như tôi sống uống công kiếp này.

—

Trong bệnh viện Trâm đến thăm Trang:

- Trâm: Mày thấy thế nào?

- Đỡ hơn rồi, nằm nốt tuần này thứ hai tuần sau tao xuất viện...

- Sao không ở lại thêm vài ngày nữa, cho khỏe hẳn rồi hãy về?

- Không. Tao phải đòi lại công bằng cho con trai tao...

- Chuyện xảy ra nông nổi này cũng do số trời. Mày đừng oán hận, tạo nghiệp thêm nữa, để con mày ra đi thanh thản. Ở thế giới bên kia nó cũng không trách mày đâu...

- Mày không hiểu đâu Trâm ạ. Trong cuộc sống có những thứ mày phải giành giật mới có được, và tình yêu cũng vậy...

Trâm thở dài ảo não:

- Có thể tao không hiểu thật, nhưng thấy mày càng ngày càng lún sâu vào vũng bùn như thế tao thấy lo cho mày thôi...

- Không cần lo. Tao đủ thông minh để biết mình đang làm gì? Mày nghĩ con Lành nó đẩy tao ngã được sao? Mày ngây thơ quá Trâm ạ...

Trâm lấp bắp, nói không ra lời:

- Ý mày là gì...Tao không hiểu?

- Mày không cần hiểu, cũng không nên hiểu...
- Có nghĩa là đứa bé mất, cũng nằm trong kế hoạch của mày...

Trang nhếch mép cười đầu giả:

- Cũng không thể gọi là kế hoạch, tao chỉ muốn sự hi sinh của con trai tao xứng đáng hơn thôi..
- Mày thay đổi thật rồi Trang ạ, quay đầu đi con mày sẽ không bao giờ tha thứ cho mày đâu...
- Mày lại nhầm rồi, cứ chờ xem tao sẽ làm gì?

Trâm vừa về Trang gọi điện luôn cho Mỹ:

- Lá bùa cô làm cho tôi bị người ta đốt rồi...

Mỹ bức bối, quát rõ to trong điện thoại:

- Cô điên à? Cô có biết để làm ra lá bùa đó tôi đã tốn bao nhiêu công sức không?
- Tôi vừa bị xảy thai, cô làm ơn bé bé cái mồm lại được không?
- Cô nói gì? Xảy thai á? Vậy máu cuống rốn con cô giờ tôi kiếm ở đâu?
- Tôi xin lỗi, tôi sẽ trả cô thêm tiền...
- Tôi đã nói với cô ngay từ đầu rằng tôi không cần tiền của cô cơ mà...
- Tôi vẫn muốn cô giúp...

Mỹ lại cười điên dại trong điện thoại:

- Không còn cách nào đâu...Tôi quên nói cho cô biết bùa yêu tôi làm cho cô là loại bùa chỉ làm được 1 lần. Nếu bị phá giữa chừng thì sẽ phản tác dụng, không những mất đi sự linh thiêng vốn có của nó, mà còn ảnh hưởng không tốt đến chủ nhân.
- Sao giờ cô mới nói?
- Tại cô thâm hiểm muốn dính vào trò chơi đầy ma lực này, nên chẳng trách tôi được...

Trang tức nghẹn họng, gào lên:

- Tao sẽ giết chết mày...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Tối hôm đó Dũng và Lành không ai ngủ được. Mỗi người một một suy nghĩ riêng, nhưng chung quy lại vẫn là day dứt không yên...

Sáng hôm sau Dũng không ăn sáng ở nhà, mà đi làm luôn. Lành gọi Cốm dạy đi học phát hiện chán Cốm nóng bừng bừng, mặt mũi đỏ hết lên. Lục tung tủ thuốc cũng thấy cái kẹp nhiệt độ. Gắn 40°C, tay chân Lành luống cuống giật tạm cái khăn ẩm lau qua người cho Cốm. Gọi điện cho Dũng 3, 4 lần mà chẳng thấy ai nghe máy...

Sốt ruột quá Lành đành gọi taxi, hai cô cháu vào viện trước:

- Chú ơi, chú giúp cháu chạy nhanh lên tí nữa được không?

Tài xế lái xe nhẩn mày, khó chịu:

- Như này là nhanh lắm rồi đấy cô ạ. Đường đường thành phố, đang giờ cao điểm ai mà chạy nhanh được...

- Cháu xin lỗi, cháu lo quá...

Vào bệnh viện bác sĩ xác định Côm bị sốt virus. Phải nằm lại theo dõi thêm, không có gì nghiêm trọng lắm. Lành mới yên tâm đi làm thủ tục nhập viện...

Dững ở công ty nổi nóng liên tục:

- Dự án KMI đường 56, bị hoãn cả tuần nay tại sao tôi không biết gì?

Một vị cán bộ cúi gằm mặt xuống:

- Là lỗi của bọn em, sắp thư thư cho bọn em vài ngày, bọn em sẽ tìm cách xử lí nhanh nhất ạ...

"Rầm...rầm..."

Tay Dững đập mạnh lên bàn, tài liệu văng tung tóe:

- Thư thư cho các cậu thì ai thư thư cho tôi? Ai thư thư cho khách hàng?

Cả căn phòng rộng lớn không ai nói câu gì, tiếng "lạch cạch" gõ bàn phím của Dững càng lúc càng nhanh...Khuôn mặt ai nấy đều căng thẳng, sợ sệt. Từ ngày sếp li hôn đến giờ, đây là lần đầu tiên sếp nổi nóng, tức giận đến vậy...

"Cạch..."

Cửa phòng mở ra như một sự may mắn, trợ lí vội vàng đứng trước mặt Dững:

- Có điện thoại cô Lành gọi tới ạ...

Dững vẫn lầm lì, bực bội:

- Tắt đi, đang họp...

- Nhưng cô ấy gọi từ sáng đến giờ 6 cuộc rồi..

Dững cau có, gắt lên:

- Tôi nói cậu không nghe thấy gì à?

Trợ lí biết điều không nói thêm câu gì, lặng lẽ xin lỗi rồi đi ra ngoài...

Hơn 4h chiều, Dững về qua trường đón Côm. Cô giáo nói nay Côm không đi học, Dững mới giật mình ngớ người ra. Bật điện thoại lên màn hình tối om, không còn cục pin nào máy sập nguồn rồi...

Phóng xe về nhà, thấy cổng khóa trái Dững càng sốt ruột hơn. Đúng lúc chuẩn bị đi tiếp, thì chú Toàn hàng xóm gọi lại:

- Hình như cái Côm nó bị ốm, cô giúp việc nhà cậu đưa nó đi viện từ sáng rồi. Cậu không biết à? Sao giờ còn ở đây? Hay cô ấy không gọi điện cho cậu?

- Dạ không. Điện thoại cháu hết pin, cháu không biết...

- Vậy cậu mau vào viện đi, cả ngày nay tôi cũng chưa thấy cô ấy về đâu. Hai cô cháu bông bẽ nhau, tay xách nách mang thương hại lắm...

- Cháu cảm ơn chú, cháu đi luôn đây...

Nói hết câu Dững lại phi xe đến bệnh viện...

Chiếc xe ô tô sạng trọng, đất tiền lao vun vút trên đường phố...

Bệnh viện đông nghịt người, tìm mãi cũng ra phòng của Côm...

Qua cánh cửa kính Dững thấy Lành đang đút cháo cho Côm, mồm liên tục thổi "phù phù" vào chỗ Côm vừa bị tiêm, còn đang dính bông. Tự nhiên có cảm giác ân hận, nghẹn ngào không nói thành lời...

- Ô bố đến rồi...

Côm reo lên khi nhìn thấy Dững, Lành cũng bất ngờ không kém:

- Anh vào với Cóm đi. Bác sĩ bảo Cóm bị sốt virus, phải nằm đây theo dõi..

Dừng ngáp ngừng:

- Anh xin lỗi..

Lành xua xua tay:

- Có gì đâu mà phải xin lỗi hả anh, sáng nay thấy Cóm sốt quá...Em gọi cho anh mãi không được, đoán anh đang họp nên mới vội đưa Cóm vào đây. Đến chiều nay em gọi máy lại báo thuê bao. Em đang lo không biết phải nhắn cho anh thế nào, định nhắn chị Hoa sang nhà chờ anh, nhưng may quá anh tới rồi..

- Điện thoại anh hết pin. Anh qua trường đón Cóm, cô giáo nói nay Cóm không đi học...Về qua nhà thấy khóa trái cổng, bác Toàn mới ra bảo anh vào đây...

Cóm thấy bố mãi nói chuyện với cô Lành, không để ý đến mình. Giả vờ làm mặt xấu giận dỗi quay ngoắt đi. Dừng bật cười, ôm chặt con gái vào lòng:

- Bố biết lỗi của bố rồi..Bố xin lỗi con gái nhé, mai kia Cóm khỏi bố đền cho Cóm cả phòng gấu bông..

Cóm nghe thấy gấu bông, cười tí mắt:

- Con tha lỗi cho bố đó...

Lành bên này gọt hoa quả cho hai bố con ăn...

- Cóm: Cô Lành cũng ăn đi, không phải lo cho Cóm đâu, Cóm hết đau rồi..

Lành xoa đầu Cóm:

- Hôm nay Cóm dũng cảm lắm, cô Lành tự hào về Cóm cực kì luôn....

Cóm được khen lại càng vui hơn...

- Tại Cóm thấy cô Lành khóc, nên Cóm mới dũng cảm đấy. Lần sau cô Lành đừng khóc nhé, Cóm thương lắm..

Dừng mơ hồ trước lời nói ngây ngô của con gái:

- Sao cô Lành lại khóc vậy...?

- Tại cô Lành gọi cho bố mãi mà bố không nghe máy ý....

Lành cười cười, ngại ngừng:

- Không phải thế đâu. Tại cô lo cho Cóm quá thôi..

Cóm ôm bố thì thầm:

- Bố ơi, cô Lành đang nói dối bố đấy...

Dừng gật đầu nháy mắt với con gái. Lành bối rối quay đi:

- Anh ở đây với Cóm nhé, em ra ngoài mua thêm ít đồ...

- Không cần đâu để anh đi cho, tiện thể anh qua nói chuyện với bác sĩ luôn..

Dừng nói xong không đợi Lành trả lời đã bước đi luôn. Cảm giác áy náy càng lúc càng nhiều, nhất là khi vừa nghe Cóm nói Lành khóc...

—

Vài ngày sau nghe tin Trang bị sảy thai, Lâm tìm đến bệnh viện hỏi thăm..

Trang nhìn Lâm oán hận cực độ:

- Anh tới đây làm gì?

Lâm cười đều giả:

- Gì mà căng thế? Con tôi mất chẳng lẽ tôi không được hỏi à?

- Anh im đi. Con nào con của anh?

Lâm vỗ tay "đôm đốp"

- Khen hay cho trình độ diễn xuất của cô. Lừa thằng nào, chứ lừa tôi thì cô còn non lắm..

Trang tái nhợt mặt đi:

- Cuối cùng anh muốn gì? Lần trước anh đã hứa sẽ không xuất hiện trước mặt tôi nữa cơ mà...

- Trước khác giờ khác. Hơn nữa lúc đó anh không biết em đang mang thai.

Trang không nói gì, cầm xấp tiền ném thẳng vào mặt Lâm:

- Cút...Cút đi...

Lâm nổi điên lao đến túm chặt cổ áo Trang:

- Mày bảo ai cút?

Trang ho sặc sụa, cào cấu đám đá khắp người Lâm:

- Thả tao ra, thằng khốn nạn....

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Dời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

"Bóp...Bóp..."

Hai cái tát đau điếng rơi xuống má Trang đỏ ửng. Lâm ghi chặt Trang hơn:

- Mày thích lão à...Tao cho mày lão này...

Trang vùng vẫy hết sức mình, nhân lúc Lâm không để ý hẩy mạnh anh ta ngã thẳng cẳng xuống sàn:

- Anh muốn tôi chết, anh mới vừa lòng phải không?

Lâm thấy Trang hạ giọng, cũng không hùng hổ quát nạt thêm nữa. Hấn sợ mọi việc đi quá đà, công sức hôm nay đến đây trở thành công cốc hết. Ngồi dang hoàng lên ghế, Lâm từ từ nói từng chữ không nhanh không chậm:

- Bỏ tôi sắp phá sản rồi, cô xoay được tiền xoay cho tôi vay trước 500 triệu...

Trang cười khinh ra mặt:

- Tôi biết ngay mà. Tiền...tiền...tiền...Anh lúc nào cũng chỉ biết đến tiền thôi..

Như sự nhớ ra điều gì, Trang không nói thêm nữa. Thái độ đơ đả khác hẳn lúc đầu:

- 500 triệu bây giờ thực sự quá xa so với khả năng của tôi. Nhưng tôi có cách này không những giúp được anh mà còn trả thù được cho con mình nữa...

Lâm nghi ngờ nhìn Trang...

- Cách gì?

Trang kéo Lâm lại gần, nói nhỏ vào tai đôi ba câu rồi nở nụ cười đắc thắng:

- Lâm: Cô điên à? Không được đâu. Bóc lịch như chơi đấy...

- Anh đàn bà thế, bao nhiêu mối quan hệ của anh đâu hết rồi? Giờ có làm không? Hay đợi bọn nó đến siết nợ mới trắng mắt ra?

Lâm im lặng không nói gì, một lúc lâu sau mới gật đầu đồng ý:

- Để tôi tính đã. Tiện đường nào thì theo đường ấy, dù sao xong việc tôi cũng không ở lại đây nữa...Nhưng tôi cảnh cáo cô đừng có bán đứng thằng này, tôi bóp chết cô đấy...

Trang cười cười nhặt những đồng tiền tung tóe dưới đất, xếp lại gọn gàng. Lấy thêm ít nữa rồi nhét vào tay Lâm:

- Anh cứ yên tâm, tôi và anh chung đường tôi không ngu gì hại anh để mình cũng phải chết theo đâu...

Lâm rời đi, Trang như mở cờ trong bụng. Cuối cùng cũng có quân cờ chịu chết thay. Cái mà cô ta không có được thì người khác cũng đừng mong mơ tưởng đến. Chính tay cô ta sẽ phá bỏ tất cả...

Dũng gọi điện cho Trang:

- Em xuất viện chưa? Gặp anh nói chuyện lúc được không?

Trang cứ tưởng sau lần sảy thai này Dũng sẽ áy náy, ân hận lắm. Nhưng cho đến bây giờ vẫn không có bất cứ hành động gì. Có lẽ cô ta nhầm rồi, người như Dũng đâu dễ chi phối thế...

- Em chưa xuất viện. Có gì muốn nói anh cứ đến phòng em..

Dũng tắt máy mà không một lời hỏi thăm. Quan hệ giữa Trang và Dũng cứ thế nhạt dần...

Còn về phần Trang sau khi nghe điện thoại của Dũng, biết có gì đó không ổn gọi ngay mẹ Dũng đến...

Nửa tiếng sau Dũng đứng trước mặt Trang nhìn chằm chằm:

- Bữa trong phòng anh, có phải em bỏ không?

Trang tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Anh nghe ai nói? Sao em phải làm thế?

Dũng lạnh lùng ngồi xuống ghế:

- Thôi em đừng nói nữa. Nghe giả tạo lắm. Anh bất ngờ về em thật đấy...Trước kia anh không yêu em, bây giờ lại càng không. Dựa vào đâu em cho mình cái quyền ép buộc anh...

Trang tức quá hóa cười:

- Dựa vào đâu à? Dựa vào tình yêu của em...Dựa vào đứa bé vừa mất mấy ngày trong bụng em đây này...

Nhắc đến đứa bé như nhắc đến nỗi đau vô hình trong lòng Dũng..Dù chưa được nhìn thấy con, được ôm con vào lòng nhưng tình cảm của người bố dành cho con vẫn luôn là duy nhất.

- Được rồi. Em muốn nghĩ sao thì nghĩ. Anh không muốn nói nữa.

Trang nắm chặt tay kiềm chế cảm xúc:

- Có phải vì con Lành không?

- Em ăn nói cho cẩn thận, ai là con em?

Mẹ Dũng mở cửa phòng hùng hổ bước vào, theo sau còn có thêm cả bố mẹ Trang:

- Dũng...Mày xin lỗi cái Trang ngay...

- Con không làm gì mà phải xin lỗi...

Bố Trang bình tĩnh rót nước mời mẹ Dũng:

- Chị cứ từ từ xem Dũng giải quyết mọi chuyện thế nào đã...

- Chú đừng bênh nó nữa, giờ nó dính vào bữa của con kia nên nó lú lẫn hết rồi...

Dũng cười nhếch môi:

- Bữa hay ngải thì mẹ hỏi con dâu hờ của mẹ ý...

Trang vẫn kiên trì ngồi im...

Mẹ Dũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Bình thường tuy Dũng không yêu Trang nhưng thái độ chưa bao giờ gay gắt đến thế này. Rốt cuộc giữa hai đứa đã xảy ra chuyện gì?

- Mà nói vô lí thế? Liên quan gì đến cái Trang?

- Không liên quan, nhưng trực tiếp làm thì có tính không?

Trang nghe xong câu mới bắt đầu phản bác:

- Em yêu anh là thật, em công nhận. Nhưng chưa đến nỗi phải hạ bùa đâu...

Mẹ Trang cũng lên tiếng bảo vệ con gái:

- Trang nó hiền lành, mấy loại bùa bê đó làm sao nó làm được?

Dũng chẳng muốn đôi co, cắt ngang lời mẹ Trang:

- Ai làm thì người đó rõ nhất.

Quay sang mẹ mình Dũng đành mặt lại:

- Con nói lần cuối cùng, con không phải là món đồ chơi của mẹ nhờ mẹ nhớ cho kĩ, đừng bao giờ mang con ra làm trò đùa nữa...

Bỏ mặc sau lưng tiếng quát tháo ầm ĩ, Dũng bước đi không thèm quay đầu lại. Trong cuộc sống có những việc không dứt khoát không được. Chọn điều tốt nhất chưa chắc đã là điều mình mong muốn nhất...

Chiều hôm đó cũng là ngày Cóm được xuất viện. Dũng bế Cóm đi trước, Lành cầm mấy cái túi nhỏ theo sau:

- Bố ơi bố, sáng nay con thấy cô Lành nhìn trộm bố mấy lần đấy...

Dũng đứng khựng lại:

- Thế á? Thật không?

Cóm gật đầu liên tục:

- Thật chứ, Cóm thấy mà...

Lành đỏ mặt không dám bước tiếp:

- Cô Lành có nhìn trộm bố Dũng đâu, cô nhìn công khai mà...

Dũng được đà lại muốn trêu Lành:

- Sao anh không biết nhỉ?

Lành lại càng ngại hơn:

- Tại anh không để ý...

Mỗi người một câu, một tiếng cười trên mặt ai cũng hiện rõ vẻ vui mừng, mãn nguyện...Mà không ai để ý cách đó không xa có hai người đàn ông lạ mặt đang theo sát từng hành động, từng cử chỉ của từng người.

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Thứ hai tuần sau...

Trang xuất viện không về nhà, mà sang luôn nhà Dũng. Dũng cau mày không mấy vui vẻ, đến giọng nói cũng lạnh lùng hơn:

- Em mới khỏe sao không về qua nhà cho bố mẹ đỡ lo?

Trang hậm hực nhưng vẫn cố cười giả lả:

- Anh đừng lo, em chỉ qua lấy vài bộ quần áo thôi. Xong việc em về luôn, mọi chuyện dù đúng dù sai anh cũng nói rõ ràng rồi. Em không muốn mang tiếng kẻ khờ mãi mãi chỉ biết theo đuôi những thứ viễn vông. Còn riêng chuyện bùa ngải anh coi em là thủ phạm thì em cũng chẳng còn gì để phân bua giải thích thêm nữa...

Dũng hơi ngạc nhiên trước thái độ thay đổi 180° của Trang. Bình thường Trang thuộc dạng người một khi đã nhận định cái gì thuộc về mình thì sống chết không buông. Thêm việc là con một được bố mẹ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa lại càng ngang ngạnh không để ai vào mắt. Sao hôm nay lại dễ dàng bỏ qua mọi chuyện thế? Chẳng lẽ mấy ngày nằm viện làm tư tưởng Trang thông suốt rồi.

Như vậy cũng tốt, trong tình yêu mà cứ một người giữ, một người buông thì lấy đâu ra kết quả đẹp.

Nghĩ như thế nên Dũng không mặt nặng, mày nhẹ với Trang nữa. Chỉ biết nói nhàn nhạt từng câu:

- Anh tin em đủ thông minh, đủ trưởng thành trước những sóng gió cuộc đời. Bất cứ việc gì cũng đều có giá của nó. Em làm sai thì em phải chấp nhận. Anh có thể không trách em, nhưng anh không thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Em lên phòng thu dọn quần áo đi..

Trang cười ha hả. Nụ cười đầy u oán, không can tâm:

- Được. Là em sai, em lấy mạng con em ra trả giá cho tình yêu của em. Anh hài lòng chưa?

Dũng ngáp ngừng nhưng cuối cùng vẫn nói ra:

- Có những việc không muốn người khác biết, thì tốt nhất mình đừng làm..

Lùi lại phía sau, bình tĩnh ngồi xuống ghế. Chạm rảnh mở mặt khẩu điện thoại, đoạn ghi âm cuộc nói chuyện giữa Trang và Mỹ đang phát rõ mồn một.

Trang tái mét mặt đi, hai tay run run, giọng nói lắp bắp:

- Sao anh...Sao anh lại có nó?

Dũng cười như có như không:

- Phải cảm ơn cô bạn yêu quý của em, đang yên đang lành lại gửi tặng tôi món quà đầy bất ngờ này. Từ đầu đến cuối tôi có nên báỉ phục tài diễn xuất của em không?

- Thì ra các người thông đồng lừa tôi?

- Phải nói em biết chọn bạn để chơi quá chứ. Lẽ ra tôi nên mắt nhắm mắt mở coi như không thấy, nhưng có lẽ hình như em không thích điều đó.

Trang biết mọi việc đã vỡ lở không còn khả năng bùng bít nữa. Cũng không nhiều lời đôi co, bỏ về trong tức tối. Vừa hay ra đến cổng lại gặp Lành.

Lành cúi đầu chào hỏi qua loa:

- Chị đã ổn hơn chưa? Chuyện hôm trước tuy không phải lỗi của tôi, nhưng tôi vẫn muốn gửi tới chị lời xin lỗi.

Trang ngược mắt lên nhìn đầy chán ghét:

- Cô có biết con người và con vật khác nhau ở điểm gì không? Chắc không đâu nhỉ? Con người thì biết đeo mặt nạ còn con vật thì không..

Lành không chấp, cũng không muốn để ý lời nói Trang, lặng lẽ bước vào nhà...

Không biết vô tình hay cố ý, Lành thấy Dũng dạo này tự nhiên quan tâm đến mình nhiều hơn. Sợ dấn thân vào vết xe đổ, sợ tự mình ảo tưởng quá nhiều Lành đành tránh mặt Dũng..

Có điều con tim luôn có lí lẽ riêng của nó mà không ai điều khiển được, và điều gì đến thì sẽ đến...

Dũng cầm chiếc hộp bọc gói sang trọng, kĩ càng đưa ra trước mặt Lành. Nụ cười càng lúc càng tự nhiên:

- Đối tác nữ vừa gửi tặng chiều qua, giờ anh tặng lại em..

Lành xua tay, lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi anh ơi. Em không dám nhận đâu, cái này chắc đắt lắm...

Dùng giả vờ nhăn mặt:

- Em không nhận thì anh biết phải làm thế nào? Dùng thì không dùng được, chẳng lẽ lại bỏ đi?

Mở nắp hộp cầm chiếc dây chuyền lên, ánh sáng lấp lánh làm Lành không dấu nổi cảm giác vui mừng, thích thú...

Đây là người đàn ông đầu tiên sau bố tặng cho Lành dây chuyền. Bất giác sờ lên cổ, chiếc vòng bạc có mặt hình cò ba lá theo thời gian đã cũ kĩ cả đi...

Trong khi đó, tại nhà bố mẹ Dũng đang xảy ra một chuyện hết sức căng thẳng. Bố Dũng chính thức quyết định đưa Mạnh - em trai cùng cha khác mẹ với Dũng về công ty làm. Mẹ Dũng sống chết phản đối đến cùng. Làm bố Dũng nổi giận đùng đùng, quát tháo om sòm.

"Bụp...Bụp..."

Tay bố Dũng đập mạnh xuống bàn, giọng nói khàn khàn:

- Tôi quyết định rồi, bà đừng nói nữa. thằng Mạnh có gì không tốt để bà phải ghét cay ghét đắng nó thế?

Mẹ Dũng không chịu yếu thế, hét to lên:

- Ông bảo tôi phải đối xử tốt với con riêng của chồng á? Tôi chưa điên. Không cào mặt, xé xác nó ra đã là may mắn cho nó lắm rồi. Ngồi đó mà đợi tôi đồng ý cho nó về công ty làm...

- Bà không đồng ý là việc của bà, nhưng bà nên nhớ quyền điều hành công ty thuộc về tôi...

- Ông tìm câu gì nói dễ nghe hơn được không? Ngày xưa nếu không nhờ bố mẹ tôi thì chắc gì ông đã có ngày hôm nay. Đúng là loại ăn cháo đá bát, đòi bạc hơn vôi...

Động đến sĩ diện của chồng, mẹ Dũng cũng hơi ái ngại tuy nhiên vẫn gân cổ lên cãi không chịu nhường ai câu nào...

Bố Dũng hai mắt đỏ ngầu, báo hiệu cơn tức giận không kiềm chế được:

- Cửa nhà bà hết, bà có giỏi thì bà gói vào túi bóng mang về hết đi...

- Tôi không muốn cãi nhau với ông nữa. Thằng Dũng mấy năm nay đi sớm về muộn lo cho công ty từng ngày. Có bao giờ ông xót con chưa? Giờ công ty ổn định vững mạnh rồi, ông lại định đưa thằng Mạnh về ngồi không hưởng vàng á? Đừng có mơ, có chết tôi cũng không bao giờ chấp nhận...

- Bà biết gì mà nói. Chúng nó là anh em, công ty đó sớm muộn gì cũng thuộc về hai đứa. Để chúng nó ở gần nhau tạo điều kiện cho nhau phát triển cho nhau thì có gì sai?

Mặt mũi chán nản mẹ Dũng bỏ lên lầu, nằm vật ra...

Lành đưa Cốm đi học, qua đoạn đường gần trường bỗng có chiếc xe ô tô màu đen bóng 7 chỗ, đỗ ngay chân hai cô cháu.

Mở cửa xe ra một người đàn ông bước xuống kéo tay Lành khỏi tay Cốm. Cốm vùng vẫy la hét kịch liệt nhưng giờ này quanh đây làm gì có mấy người.

Lành thấy thế lao đến ôm chặt lấy Cốm, dù bị tát, bị đập vào lưng vẫn nhất quyết không buông. Một tay xăm trổ đầy gầy, mặc áo phong denim nắm chặt tóc Lành lôi ra. Lành đau quá dơ tay cào mạnh vào tay hắn...

Thấy tình hình không ổn người trên xe ra hiệu lôi cả Lành và Cốm vào trong...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Dùng về nhà bố mẹ giải quyết chuyện gia đình. Hôm nay Mạnh cũng có mặt, mẹ Dũng tỏ thái độ bức bối ghen ghét ngay từ đầu. Mạnh có chào hỏi cũng

coi như điếc. Bố Dũng ngồi nghiêm nghị, nhìn hai người con mỗi người một vẻ. Trong lòng cũng phần nào dâng lên cảm giác tự hào:

- Tuần sau Mạnh bắt đầu đến công ty làm việc. Dũng sắp xếp việc cho em nhé!

Dũng như không quan tâm lời bố nói, lặng lẽ ngửa đầu ra sau ghế:

- Tùy bố thôi...

Mạnh hết nhìn bố rồi lại quay sang nhìn anh trai, không biết phải làm thế nào. Chẳng lẽ lại nói con không thích kinh doanh, con chỉ thích hội họa thôi. Như thế khác nào phí tổn bao nhiêu công sức bố mẹ kì vọng...

Ngay từ khi sinh ra, cậu đã là một sai lầm. Vì mẹ cậu là người thứ ba, là người phá vỡ hạnh phúc của một gia đình đang yên ả. Cậu biết bố cậu rất giàu, nhưng từ trong suy nghĩ cậu chưa bao giờ mơ tưởng đến tài sản của bố. Mẹ cậu nói đúng, mẹ đã mắc phải sai lầm không thể tha thứ thì cậu cũng không có quyền tranh giành những thứ vốn không thuộc về mình...

- Con không có kinh nghiệm sợ sẽ làm ảnh hưởng đến anh, đến công ty. Nên bố cứ cho con đi làm ở ngoài như bây giờ đi ạ...

Bố Dũng đặt tách trà trên tay xuống bàn:

- Trách nhiệm của con, con không thể thoái thác như thế mãi được. Sớm hay muộn con cũng phải tiếp nhận...

Mẹ Dũng coi Mạnh như cái gai trong mắt, chỉ chờ đến lúc này:

- Nó đã nói thế rồi, thì ông có ép nó cũng coi như không. Mỗi người một chí hướng, một con đường đi cho riêng mình. Sao ông cứ thích người khác phải làm theo ý của mình thế?

Bố Dũng nghe xong nổi giận đùng đùng:

- Bà biết gì mà nói?

Mẹ Dũng cũng chẳng vừa:

- Phải rồi. Tôi không biết gì nên mới ra nông nỗi này đây...

Lần nào cũng vậy, hễ cứ nhắc đến chuyện của Mạnh là y như rằng hai ông bà lại cãi nhau suốt mấy ngày...

Dũng thấy bố mẹ càng nói càng hăng, không ai có ý định nhường ai. Lắc đầu thờ dài bỏ ra ngoài sân hút thuốc lá...

Khói thuốc nhả ra lan tỏa quanh người cũng chẳng dấu nổi vẻ cô đơn, mệt mỏi trong mắt Dũng...

Chuông điện thoại reo, tin nhắn gửi đến. Dũng giật mình nhìn đi nhìn lại mấy lần. Cốc và Lành đang bị trói dựa vào nhau, áo Lành rách tả tơi, tóc tai rối loạn hết lên. Chưa kịp định thần xem chuyện gì đang xảy ra. Chuông điện thoại lại reo lần nữa.

Dũng bắt máy luôn không cần suy nghĩ:

- Các anh là ai? Các anh muốn gì? Sao lại bắt cóc con gái tôi?

Tiếng cười ha ha đều đặn vang lên mỗi lúc một dài, theo từng lời nói của Dũng.

- Chào anh giám đốc. Chuyện cũng chẳng có gì to tát lắm, hết tiền tiêu định mượn anh chút chơi thôi!

Dũng nghe sốt ruột quá, nói như găm lên trong điện thoại:

- Ra giá đi...

Như đợi có thể, đầu dây bên kia cũng không mất công dài dòng nữa:

- Tôi muốn 500 triệu đổi lấy con anh và cô giúp việc xinh đẹp kia. Anh là người thông minh chắc biết mình nên làm thế nào rồi chứ? Đừng dờ dờ, đừng khờ vớ vẩn mà báo với ai, người thiệt lớn nhất là con gái anh đấy...

Dũng càng nghe càng mơ hồ, không phải vì số tiền chuộc quá lớn mà vì bọn họ sao lại biết Lành là giúp việc nhà Dũng? Có kẻ thân quen gì đang dờ sau lưng sao?

- Tôi giao tiền cho anh thế nào?

Bên kia phần khích ra mặt, vỗ cái đét vào đùi:

- Thẳng thắn lắm, tôi biết ngay mà 500 triệu so với anh Dũng đây đâu đáng là gì. 11h trưa mai anh mang tới đường Z cho tôi sau đó sẽ có chỉ dẫn thêm...

"Tút...tút..."

Không đợi Dũng trả lời, Lâm tát máy luôn. Quay sang nhìn Lành và Cốm vẫn đang trong cơn mê. Hắn ta nhếch mép, tay vỗ lên mặt Lành mấy cái:

- Đợi nhé cô em...

Trang mở cửa lao đến hất cả xô nước lạnh lên người hai cô cháu. Lành từ từ tỉnh dậy, trừng mắt khiêu khích:

- Là cô à? Thế giới này nhiều điều bất ngờ thật...

Trang thấy thái độ của Lành càng điên tiết hơn. Và cho Lành mấy cái đau đing, Cốm ở bên cũng đã tỉnh vừa khóc vừa kêu la:

- Cô Trang ác thế, cô thả cháu với cô Lành ra đi. Cô đừng đánh cô Lành nữa. Cháu về cháu khoe bố cháu đấy...

Trang cười khanh khách, cầm tóc Cốm giật ngược lên:

- Thả chúng mày á? Đừng có mơ. Mày có giỏi thì mày về mày khoe bố mày đi. Tao thách mày đấy...

Lành thấy Trang đánh Cốm vùng vẫy mạnh hơn:

- Cô có giỏi thì cô đánh tôi đây này. Đi đánh nạn một đứa trẻ con không biết nhục mặt à?

Trang thả tóc Cốm ra, tiến lên trước túm lấy cổ áo Lành:

- Đứng rồi. Tao nhục, tao ngu nên tao mới để mày đi phá bùa của tao. Con khốn kiếp, hôm nay tao phải giết mày...

Sau đó là những cú đập vào lưng, vào chân Lành không thương tiếc. Lâm đứng bên thấy tình hình không ổn dơ tay kéo Trang lại:

- Em quá tay rồi đấy. Giờ mà nó lăn ra đây thì cả lũ chỉ có nước dẫn nhau đi ăn cảm...

Trang dừng lại, nhưng chợt nghĩ ra trò khác hay hơn. Xé toạc chiếc áo đang rách sẵn của Lành, chân dẫm mạnh lên tay Lành lôi điện thoại ra chụp ảnh...

Lành cười khinh bỉ, không chịu khuất phục:

- Cũng chỉ có thể thôi à? Ngon thì giết tao đi...

"Bóp...bóp..."

Lần này đến lượt Lâm ra tay, hai bên má đỏ ửng của Lành bắt đầu rom róm máu...

- Mày khôn hồn thì câm mồm lại. Tao nhận được tiền tự khắc sẽ thả mày ra. Láo toét chọc tức tao, tao không để mày chết yên ổn. Đẳng nào tao cũng lâm vào đường cùng rồi. Còn thù giết con tao, tao chưa tính đến đâu đấy...

Lành cố gắng nhịn đau gượng người dậy:

- Tôi giết con anh bao giờ?

Cốm khóc thét lên:

- Chú đừng đánh cô Lành nữa, tí nữa bố cháu mang tiền đến cho chú mà....

Lâm gật gật đầu:

- Phải như con bé này thì mọi chuyện dễ giải quyết hơn không?

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Trang nhấn mặt, đập mạnh vào tay Lâm:

- Đang yên đang lành, tự dưng nhắc đến con làm gì?

Lâm cũng chột dạ theo:

- Anh lỡ mồm, mà cũng có sao đâu. Sớm hay muộn thì nhà thằng Dũng cũng biết. Lại thêm vụ hôm nay nữa, em nghĩ mình vô can được sao? Thôi ngoan ngoan về chuẩn bị quần áo đi, đợi lấy được tiền chuồn nhanh cho sớm chợ. Hộ chiếu các thứ anh lo hết rồi..

Trang phát khùng trước thái độ ngu dốt của Lâm:

- Anh im đi, không cần anh nhắc tôi tự biết mình phải làm gì...

Lâm lại bắt đầu nhăn nhó:

- Okii...oki...Em thì giỏi rồi...

Lành tuy đau nhưng vẫn còn tỉnh táo để nghe hết mọi chuyện. Thì ra đứa bé trong bụng Trang không phải là con Dũng. Khá khen cho vở kịch hoàn hảo mà Trang đã cất công dựng lên. Cuối cùng lại thảm hại nặng nề trong những toan tính đen tối của mình.

Người đàn bà vì mục đích riêng bản thân không tiếc mang con ra làm vật hi sinh thì mãi mãi sẽ không hiểu được thế nào là hạnh phúc. Trong cuộc sống ai cũng nghĩ mình bất hạnh, ông trời không công bằng nhưng có mấy ai thật sự hiểu chân lí trong đó?

Dũng nghe xong điện thoại, quay ngoắt người chuẩn bị đi thì Mạnh gọi với lại:

- Anh về luôn ă?

- Chứ ở đây làm gì?

Mạnh thấy Dũng kiêu lời, không muốn tiếp xúc với mình cũng không dám hỏi nhiều, chỉ lấp bắp nói vài câu:

- Em không đến công ty làm đâu. Em không thích kinh doanh. Em muốn nhờ anh nói với bố giúp em. Em nói nhiều lần lắm rồi mà bố vẫn không đồng ý.

Dũng lúc này đang mất hết bình tĩnh, còn hơi sức đâu mà nghe Mạnh trình bày. Đi ngang qua Mạnh trực tiếp ngắt lời cậu ta:

- Muốn gì thì vào nói với bố. Tôi không có quyền cũng không có nghĩa vụ phải giúp đỡ cậu. Giờ tôi đang bận, phiền cậu đừng lằng nhằng nữa được không?

Mạnh biết điều không xin xỏ nữa, nhường đường cho Dũng đi qua...

Chiếc xe ô tô đắt tiền lao vun vút trên đường thành phố. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh đến nỗi không ai ngờ tới, cảm giác bất an trong Dũng mỗi lúc một nhiều.

Dũng gọi điện cho thư kí yêu cầu chuẩn bị 500 triệu một cách nhanh chóng nhất. Còn bản thân mình thì đến thẳng nhà Sơn (bạn thân) làm bảo kê cũng có tí máu mặt trong giới.

Hai người suy đi tính lại một hồi quyết định tạm thời không vội báo cho công an. Sợ cảnh đánh rắn động cỏ, sẽ nguy hiểm cho Lành và Côm..

Sáng hôm sau mới hơn 7h sáng, chuông điện thoại của Dũng đã kêu:

- Anh giám đốc đã chuẩn bị đủ tiền chưa?

Dũng nghiêng răng ken két:

- Tao muốn biết tình hình của con gái tao trước....

Đầu dây bên kia như bị chọc giận, mồm rít lên:

- Mày không có quyền ra điều kiện với tao. Nên nhớ giờ ai đang làm chủ trò chơi này...

Dũng chửi thầm trong lòng, Sơn ra hiệu cho Dũng kéo dài cuộc gọi...

- Tao biết mày đang cầm đằng chuôi, nhưng cái gì ra cái đấy. Ít nhất mày phải cho tao biết con gái tao giờ thế nào chứ? Nó có an toàn không? Bọn mày có hành hạ, ngược đãi nó không? Còn cả Lành nữa?

- Không cần nói nhiều, ngay bây giờ mày mang tiền đến ngã tư đèn xanh, đèn đỏ thứ hai đường Z cho tao.

- Hôm qua mày bảo 11h trưa cơ mà.

- ...

"Tút...tút..."

Lại là những âm thanh quen thuộc. Sơn lắc đầu quay sang nhìn Dũng:

- Bọn này cũng biết chơi đấy, không tìm được vị trí định vị. Sim nó dùng cũng thuộc sim rác, không tra được cái gì?

Dùng một môi, đưa điều thuốc lên hút:

- Vậy tao đi giao tiền.

Sơn gàn Dũng lại:

- Mà cứ từ từ...

- Không. Tao nghi vụ này người quen làm, mà đừng can tao. Tao đang muốn xác minh một số chuyện...

Không ngăn được bạn, Sơn cầm cái áo khoác vứt ở ghế, khoác tạm lên người:

- Vậy tao đi cùng mày. Để tao lái xe cho...

Hơn 30" sau ngã tư đèn xanh đèn đỏ không có dấu hiệu gì, điện thoại Dũng lại reo:

- Biết điều chơi đẹp đấy, đi lên phía trước khoảng 400 m nữa, rồi tiếp tục đi thẳng cho tao..

Theo đường Lâm chỉ dẫn gần 2 tiếng sau trước mặt Dũng là cái nhà kho bỏ hoang lâu ngày...

Sơn xuống xe trước, cầm sẵn chiếc tuýp sắt trong tay...

Đẩy cánh cửa ra Lành và Cóm đang bị trói ngồi giữa nhà. Khóc môi Lành còn rơm rớm máu, quần áo lấm lem rách toạc tả...

"Àm..."

Dũng vứt thật mạnh chiếc vali xuống sàn, đảo mắt một lượt xung quanh...

Lành mơ màng thấy bóng lưng Dũng như trút được bao nhiêu xui xẻo. Cuối cùng anh cũng đến...

Cóm òa lên khóc:

- Bố ơi...cứu con....

Lâm vỗ tay bồm bốp:

- Anh hùng có khác? Gan lớn nhỉ?

Sơn chìa đầu tuýp sắt về phía Lâm:

- Tiền mày nhận rồi. Giờ tuân thủ quy tắc thả người ra đi. Bọn tao coi như chưa có chuyện gì xảy ra...

Không một ai lên tiếng, ba bốn gã xăm trổ đầy mình đứng vây quanh Sơn...

Trang bước ra nhìn Dũng giấu cột:

- Quả nhiên anh lợi hại...

Dũng không trả lời, cũng không bất ngờ lắm. Lâm Trang càng điên tiết hơn, gào lên trong căm phẫn:

- Tôi có tiền, có quyền thế, có gì không bằng con ranh con này? Mà anh lúc nào cũng chỉ biết đến nó?

Dũng cười nhạt:

- Cô và cô ấy khác nhau ngay từ trong suy nghĩ của tôi. Cô hiểu không?

Trang nghe xong cười như điên dại:

- Vậy hôm nay tôi giết nó trước mặt anh, xem anh còn cao ngạo nữa không?

Nói thì lâu chứ làm thì nhanh lắm, Lành lại bị Trang túm chặt lấy tóc tát liên tiếp vào mặt...

Dũng xô đến đẩy mạnh Trang ngã lăn ra sàn. Tiện thể bồi thêm cho cô ta hai cái tát cháy má. Bên này Sơn đang cố gắng hạ gục từng người. Còn Lâm chỉ chăm chăm ôm chặt cái vali tiền, không quan tâm đến mớ hỗn độn xung quanh...

Cởi trói xong Lành ôm chặt lấy Dũng, cái ôm như chứa đựng bao lời muốn nói. Cầm ngừng khóc, cũng chạy đến sà vào lòng bố. Hai người lớn, một người nhỏ như trải qua bao nhiêu sóng gió vừa được trở về bên nhau...Mà không để ý khoảng cách con dao trong tay Trang càng lúc càng gần...

"Phập..."

Lưỡi dao nằm yên vị trên bụng Lành. Trang thích thú càng cười to, Dũng như phát điên đập mạnh Trang một phát rồi đỡ lấy Lành...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Lưỡi dao nằm yên vị trên bụng Lành. Trang thích thú càng cười to, Dũng như phát điên đập mạnh Trang một phát rồi đỡ lấy Lành...

Vừa hay đúng lúc Sơn hạ gục được tên cuối cùng. Lâm thấy tình hình không ổn, tay ôm vali tiền chặt hơn bỏ chạy đi trước...

Nhưng mọi chuyện đâu dễ dàng thế, Sơn tiện chân đá thẳng khúc gỗ mấy tên kia vừa đánh rơi vào trúng bụng Lâm. Lâm ngã văng ra chỗ Trang nằm đau đớn.

"Rầm..."

Cánh cửa kho lại bị đập tung ra thêm một lần nữa. Người của Sơn đã có mặt đông đủ, Lâm vội vàng bế Lành chạy thẳng ra xe phóng như bay đến bệnh viện. Cầm thấy Lành bị chảy máu nhiều quá, không dám khóc nữa chỉ lặng lẽ đi theo Sơn...

Bệnh viện giờ này đúng giờ cao điểm, người ra người vào đầu đầu cũng thấy ồn ào, hỗn loạn. Lành ôm chặt bụng, máu chảy thấm đẫm cả một mảng áo...

Phòng cấp cứu, đèn bật sáng trưng. Trung (bạn Dũng) đứng trước cửa phòng nhìn bộ dạng thảm hại Dũng, cũng khấn Trương theo:

- Mày qua kia bảo y tá băng bó mấy vết thương trên tay lại đi, nhìn ghê quá. Tình hình thế nào để tao vào mới biết rõ được...

Dũng trầm ngâm chẳng nói chẳng rằng...

Trung vỗ vai bạn thân:

- Tao sẽ cố gắng hết sức...

Dũng gật đầu đầy miễn cưỡng:

- Vào đi...Giúp tao nhé!

Hai tiếng sau cửa phòng cấp cứu mở ra, đi đầu vẫn là Trung...Một vài bác sĩ khác cúi đầu chào Dũng. Dũng đứng dậy, tiến lên phía trước:

- Sao rồi...

- Bị đâm thủng dạ dày, may các phần khác không ảnh hưởng gì nghiêm trọng lắm. Tao vừa khâu lại rồi truyền thêm máu. Lát nữa nếu không có vấn đề gì thì chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt...

Dũng nghe bạn nói xong mới thở phào nhẹ nhõm:

- Cảm ơn mày...

Trung tháo khẩu trang, tò mò quay sang Dũng:

- Xảy ra chuyện gì à?

- Ủ. Trang thuê người bắt cóc con gái tao, cô ấy là giúp việc nhà tao cũng bị bắt theo luôn. Nhát dao này đáng lẽ phải nằm trên người tao hoặc Cầm, nhưng cô ấy lao ra đỡ...Còn mấy vết bầm tím trên mặt, trên người cũng là do bị đánh đấy...

Trung ngạc nhiên vô cùng, không ngờ Trang lại thủ đoạn, thâm hiểm đến thế:

- Vậy giờ mày định làm gì?
- Còn làm gì nữa, cho hầu tòng thôi. Tình yêu không phải là cái có, để con người ta thực hiện tội ác.
- Nhà nó cũng có tí tiền, tí quyền làm gì làm chắc cột vào. Cần giấy chứng nhận thương tích thì tao làm cho....

Nói rồi Trung dẫn Dũng vào phòng riêng, đưa cho Dũng cái áo somi sạch. Hai người ngồi nói chuyện một lúc lâu mới thấy Sơn dẫn Cóm vào...

Cóm chạy đến leo tót lên người Trung, Sơn kéo ghế ngồi tự nhiên:

- Vừa giao cho công an rồi, giờ mày muốn xử lí thế nào thì tùy mày. Một với mấy thành phần này quá. Ăn cho no cho đầy vào rồi đi phá làng, phá xóm...

Dũng dựa người ra sau ghế, châm thuốc lên hút:

- Biết rồi. Mày về đi..

Cóm ngẩng đầu lên nói chuyện với Trung:

- Chú Trung ơi, cô Lành đâu rồi. Cô Lành bị chảy máu nhiều lắm..

Trung xoa đầu Cóm:

- Cô Lành đang nằm nghỉ trong phòng, cô Lành không sao đâu. Cóm đừng lo nhé, tí nữa chú cho Cóm đi thăm cô Lành..
- Cô Lành bị nhiều người đánh, còn đỡ cho cháu nữa...
- Thế hả...Cô Lành chắc quý Cóm lắm nhỉ?
- Vâng ạ. Cô ấy kể chuyện cũng hay, nấu ăn cũng giỏi...

---

6 tiếng sau Trung kiểm tra cho Lành một lần nữa. Không xảy ra vấn đề gì ngoài ý muốn, nên Lành được chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt luôn..

Thuốc mê hết hiệu lực, Lành mở mắt nhìn mọi thứ xung quanh. Mùi cồn y tế xộc thẳng vào mũi. Cóm đứng trước, Dũng đứng sau. Hai bố con đang quan sát từng cử chỉ của Lành.

Dũng nhẹ nhàng gọi tên Lành:

- Lành ơi..

Trung đứng bên đập vào người Dũng:

- Cô ấy chưa nói được đâu, tạm thời chỉ gật với lắc được thôi..

Dũng lùi về phía sau, nhường chỗ cho Trung..

Trung cầm chiếc bút đèn pin, tay nhẹ nhàng soi vào hai mắt Lành..

- Cô tên Lành phải không?

Lành gật gật đầu..

Trung lại hỏi tiếp:

- Ngoài bụng ra cô có thấy khó chịu thêm chỗ nào không?

Lành lắc đầu

Trung ghi chép cái gì đó vào tờ giấy treo ở đầu giường. Rồi quay sang nhìn Dũng:

- Okii rồi đấy...
-

Tối hôm đó Cóm nhất quyết ở lại viện cùng bố chứ không chịu về nhà ông bà nội...

Bố Dũng nghe tin, gọi cho Dũng mấy cuộc liên:

- Chuyện lớn như thế sao con lại giấu bố mẹ?

Dũng trả lời cứng ngắt trong điện thoại:

- Con nói ra thì cũng giải quyết được gì? Bố mẹ còn đang bận lo chuyện riêng của mình đấy thôi...

- Mạnh là em trai con, không phải người ngoài...

Nghe đến tên Mạnh, Dũng trở lên lạnh lùng hơn:

- Con không quan tâm. Chuyện của bố, bố tự giải quyết đi đừng lôi con vào...

Bố Dũng bắt đầu cảm thấy bức mình với thái độ bất cần của Dũng:

- Mày được lắm...

Dũng tắt máy luôn...

Mẹ Trang biết tin con gái bị bắt, cả đêm không chợp mắt nổi. Cứ nằm thờ ngán thờ dài liên tục. Bố Trang thì bất lực gọi hết người này đến người kia, nhờ sự giúp đỡ. Nhưng thói đời có mấy ai muốn dính dáng đến pháp luật...

- Mẹ Trang: Ông mà không cứu được con gái, thì tôi chết cho ông xem...

Bố Trang đã đang bức, nghe mẹ Trang nói thế như đổ thêm dầu vào lửa:

- Bà im đi. Để cho nó sáng mắt ra. Cho ăn, cho học đàng hoàng hại con người ta ra nông nỗi này thì ai cứu được nó? Con hư tại mẹ các cụ nói có sai bao giờ đâu...

- Phải... Tại tôi tất, nó là do một mình tôi sinh ra thôi...

- Bà khôn hồn mai đến bệnh viện thăm cô giúp việc nhà thằng Dũng đi. Rồi sang nhà mẹ nó nhờ mẹ nó nói giúp cho. Chứ lần này nó mà làm tới cùng, thì con Trang chỉ có nước ngồi tù một gong thôi. Án bắt cóc, rồi án cố ý gây thương tích cho người khác không phải muốn chạy là chạy được đâu. Nói thế cho bà mở mắt ra, biết đường mà liệu việc...

Mẹ Trang không dám ho he nữa, giọng nghẹn ngào, lặc hặc đi:

- Bây giờ chỉ biết thế thôi, chứ còn cách nào nữa đâu... Con ơi là con sao mày đại thế? Tuổi trẻ tương lai đang rộng mở, mày nhẫn tâm hủy hoại tất cả sao?

_____

Sáng hôm sau Lành đã bắt đầu tỉnh táo hơn. Dũng không đến công ty ở lại viện chăm sóc cho Lành...

Đút cho Lành từng thìa sữa, thì thoảng lại lấy cái khăn thấm quanh miệng Lành....

Cóm nhìn thấy cứ khúc khích cười:

- Bố để Cóm làm cho...Bố đánh đổ sữa ra áo cô Lành hết rồi.

Dũng xấu hổ, không biết làm sao. Lành thì bất giác đỏ mặt. Tự nhiên trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua. Từ ngày li hôn, rời khỏi nhà Cường Lành chưa từng nghĩ đến sẽ có thêm một ai. Không phải sợ mất niềm tin vào tình yêu, mà vì bản thân chưa sẵn sàng đón nhận...

Đối với Dũng đây không phải lần đầu tiên Lành xuất hiện cảm giác lạ. Ngay từ khi bước chân vào nhà Dũng, nhìn cách chăm sóc con gái Lành biết mình đã thăm ngưỡng mộ người đàn ông này...

Cứ suy nghĩ miên man như thế, cho đến khi giọng nói trầm ồm của Dũng vang lên:

- Sao em ngốc thế? Sao lại đỡ nhát dao đó cho anh?

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Lành như né tránh câu hỏi, im lặng không trả lời...

Dững thấy thế cũng âm ừ cho qua, chứ không gắng hỏi đến cùng. Chỉ khi Cóm lên tiếng:

- Tại cô Lành thích bỏ đấy...

Cả Dững và Lành đều ngơ ngác trước lời nói ngây ngô nhưng đầy tình ý của Cóm...

- Ai bảo con thế?

- Con tự biết mà, đây lần con thấy bỏ đi làm rồi cô ấy vẫn nhìn theo....

Lành đỏ mặt từ lúc nãy đến giờ vẫn chưa hết đỏ, mồm lắp bắp:

- Đâu...làm gì có...

Cóm che miệng cười:

- Cháu thấy hết nhé, cô không giấu được cháu đâu...

Trải qua lần này Dững như tháo được bao nhiêu khúc mắc trong lòng. Không phải vì nhát dao Lành đỡ cho Dững, mà vì Dững nhận ra tình cảm giữa Dững và Lành từ lâu đã vượt xa quan hệ chủ nhà giúp việc rồi...

Dững chia tay Thu vì giữa hai người không đủ tin tưởng, vì quan điểm sống khác nhau quá nhiều. Nhưng Lành thì khác, cô ấy đơn thuần như ánh nắng mặt trời. Bất cứ nơi nào có sự xuất hiện của cô ấy, cũng đều nhẹ nhàng và ấm áp. Một người phụ nữ như thế liệu có tiếp nhận mình không...?

Đang suy nghĩ mớ bong bóng trong đầu, thì cửa phòng nhẹ nhàng mở ra...

Mẹ Trang xuất hiện với khuôn mặt tiêu tụy, không còn bộ dáng cao ngạo nữa...

Dững nhìn thấy mẹ Trang, nét mặt tám phần không vui. Tự giác đứng lên che trước người Lành:

- Bác đến đây làm gì?

Mẹ Trang cuống cuống:

Cháu đừng hiểu lầm, bác không có ý gì đâu. Hôm nay bác đến đây trước hết là để hỏi thăm xem tình hình của Lành đã ổn chưa? Sau đó bác muốn thay mặt cái Trang xin lỗi Lành...

Lành vốn dĩ chẳng muốn oán trách ai làm gì? Nhưng tất cả những việc Trang làm, đều đã đi quá xa so với giới hạn chịu đựng của con người...

- Bác về đi. Đừng đến đây tìm tôi nữa. Nghiệp ai gây ra thì người đó phải tự gánh. Nếu biết sợ hậu quả, sao ban đầu còn có chấp làm? Giả sử hôm qua con dao đâm vào người tôi sâu và lệch thêm một chút, thì liệu hôm nay tôi có ngồi đây nghe bác nói chuyện được không?

Mẹ Trang cảm lạnh trước những lời nói sắc bén của Lành, cố gắng quay sang nhìn Dững cầu cứu...

Dững chẳng những không giúp, lời nói còn thêm phần lạnh lẽo:

- Kể cả Lành có bỏ qua, thì tôi cũng không dễ yên đâu. Tôi đã cảnh cáo các người rất nhiều lần rồi, là các người tự ép tôi vào đường cùng, thì sau này cũng đừng ai trách tôi độc ác...Giờ nói xong rồi, bác cũng về đi, đừng hao tâm tốn phí thời gian nữa...

Mẹ Trang biết mình không thể lay động được Dững và Lành, đành ra về trong bức bối...

Dững nắm tay Lành, cái nắm tay của động viên, tin tưởng:

- Anh hứa nhất định sẽ đòi lại công bằng cho em...

Lành ngạc nhiên vô cùng trước hành động của Dững. Tay cứ muốn rút ra, nhưng một khi con tim đã lên tiếng, thì lí trí làm sao ngăn cản?

- Em cảm ơn anh...

Buổi chiều Dững phải đưa Cóm đi học, mẹ Dững có gọi đến mấy lần. Nhưng lần nào Dững dứt khoát tắt máy....

Quay lại bệnh viện, đến giờ thay băng, Dũng ôm Lành dậy, nói nhỏ vào tai chỉ đủ hai người nghe thấy:

- Cố chịu em nhé!

Trung đẩy Dũng ra, mặt mang ý cười nồng đậm:

- Muốn tán tỉnh nhau thì để lúc khác, chứ giờ là giờ của bác sĩ. Đề nghị mày không làm phiền người đang thi hành công vụ..

Dũng lừ mắt lườm Trung:

- Làm gì thì làm đi. Ở đây mà bốc phét. Nhẹ tay thôi, Lành còn yếu đây...

Sau khi Trung và y tá đi khỏi, Lành mới dám mở miệng:

- Em không sao đâu. Anh đừng áy náy quá...

- Dũng: Không sao là không sao thế nào? Em có biết lúc em nằm trên tay, anh toàn thân dính đầy máu, anh như ngộp thở không?

- Em xin lỗi, tại lúc đó em cuống quá. Cũng không biết phải làm thế nào? Chỉ biết hành động theo phản xạ, bản năng thôi..

- Lần sau em đừng làm thế nữa nhé! Nguy hiểm lắm, không phải lúc nào cũng may mắn như hôm nay đâu...

Lành cười nhẹ:

- Em biết rồi..

Dừng lại chờ Lành nằm xuống, giặt cái khăn ẩm từ từ nhẹ nhàng lau qua mặt mũi cho Lành. Đợi Lành ngủ thiếp đi, mới đến công an trình báo sự việc...

Nhờ vào mối quan hệ thân thiết, Dũng yêu cầu được gặp Trang..

Tiếng nói khàn khàn của vị cán bộ vang lên:

- Phạm Thu Trang ra ngoài có người gặp...

Cánh cửa sắt nặng nề mở ra, như chính tâm trạng hoang mang của Trang lúc này. Trong mắt Dũng giờ đây Trang không còn là người em thân thiết nữa, thay vào đó là một kẻ điên cuồng, làm mọi thủ đoạn độc ác chỉ để thỏa mãn những ham muốn cá nhân....

Trang nhìn Dũng hằn học, oán hận đến tận xương tủy:

- Nó đã chết chưa?

Dũng nóng máu, nhưng vẫn kiềm chế hỏi cho ra lẽ:

- Sao cô lại làm thế? Cô thần kinh à?

Trang cười ha hả:

- Tôi thần kinh đấy, thần kinh nên mới yêu anh. Chỉ tiếc chưa giết được con khốn nạn kia, mà đã phải vào đây...

Dũng lắc đầu, bất lực:

- Đáng thương cho cô - một kẻ cả đời từng mong có hạnh phúc...

Trang trợn ngược mắt, đập tay lên bàn.

- Tôi nguyện rửa anh, nguyện rửa các người chết không yên thân...

Quản giáo đứng ngoài, nghiêm giọng nhắc nhở:

- Đề nghị Phạm Thu Trang chú ý thái độ của mình...

Trang không những không nghe theo, lại nổi điên nhiều hơn:

- Anh đừng đắc thắng, nói cho anh biết bùa trong phòng anh là do tôi hạ đấy. Con Lành nó ngu nó dùng máu của mình giải bùa cho anh, thì sau này nó đừng mong yêu được ai khác ngoài anh....Còn nữa đứa con trong bụng tôi cũng chẳng phải là cốt nhục của anh đâu, là một tay tôi thiết kế đấy ha..ha...ha...Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi, chăm sóc con thằng khác trong thời gian qua. Còn việc tôi xảy thai cũng là do tôi tự ngã, anh về hỏi thử con Lành xem ăn mấy trận đòn của mẹ anh có thích không...?

Càng nghe mặt Dũng càng biến sắc, không thể ngờ Trang dám làm ra những chuyện kinh thiên động địa này. Người phụ nữ này, thâm hiểm còn hơn rắn độc. Bản chất phần con, trong người cô ta căn bản đã bị chó tha đi rồi...

Dũng nghiêng răng ken két:

- Tôi sẽ bắt cô trả giá thật đắt...

Bỏ đi không chút nương tình, Dũng về qua nhà lấy thêm cho Lành mấy bộ quần áo thì gặp Mạnh đang đứng chờ ở cổng:

- Dũng: Cậu đến đây làm gì?

- Mạnh: Em nghe bố nói Côm bị bắt cóc, nên sang đây xem có giúp được gì anh không?

Dũng cười nhạt:

- Cậu về đi, mọi chuyện tôi lo xong hết rồi. Tôi bận lắm làm ơn đừng làm phiền tôi nữa...

- Nhưng...

- Đừng nhưng nhin, tôi không có ý mời cậu vào nhà đâu...

Mẹ Dũng bước từ xe ô tô xuống, trừng mắt nhìn Mạnh:

- Mày đến đây làm gì? Đến để khiêu khích con trai tao à? Mày đừng mơ nhé, cứ ảo tưởng đi...

- Con không có ý đó...

Dũng gắt nhẹ:

- Bảo cậu về thì về đi...

Mạnh đành ra về trong tiếc nuối, Dũng đi trước mẹ Dũng đi sau:

- Dũng này...Cái Trang nó có lỗi thật đấy, nhưng giờ cái Lành cũng không sao rồi. Con nể tình bố mẹ nó là chỗ làm ăn quen biết với nhà mình, con bỏ qua lần này được không?

Dũng không trả lời, cứ tiếp tục bước...Mẹ Dũng vẫn kiên trì đi theo:

- Mày có nghe mẹ nói gì không đấy?

Dũng dừng lại, nhìn thẳng vào mẹ:

- Mẹ cô ta bảo mẹ sang đây à? Sao cái lúc đâm Lành, bắt cóc con gái con cô ta không bỏ qua đi...

- Mẹ nghe hết rồi. Không ngờ con Trang lại thâm độc đến thế. Có ai lấy thước đo được lòng người đâu con...

- Dừng lại đi mẹ ơi....Mọi bằng chứng xác thực, giấy chứng nhận thương tích của Lành con vừa nộp hết cho công an rồi. Giờ nói gì cũng vô dụng, mẹ về đi...

Quán Cafe "Ánh Dương"...

Mỹ ngồi cùng một người phụ nữ lạ mặt, nhìn chiếc túi xách và bộ quần áo hàng hiệu, đang mặc trên người cô ta. Cũng đủ biết đây không phải là người phụ nữ bình thường:

- Mỹ: Việc cậu nhờ tớ làm xong hết rồi. Nghe phong phanh đâu đó, giờ con Trang đang sắp bị chồng cũ của cậu tống vào tù đấy...

Người đối diện phản khách cười tươi:

- Cảm ơn cậu nhiều nhé!

- Mỹ: Lần này cậu quyết định kĩ chưa...?

- Tớ nghĩ kĩ rồi, không buông tay nữa đâu. Năm nay Côm cũng lớn rồi, chắc con bé sẽ hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26

Từ ngày Lành nằm viện, Dũng bận rộn hơn hẳn. Đứng trước mặt Lành không làm gì, ít nói nữa. Thay vào đó là những cử chỉ ân cần. Làm Lành càng lúc càng lún sâu vào thứ tình cảm mà bản thân không thể không chế nổi...

Mấy y tá vào thay băng cho Lành, liên tục trên:

- Em có phúc thật đấy. Chồng vừa soái ca lại còn yêu vk, thương con. Ngày đưa em nhập viện mặt anh ấy tái nhợt, tay chi chít vết thương lớn nhỏ mà vẫn ôm chặt em không buông...

Lành sững sờ trước câu nói của y tá:

- Thật hả chị?

- Chị đùa em làm gì? Mãi đến lúc bác sĩ Trung ra nhắc anh ấy mấy lần đi băng bó vết thương thì anh ấy mới đi. Mấy tiếng em ở trong phòng cấp cứu, là băng đầy thời gian anh ấy ngồi đợi em. Em không biết chứ chị làm ở đây gần 4 năm rồi, nhưng lần đầu tiên chị thấy một người đàn ông kiên trì đến vậy.

Cảm giác lúc này của Lành không xác định được. Sống mũi cay cay, chẳng biết nên vui hay nên buồn. Tương lai không ai biết trước điều gì, tình yêu càng khó nói hơn...

Cửa phòng mở ra Dũng bước vào hiên ngang, y tá cúi đầu chào hỏi lấy lòng:

- Anh Dũng mới đến ạ?

Dũng gật đầu lịch sự...

Y tá biết điều lui ra ngoài, trả lại không gian cho hai người. Trước khi đi còn không quên đưa 1 tuýp thuốc cho Dũng...

Lành nhìn Dũng ngượng ngùng:

- Anh cứ để tự em thôi...

- Em thôi không được đâu, cúi đầu xuống gò bụng đau đấy...

Hai mắt Lành rung rung vì xúc động:

- Sao anh tốt với em vậy?

Dũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng kéo áo lên bôi thuốc cho Lành:

- Em đừng suy nghĩ nhiều. Việc quan trọng nhất của em bây giờ là chăm sóc bản thân mình cho thật khỏe....

Lành ngáp ngừng, nói ngắt quãng:

- Nhưng em...

Dũng không hiểu ẩn ý trong câu nói của Lành:

- Không phải sợ gì cả. Tất cả tội lỗi Trang gây ra cho em, anh sẽ bắt cô ta trả bằng hết...

Lành lại ấp úng:

- Anh Dũng này...anh từng thích ai bao giờ chưa?

Dũng hơi bất ngờ trước câu hỏi của Lành. Mặc dù bản thân đã xác định rõ tình cảm...nhưng không thể một câu, hai lời nói rõ ràng được:

- Anh nói anh thích em, em có tin không?

Lành chờ người ra, không phản ứng gì. Chứng kiến sự quan tâm chăm sóc của Dũng dành cho mình. Thực tâm trong lòng mấy ngày qua đều âm ập lạ thường...

Trung từ đâu chui ra, cười nham nhở:

- Cuối cùng cũng biết thổ lộ rồi.

Dững cay cú, trừng mắt nhìn Trung:

- Biến đi...

Trung ra dấu ok, nhưng vẫn cố nói vọng lại:

- Lành ơi. Đừng tin nó lừa đấy...

Căn phòng rộng rãi chỉ còn hai người:

Dững nhàn nhạt lên tiếng:

- Anh biết em chưa thể chấp nhận được chuyện này, nhưng anh mong em cho anh một cơ hội...

Lành cúi đầu mơ hồ:

- Anh thích em từ bao giờ?

- Anh bỏ qua câu hỏi này được không?

- Không. Em nhất định phải biết...

Dững nghĩ ngợi một hồi lâu, mới quyết định trả lời:

- Thực ra anh gặp em lần đầu tiên là hơn 2 năm trước...

Lành càng nghe càng thấy khó hiểu:

- Anh có nhầm không? Hơn hai năm trước em chỉ quanh quẩn ở nhà ck cũ. Sao anh lại gặp em được?

- Anh không nhầm đâu. Vào ngày sinh nhật cái Hoa. Cô gái mặc mặc quần jean, áo phông duy nhất trong suốt bữa tiệc...

Lục lại kí ức, Lành mới ngỡ ngàng:

- Anh...anh...

Dững gật gật đầu:

- Cả hai chúng ta đều đã đổ vỡ, đã trải qua cảm giác thất vọng tột cùng. Anh không muốn một lần nữa lại mắc sai lầm. Tin tưởng anh một lần được không?

Lành bật khóc như đứa trẻ:

- Sao anh không nói ra sớm hơn?

- Tại anh ngồng cuồng luôn cho mình là đúng. Sợ anh nói ra em sẽ thất vọng..

Lành càng khóc to, chân tay Dững càng luống cuống:

- Đừng khóc nữa. Nếu em không thích anh sẽ không ép buộc em..

- Nghĩa là anh đã nhận ra em ngay từ khi em đến đây xin việc?

Dững lắc đầu:

- Không. Lúc đó anh chỉ ngỡ ngơ thôi. Sau này mới xác định được. Nhưng anh không oán trách, gặp nhau là do duyên số...

Lành choàng qua ôm lấy bụng Dững:

- Đã ai bảo anh rất ngơ ngẩn chưa?

Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu qua khung cửa, trong phòng hai người đều cười mãn nguyện. Hạnh phúc đôi khi chỉ đơn giản thế thôi...

Trước ngày Trang chính thức bị xét xử, bố Trang có đến gặp Dững:

- Bác biết mọi tội lỗi con Trang gây ra bây giờ có nói gì cũng là bao biện. Nhưng mong cháu thương xót cho hai cái thân già này chỉ có mỗi đứa con gái, mà nhân từ bỏ qua cho nó lần cuối cùng. Bác hứa bác sẽ đưa nó sang Pari, không bao giờ quay lại đây nữa...

Dũng nhâm nhi li cà phê trước mặt:

- Bất cứ việc gì trong đời đều có giá riêng của nó. Ai làm người đẩy chịu, bác về đi.
- Cháu nhẫn tâm hơn bố cháu nhiều...

Dũng cười khẩy:

- Cảm ơn bác đã khen. Nhưng bác đã cho tiếng thì cháu cũng phải đáp lại miếng chứ...

Bố Trang bức mình trước thái độ không coi ai ra gì của Dũng, nhưng vẫn cố điềm tĩnh:

- Chỉ cần cậu rút đơn kiện, tôi sẽ để lại 10% cổ phần công ty tôi cho cậu...
- Bác hào phóng thật đấy, nhưng rất tiếc cháu không cần...

Dũng luôn là người như thế. Một khi đã quyết định chuyện gì thì đừng ai hòng ngăn cản được...

Và chuyện gì đến cũng sẽ đến...

Trang bị xét xử 9 năm tù, mẹ Trang nghe xong ngất luôn tại tòa án...

Trước khi chính thức vào trại Trang yêu cầu được gặp Lành....

Dũng tất nhiên không đồng ý. Nhưng Lành lại gạt đầu:

- Trang: Cô thắng rồi đó.
- Lành: Cô sai rồi, tôi không thắng cô. Mà tôi thắng chính bản thân mình...

Trang mệt mỏi dựa người ra sau:

- Tôi không can tâm...

Lành nhếch môi:

- Cô có biết vì sao cô ra nông nỗi này không? Vì cô ham muốn quá nhiều. Ông trời luôn rất công bằng, hôm nay ông ấy cho cô 1 thứ, thì ngày mai cũng sẽ lấy đi của cô một vật. Và quan trọng hơn hết người anh Dũng yêu bây giờ là tôi, chứ không phải cô?

Tiếng khóc nức nở của Trang đằng sau cánh cửa sắt nặng nề, nhưng tất cả đã quá muộn rồi. Giá của những sai lầm chưa bao giờ là rẻ...

_____

Cổng trường học của Cóm...

Một người phụ nữ sang trọng, vừa bước ra từ chiếc ô tô đắt tiền...

Cóm lao nhanh đến, ôm chặt cổ người kia:

- Mẹ ơi...mẹ về rồi...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Mẹ Cóm đang tay ôm chặt lấy con gái:

- Cóm ngoan lắm...Cóm có nhớ mẹ không? Mẹ về với Cóm rồi đây...

Cốm mếu máo, gật đầu liên tục:

- Con nhớ mẹ nhiều lắm. Các bạn ở lớp toàn bảo mẹ không bao giờ quay về nữa thôi...

Mẹ Cốm xoa đầu con gái:

- Các bạn hư lắm, chỉ hay trêu Cốm. Mẹ về rồi mà, lần này mẹ sẽ không đi nữa, được không?

Cốm ôm chặt mẹ hơn:

- Thật không? Mẹ hứa đi...

- Mẹ hứa mà. Nhưng con phải giúp đỡ mẹ mới được...

- Giúp gì hả mẹ?

- Lúc trước tại mẹ không nghe lời bố, bố giận lắm giờ không cho mẹ về ở cùng nữa đâu...

- Mẹ đừng lo, Cốm sẽ xin bố thay mẹ...

Bên kia đường xe ô tô của Dũng, vừa đứng lúc dừng lại. Dũng nhìn thấy Thu đang ôm con gái, cũng không vội vàng sang luôn mà đợi một lúc lâu sau, mới tiến lại gần...

Giọng nói trầm ổn, pha chút khó hiểu:

- Em mới về à?

Thu thả con gái ra, ngược đầu lên:

- Vâng ạ. Em mới về chiều qua....

Cốm nhanh nhẩu chạy lên đứng trước mặt bố:

- Bố ơi...Mẹ về rồi...Bố tha lỗi cho mẹ về nhà ở cùng hai bố con được không?

Dũng vừa nghe con gái nói vừa nhăn mày suy nghĩ...

Thu thì vội vàng kéo tay Cốm:

- Không được đâu Cốm ơi...

Cốm bắt đầu sụt sịt:

- Tại sao không được? Bố mẹ các bạn luôn ở cùng nhau mà...

Dũng nhìn Thu, rồi lại quay sang nhìn Cốm:

- Bố và mẹ có những chuyện mà Cốm chưa hiểu được đâu. Đợi khi nào lớn hơn chút nữa, Cốm mới hiểu được...

Thu quay sang Dũng:

- Hôm nay anh cho em đưa con về bên ngoại, chơi một hôm được không? Tối mai em sẽ đưa Cốm về...

Dũng lặng lẽ gật đầu đồng ý...

Cốm theo mẹ lên xe về bà ngoại mà cứ ngoái đầu lại nhìn bố...

Dũng quay xe qua bệnh viện đón Lành. Trung cười tí mắt:

- Lành ơi em có đại trai thì cũng đại vừa thôi nhé, thằng Dũng nó mưu mô lắm đấy. Kéo bị mắc lừa lại khổ đời con gái...

Dũng lườm Trung cháy mắt:

- Im đi...

Trung vẫn nham nhở:

- Làm gì mà căng? Tao là bác sĩ đấy...

Lành ngồi bên nhìn Trung cười tủm tỉm. Dừng bực quá hóa giận, đứng lên chặn trước mặt Lành. Mặt phụng phịu như đứa trẻ con:

- Nó sắp cưới vk rồi...Làm ơn thu bộ mặt cây si lại hộ anh với...

Lành ra dấu ok, cười khàn khạch...

Trung lại bĩu môi:

- May mà em không sao. Chứ không nó hành anh đến chết thì thôi. Người gì đâu khó ưa không chịu nổi, chắc chỉ có mình em chịu được thôi...

"Bụp..."

Dừng ném cái gối nằm gọn trên người Trung, gắt nhẹ:

- Một là biến, hai là tao gọi cho vk sắp cưới của mày, tuần trước mày vừa đi bar...

Trung nghe ba chữ vợ sắp cưới, thái độ quay ngoắt 180°:

- Ấy không anh Dừng ơi. Em đùa, em đùa thôi mà...

Nói rồi ba chân bốn cẳng chuồn thẳng, gì chứ Dừng này nó không biết đùa đâu. Mơ nó tẩu lên thái hậu (vk) có ngày ra đường không một xu dính túi...

Dừng pha cho Lành cốc sữa, rồi từ từ chậm rãi gấp từng bộ quần áo bỏ vào vali:

- Anh để em làm cho, em khỏe rồi mà...

Dừng quay đầu nhìn Lành:

- Em cứ uống sữa đi...

- Anh cứ thế này em ngại lắm...

- Ngại gì? Anh thấy bình thường...

Lành tràn đầy ý cười trên mặt, cảm giác được đón nhận sự quan tâm từ người mình thích...thật tốt, tốt vô cùng...Không còn những ngày phải lặng lẽ đứng nhìn từ sau. Khoảng thời gian bên anh lúc này như một phép màu...

Cảm ơn anh, đã giúp em hiểu thế nào tình yêu chân chính...

Trên đường về nhà, Dừng quay sang nhìn Lành đầy kiên định:

- Anh biết giữa chúng mình còn nhiều điều mà đôi phương chưa sẵn sàng chia sẻ. Nhưng em hãy nhớ, từ lúc này bên cạnh em sẽ có thêm một người, luôn sẵn sàng chịu đi cùng em dưới trời mưa. Bao nhiêu giông tố ngoài kia anh sẽ không bao giờ để người phụ nữ của mình cô độc chịu đựng...

Lành nghe xong xúc động thật sự, hai khóe mắt đã dần ửng hồng...

Dừng nắm chặt tay Lành, tiếp lời:

- Cuộc sống này nhiều bất ngờ, anh không dám hứa trước điều gì. Nhưng có một điều chắc chắn là khi ở bên anh, em không cần cố tỏ ra trưởng thành....Anh không ngại đối diện sự chân thật của con người em. Vì đơn giản em là chính em, chứ không phải hình bóng của ai khác...

Lành bật khóc, giọt nước mắt của sự vui mừng hạnh phúc...

Dừng nắm tay Lành chặt hơn:

- Ngoan...Đừng khóc nữa...Hứa với anh sau này có chuyện gì xảy ra cũng phải tin tưởng anh đến cùng nhé!

Lành gật gật đầu, trốn tránh cái nhìn của Dừng:

- Em sợ Cóm sẽ tổn thương...Con bé quá nhạy cảm, em không thể vì ham muốn hạnh phúc bản thân mà đánh mất sự hồn nhiên, vô tư vốn có của một đứa trẻ...

Dừng trầm ngâm suy nghĩ:

- Cóm mai này cũng sẽ lớn. Em không có lỗi gì trong chuyện này cả. Đừng lo lắng, tin vào bản thân tiến về phía trước mới là chân lí cuộc đời em...

Cốm ở nhà bà ngoại đang ăn kem cùng mẹ:

- Mẹ Cốm: Con thích cô Lành giúp việc nhà mình lắm sao?

Cốm gật đầu liên tục:

- Vâng ạ. Cô ấy nấu đồ ăn ngon lắm, lại hay kể chuyện cho con nghe nữa...

- Thế giữa mẹ và cô ấy con chọn ai?

Cốm bỏ thìa kem xuống, nín thở không trả lời...

Mẹ Cốm mặt buồn buồn:

- Chắc Cốm không thích mẹ bằng cô ấy rồi...

Cốm vội vàng xua tay:

- Không phải đâu...Không phải đâu...Con yêu nhất mà...

Bà ngoại ngồi bên bệ Cốm lên đùi mình:

- Lần này mẹ Cốm về không đi nữa đâu. Định chuyển sang ở cùng Cốm đấy, nhưng bố Dũng không cho. Bố Dũng thích cô Lành rồi, bố Dũng không yêu mẹ Thu nữa...

Cốm nghe bà nói lác đầu nguầy nguậy:

- Không phải đâu...

Bà ngoại vẫn tiếp tục nói:

- Mẹ Thu nhớ Cốm lắm, đêm nào cũng ôm hình Cốm khóc một mình thôi...Mai kia bố Dũng cưới cô Lành, cô Lành sẽ sinh thêm em bé, không còn yêu Cốm như bây giờ nữa đâu. Cô ấy sẽ chỉ yêu con cô ấy thôi...

Cốm trượt khỏi đùi bà ngoại, bật khóc tu tu:

- Bà nói dối...Cốm về xin bố Dũng cho mẹ Thu sang ở cùng Cốm đây...

Thu nhìn mẹ nháy mắt vui mừng. Con gái mình sinh ra có khác. Nói gì thì nói nó vẫn thương mẹ hơn...

—

Chiều hôm sau Thu đưa Cốm về nhà Dũng. Lành ra mở cửa, mà Cốm đứng dưng...

- Cốm mới về à? Cốm vào nhà đi, lát nữa cô Lành làm bánh khoai cho Cốm ăn nhé!

- Cháu không ăn đâu...Cháu ghét bánh khoai...

Cốm nói xong bỏ chạy thẳng vào nhà. Ngoài này Lành đứng đối diện Thu:

- Chào cô. Tôi là mẹ Cốm...

Lành nghe như xé đánh ngang tai. Tối qua Dũng nói Cốm về bà ngoại, nhưng có đã động gì tới mẹ Cốm đâu...

Theo như Lành biết mẹ Cốm hiện đang làm nhà thiết kế thời trang cho một thương hiệu ở Anh cơ mà. Sao giờ lại đứng đây? Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Ông trời ơi! Quanh đi quẩn lại vẫn muốn trêu đùa con sao?

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Lành suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng:

- Em mời chị vào nhà...

Thu đảo mắt nhìn Lành từ trên xuống dưới:

- Tôi không vào đâu. Tôi về đây. Nhờ cô gửi lời chào hỏi của tôi đến anh Dũng...

Nói rồi Thu bước lên ô tô đi thẳng. Lành đóng cổng quay vào nhà. Thấy Cóm đang ngồi ở ghế sofa đợi mình:

- Cóm muốn ăn gì? Cô Lành làm nào? Cô mới học được vài món ngon lắm...

Cóm lừ lừ cúi đầu xuống, nghĩ sao lại ngẩng đầu lên trả lời:

- Có phải cô thích bố cháu không?

Lành đờ người, miệng lắp bắp:

- Sao cháu lại hỏi thế?

- Cóm: Cô cứ trả lời cháu đi...

Lành không biết lúc này nên nói gì cho phải. Tuy rằng khi xác định yêu Dũng, chuyện đổi mặt với Cóm không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra. Nhưng trăm ngàn lần không ngờ, nó lại đến nhanh vậy...

Bên này Cóm nhìn Lành chăm chăm, chỉ chờ một câu nói. Lành biết mình không thể dấu diếm mãi được, nhẹ nhàng gật đầu:

- Cô thích bố Dũng...

Cóm như bất động:

- Rồi cô sẽ lấy bố cháu và sinh thêm em bé?

Lành biết Cóm đang lo lắng điều gì, nhưng tất cả những điều Cóm nói đều có thể xảy ra trong tương lai. Nên quyết định đối diện ngay từ đầu thay vì cứ trốn tránh mãi:

- Cái này cô chưa chắc chắn được, nhưng cô hứa sẽ luôn luôn yêu thương Cóm...

Cóm khóc nức nở, hét lên:

- Cháu không cần. Cô nói dối cháu...

Phản ứng của Cóm quá mạnh mẽ vượt xa kiểm soát của Lành:

- Cóm nghe cô nói hết được không?

- Cháu không nghe. Cháu muốn mẹ cháu cơ...

Vừa nói vừa bịt tai, lắc đầu nguầy nguậy. Đeo balo chạy lên phòng, đóng sập cửa lại...

Lành nhìn theo Cóm mà lòng nặng trĩu...

Mẹ Dũng nghe tin Thu về, gọi điện cho Dũng liên tục:

- Mẹ đừng làm phiền con nữa, mẹ có biết con còn bao nhiêu công việc đang chờ không?

Mẹ Dũng gất lên:

- Mày không chịu về nhà, thì tao phải gọi cho mày chứ. Cái thằng bất hiếu này, đẻ ra mày chỉ đau đầu tao...

- Con sẽ tắt máy nếu mẹ còn nói thế này...

- Mày biết con vk cũ của mày mới về nước chưa?

Dũng cười nhạt:

- Công nhận thông tin của mẹ cũng nhanh thật. Giờ mẹ muốn làm gì? Hay lại định mang tiền sang vứt vào mặt cô ấy...

- Mày ngu lắm con ạ. Hạng người như nó chỉ thích tiền thôi, ban đầu mày đòi cưới nó, tao cũng bảo rồi mà mày có nghe đâu. Không phải vì lúc đó, nó đang mang thai thì tao còn lâu mới đồng ý cho chúng mày lấy nhau...

- Đến bao giờ mẹ mới thôi can thiệp vào cuộc sống của con?

- Thằng Mạnh nó đến công ty làm rồi, mày phải nghe lời tao. Không khéo nó nuốt gọn công ty, thì tao chỉ có nước ra đường...

Mẹ Dũng luôn là vậy, ác cảm đối với Mạnh chưa bao giờ nguôi ngoai....

- Con không quan tâm thì mẹ cũng đừng lo...

- Không nói nhiều nữa, tao hẹn xem mặt cho mày rồi. Cuối tuần sắp xếp thời gian đi với tao. Mày với nó đều xứng đôi vừa lứa, lấy nó về mày chỉ có sướng...

Dũng thực sự cảm thấy bất lực trước mẹ mình:

- Mẹ thôi đi, chuyện của Trang chưa giúp mẹ tỉnh ngộ à? Con là con người, chứ không phải là con rối mà mẹ thích múa thế nào cũng được. Con nhắc lại lần cuối, mẹ còn làm những trò thừa này nữa thì con sẽ trả lại chức giám đốc này cho bố. Mẹ biết tính con trai mẹ rồi đấy, xưa này chưa đùa ai bao giờ đâu...

Dũng tắt máy không còn tâm trạng làm việc, cầm chìa khóa xe phóng thẳng về nhà....

Thấy Lành đợi sẵn ở cổng, khoe môi Dũng bắt gặp vẻ lên nụ cười. Thì ra đây chính là hơi ấm bình yên mà mình luôn ao ước...

- Nay anh về sớm vậy?

Dũng nháy mắt, trêu Lành:

- Tại anh nhớ em...

Lành hai má đỏ ửng vội vàng quay đi:

- Thôi anh vào nhà, tắm rửa đi còn ăn cơm. Em vừa kho cá, thơm nức mũi luôn. Lúc này mẹ Cóm đưa Cóm về rồi anh không phải sang đón nữa đâu...

Nhắc đến mẹ Cóm, nơi dưới lồng ngực Lành tự nhiên khó chịu. Tự nhủ với bản thân bao nhiêu lần phải bình tĩnh, kiên trì nhưng đến cuối cùng vẫn không làm được...

Dũng đoán được phần nào suy nghĩ của Lành. Không nói nhiều, vươn tay kéo Lành vào lòng:

- Anh yêu em bằng thứ tình cảm chân thành nhất. Chỉ cần em không buông tay thì dù thế giới có ngừng quay anh cũng không bao giờ buông tay...

Một câu nói thay cho ngàn lời muốn nói, không hoa mỹ nhưng đủ khiến trái tim đang thổn thức của Lành ngu yên...

Cả bữa ăn không ai nói với ai câu gì, mọi ngày Cóm cứ riu rít ngồi bên Lành, nhưng hôm nay lại kéo ghế ngồi cạnh bố:

- Cóm sang cô Lành gỡ cá cho...

- Con không cần...

- Sao nay Cóm lạ thế, mọi ngày con thích ăn cá kho lắm mà...

- ...(Cóm cúi đầu ăn cơm, không trả lời bố)

Dũng cao giọng:

- Cóm nghe bố nói gì không?

Lành vội tay bỏ miếng cá vừa gỡ xương vào bát cơm của Cóm...

Cóm đẩy ra, không may cả bát cơm nóng đổ lên tay Lành...

Dũng giật mình, kéo tay Lành qua xem, rồi trừng mắt quát con gái:

- Con có biết mình vừa làm gì không? Tay cô Lành đỏ hết lên rồi kia...

Cốm sợ hãi, nhưng vẫn bước bình tĩnh ra:

- Tại cô ấy gấp cả vào bát con chứ. Con đã bảo không ăn mà...

- Ai dạy con láo toét với người lớn thế?

- Con không láo toét. Cô ấy đồ nói dối...

"Búp..."

Dừng không chịu nổi sự cứng đầu của Cốm, đẩy mạnh cái ghế định phát mông con gái. Lành choài người ra, ôm cả người Cốm vào lòng:

- Cốm không cố ý đâu. Anh đừng đánh Cốm, tại em trượt tay va vào bát com của Cốm thôi...

Cốm đẩy Lành ra:

- Cháu không cần cô bênh...(Nói rồi chạy lên phòng)

Dừng định đuổi theo thì Lành ngăn lại:

- Cốm biết chuyện của chúng mình rồi. Chiều nay con bé vừa hỏi em xong...

- Anh xin lỗi...

- Anh có làm gì đâu mà phải xin lỗi. Cốm đang tuổi lớn, chưa hiểu nhiều chuyện cư xử như này cũng bình thường thôi. Hơn nữa một phần cũng do em, chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đối mặt...

- Thôi em lên phòng đi, để anh dọn dẹp cho. Đừng suy nghĩ nhiều nữa, chuyện gì cũng có cách giải quyết. Phải tin tưởng anh, tin tưởng vào bản thân mình chứ...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đồi Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Những ngày sau đó, Cốm như thay đổi tính nết hoàn toàn. Không còn thân thiện với Lành nữa mà bắt đầu xa lánh, bài xích nhiều hơn...

Thu thi thoảng lại lấy cớ sang nhà Dũng thăm con gái. Lần nào gặp Lành cũng khinh khỉnh, khó chịu ra mặt...

- Chị mới sang à? Em vừa đưa Cốm đi học mất rồi...

- Nay cuối tuần mà...

- Cốm đi học múa...

Thu nhìn thẳng vào mắt Lành, như đang dò xét điều gì đó:

- Tôi nghe Cốm nói, cô thích ck cũ của tôi?

Lành bắt đầu thấy ngột ngạt khi Thu hỏi vấn đề này. Đứng trước vk cũ của người yêu mình, thử hỏi có mấy ai giữ được bình tĩnh?

- Em và anh Dũng đúng là đang trong quá trình tìm hiểu nhau...

Một tràng cười trào phúng, phát ra từ miệng Thu. Đôi môi đỏ mọng của cô ta, không ngừng vẽ lên biểu cảm thú vị:

- Tôi biết với thân phận hiện tại, tôi không có quyền xen vào việc của cô. Nhưng với tư cách là mẹ Cốm, tôi mong cô suy nghĩ lại quan hệ của mình. Cô là người thông minh, tôi nói thế chắc cô cũng hiểu. Một đứa trẻ chỉ phát triển hoàn thiện, khi nó được hưởng trọn vẹn tình yêu thương của cả bố và mẹ...

Từng câu từng chữ, lịch sự nói ra so với những lời chửi bới, nguyên rủa của Trang còn thâm độc hơn nhiều...

Lành nhất thời không đáp trả được...

Thu lại càng đắc ý:

- Hơn hai năm trước, cuộc hôn nhân của chúng tôi đổ vỡ. Nói thật với cô tôi cũng bất ngờ lắm, không còn cách nào khác tôi buộc phải rời xa Cóm. Nhưng bây giờ thì khác, tôi đã tự tin trở về thì cũng có nghĩa không ai đủ sức chia rẽ gia đình tôi nữa...

- Chị nói vậy là có ý gì?

- Ý trên mặt chữ thôi. Cô xin nghỉ đi, cắt đứt mọi quan hệ với ck tôi, tôi sẽ cho cô thêm 50 triệu...

Càng nghe càng thấy hoang đường, một người đàn bà đã li hôn chồng hơn 2 năm nay. Giờ lại ngồi đây nói chuyện gia đình:

- Em không biết lí do chị và anh Dũng li hôn. Nhưng chuyện gì đã xảy ra rồi thì đều là quá khứ. Để được như bây giờ em và anh ấy đã phải cố gắng rất nhiều. Em không muốn vì chị, hay bất cứ ai mà đảo lộn cuộc sống hiện tại. Trừ khi anh Dũng yêu cầu, nếu không em sẽ không đi đâu cả...

Thu ban đầu tưởng Lành dễ đối phó, định chơi đòn phủ đầu. Nhưng không ngờ lí lẽ, Lành đưa ra cũng thông minh nhạy bén lắm:

- Cô trình độ hơn tôi tưởng đấy. Bảo sao mẹ anh Dũng mấy hôm nay, cứ lờn lộn lên chuẩn bị sắp xếp xem mặt cho con trai...(Thay đổi thái độ, cách xưng hô luôn)

- Nếu hôm nay chị đến đây, chỉ để nói những chuyện này. Thì tôi chúc mừng chị, chị thành công rồi đấy. Giờ có thể ra về chưa?

Thu nhếch môi, khiêu khích Lành:

- Cứng đấy. Tôi sẽ chống mắt lên xem cô trụ được bao lâu? Cô tưởng ck cũ của tôi yêu cô sao? Cuộc sống không giống cuộc đời đâu cô gái ạ...

Lành mỉm cười, không thêm tiếp lời...

Thu tức quá bỏ về trong bực bội...

Ra đến cổng không may lại gặp ngay mẹ Dũng...

Mẹ Dũng lườm Thu cháy mắt:

- Cô quên thỏa thuận năm xưa rồi à? Sao giờ lại vác mặt về đây...

À một tiếng rõ dài, Thu giả vờ gõ nhẹ lên đầu:

- Con chào mẹ. Nhờ phúc của mẹ con vẫn chưa quên. Nhưng năm nay thì phải khác năm xưa chứ?

- Mày dám lật lọng với tao à

Thu trừng mắt nhìn mẹ ck cũ. Mới hơn hai năm không gặp mà bà ta thay đổi nhiều thật...

Nhưng bản tính ích kỉ, háo thắng vẫn còn nguyên như ban đầu...

- Con không lật lọng, lần này con về đây để lấy những thứ sẵn thuộc về con thôi...

Mẹ Dũng tức điên:

- Mày cầm nhầm ngay, tao không có cái loại con dâu tráo trở như mày. Từ ngày mày cầm tiền của tao, mày đã không còn gì trong ngôi nhà này nữa rồi. Tao dù có chết, cũng không để mày quay lại đây lần nữa đâu...

- Có vẻ mẹ tự tin quá mức vào bản thân mình rồi. Con làm được gì thì từ từ con sẽ chứng minh mẹ thấy. À suýt nữa thì quên con cũng đang có một món quà muốn tặng mẹ, mong mẹ hài lòng...

Thu rút tập ảnh từ trong túi xách ra. Khoảng 5 - 7 chiếc, toàn hình chụp của Dũng và Lành...

Đặc biệt chiếc cuối cùng là rõ nét nhất, Dũng đứng nghiêng ôm Lành vào lòng. Hai tay Lành vòng qua ôm chặt bụng Dũng...

Mẹ Dũng há hốc mồm, nhìn chằm chằm như sợ mình hoa mắt:

- Sao mày có?

- Cái này mẹ không cần quan tâm...

- Tao cảnh cáo mày, đừng để tao nhìn thấy mày đến gần con trai tao thêm một lần nữa. Nếu không mày đừng trách tao ác, tao nói trước lần này không đon giản như lần trước đâu...

Thu đạt được mục đích, miệng cười như có như không. Hất cầm về phía trong nhà:

- Hình như mẹ đang nhầm đối tượng...

Mẹ Dũng hai mắt đỏ ngầu, hắt Thu sang một bên hùng hổ tiến vào trong nhà...

"Bộp..."

Cả xấp ảnh ném thẳng vào Lành. Nghiến răng ken két:

- Mối chài con trai tao thành công rồi, mày đang đắc ý lắm phải không?

Lành cúi xuống nhìn từng bức ảnh, càng nhìn càng sững người...Cánh cổng quen thuộc nhà Dũng, ngày nào Lành cũng đứng chờ Dũng về

Không thể tin nổi...

Chuyện gì đang xảy ra...

Mồm lắp bắp, không nói gọn câu...

- Cháu...xin lỗi...

"Chát..."

Lần này là cái tát giáng mạnh xuống má Lành không thương tiếc:

- Tao biết ngay mà, nhà quê, nhà quái toàn những loại không ra gì...

- Cháu với anh Dũng có tình cảm với nhau. Chúng cháu không làm gì trái lương tâm, đạo đức pháp luật. Nhà cháu nghèo không xứng đáng với nhà bác nhưng mong bác đừng xúc phạm đến quê quán, bố mẹ cháu...

- Giờ mày còn bày đặt lên mặt dạy đời tao à?

- Cháu không dạy đời ai cả. Là bác tự nói thôi...

Mẹ Dũng gào toáng lên:

- Không nói nhiều, mày lên thu dọn đồ đạc cút khỏi đây ngay.

Mệt mỏi quá...

Cảm giác nhục nhã, ê chề trong lòng Lành mỗi lúc một dâng lên....

- Cháu sẽ đi khỏi đây...

Quần áo của Lành không có nhiều, quanh đi quẩn lại cũng chỉ vài bộ...

Thu dọn bỏ vào balo chỉ gần 20" là xong. Mớ ngăn kéo tủ, giấu đi giấu lại sợi dây chuyền Dũng tặng. Lành lặng lẽ rơi nước mắt...

Có lẽ em sai rồi...

Thứ tình cảm này, ngay từ đầu em không nên có...

Tha lỗi cho em, tha lỗi cho sự bất lực này...

Lành quay đầu bước đi, không dám nhìn lại...

Mẹ Dũng hài lòng, móc một xấp tiền vút mạnh lên bàn:

- Cảm lấy đi. Coi như cô biết điều...

Lành lạnh lùng, nhìn thẳng vào mắt bà:

- Hôm nay cháu rời khỏi đây không phải vì bác. Mà vì cháu không muốn anh Dũng phải lựa chọn giữa mẹ và người con gái mình yêu. Anh ấy có trong tay mọi thứ tiền bạc, quyền lực nhưng sự cô độc trong mắt anh ấy bác có bao giờ nhìn thấy không? Bác nghĩ cháu đến với anh ấy vì tiền, vậy bác cho cháu hỏi cháu đã tiêu, đã phá của gia đình bác đồng nào chưa?

- Mày dám ăn nói với tao thế à?

Đi qua xấp tiền trên bàn, mặt Lành tỉnh bơ:

- Bất cứ sự so sánh nào trên đời này đều khập khiễng. Mong bác đừng cố gắng áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác, nhất là con trai mình...

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đồi Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Dừng đi làm về không thấy Lành đứng đợi ở cổng như mọi khi. Cảm giác bất an mỗi lúc một nhiều. Thu thì vừa gọi điện xin cho Cóm về quê ngoại chơi mấy ngày...

Vào nhà cửa phòng khách mở toang, thấy mẹ đang ngồi uống nước chè:

- Sao mẹ lại đến đây? Lành đâu rồi?

Đặt mạnh chén nước xuống, mẹ Dững liếc lên nhìn:

- Mày ăn phải bùa mê, thuốc lú của nó rồi. Càng ngày càng ngu. Thay quần áo đi xem mặt với tao, tao hẹn người ta rồi. Còn riêng con Lành mày đừng mơ tưởng đến nó nữa, tao vừa đuổi nó đi xong...

Dững tăng lời trước lời nói của mẹ, nhưng nghe đến câu: "Lành vừa đi xong" thì cả người nóng bừng lên...

Chạy thục mạng lên phòng Lành. Tủ quần áo chống trơn không còn một bộ. Chấn gối xếp gọn gàng. Dững sững người ngồi bệt xuống giường, tay vội vàng móc điện thoại trong túi quần.

1 cuộc gọi đi...2 cuộc gọi đi...Rồi đến 7 cuộc gọi đi...

Mà đầu dây bên kia vẫn kiên nhẫn với câu nói: "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

"Bốp..."

Chiếc điện thoại đắt tiền bị Dững ném thẳng cửa, vỡ tan tành....

Mẹ Dững nghe tiếng động, chạy lên mà giật mình. Chưa bao giờ thấy con trai như thế này. Ngày Dững li hôn với Thu, dù Cóm còn nhỏ, công ty đang gặp nhiều khó khăn nhưng Dững cũng chưa từng kêu ca câu gì. Quá lắm thì chỉ ngồi đờ trong phòng một lúc rồi lại ra...

- Nhanh lên còn ngồi đấy à? Con kia nó đi rồi cày rãnh nợ chứ sao...

- Mẹ về đi. Đừng quản chuyện của con nữa...

- Ở cái thằng này, tao làm gì cũng chỉ muốn tốt cho mày thôi mà...

Hai mắt Dững đỏ ngầu, đứng phắt dậy:

- Tốt cho con, hay để thỏa mãn ước muốn trong mẹ?

- Mày đừng láo nhé!

- Con có láo cũng do mẹ dưỡng ra. Cuộc sống của con sẽ từ nay sẽ do con quyết định. Nói để mẹ biết, sẽ không có bất cứ cuộc gặp mặt hay đám cưới nào xảy ra theo ý mẹ đâu. Con sẽ đi tìm Lành, trả lại chức vụ này cho bố để mẹ vừa lòng...

- Mày điên rồi con ạ...

- Con đang điên đây. Mẹ là mẹ của con vậy mẹ có biết con trai mẹ cần gì không?

- Đàn ông ai chẳng cần sự nghiệp...

Dững cười khinh trước lí luận vô căn cứ của mẹ:

- Mẹ về đi, đừng nói nữa....

Lành rời khỏi nhà Dững bắt xe về luôn quê...

Nhìn thấy bố, tự dưng tủi thân bật khóc như đứa trẻ con...

Bố Lành không hiểu chuyện gì, chỉ biết vỗ nhẹ vào lưng con gái:

- Về là tốt rồi...về là tốt rồi...

- Bố ơi. Con mệt mỏi quá...

- Không sao đâu. Dọn về với bố đi con, đừng lên thành phố nữa...

- Con bị mất việc rồi...

- Mất việc này thì tìm việc khác. Cuộc sống là thế mà, có mấy ai được suôn sẻ đâu. Nói cách khác, đời là cuộc đấu tranh liên tục, nó luôn được cải biến với những khó khăn mới. Chúng ta sẽ chiến thắng nhưng bao giờ cũng phải trải giá..

Hai tháng sau..

Dững ngồi nấp trong phòng, xung quanh toàn những vỏ chai rượu ngoại đắt tiền...

Cả khuôn mặt hóp lại, không còn vẻ thâm trầm nghiêm túc như ngày nào nữa...

Lăn lộn khắp nơi tìm Lành trong thời gian qua, nhưng không có kết quả. Lành như biến mất hoàn toàn trong cuộc sống của Dững..

Cổm dắt tay mẹ đứng trước phòng bố:

- Mẹ vào bảo bố đừng uống rượu nữa. Cổm bảo mãi mà bố không nghe....

Thu gạt đầu, nói Cổm lên phòng trước rồi tự mình bước vào trong...

Giăng mạnh chai rượu Dững đang uống dở:

- Anh cứ thế này đến bao giờ? Cô ta có quay lại không?

Dững đẩy tay Thu ra:

- Em kệ anh, đừng quan tâm...

- Em không quan tâm, nhưng anh nhìn lại mình lúc này xem. Còn ra hình thù gì nữa không? Em thừa nhận em quay về đây vì muốn cho Cổm một gia đình hạnh phúc. Nhưng em sai rồi, sai ngay từ khi bắt đầu. Bây giờ em muốn buông tay thì anh lại như thế này, anh bảo em làm sao yên tâm giao Cổm cho anh...

- Nhưng cô ấy không về nữa...

Thu nghe mà lòng nhói đau, có lẽ đúng như lời Lành nói. Đối với Dững, mình bây giờ chỉ mãi mãi là quá khứ...

Buông tay thôi...

Một lần đã đủ rồi, trong tình yêu không gì đau khổ hơn hai chữ "đã từng"

Ngang qua phòng con gái, Thu đẩy cửa bước vào...

Cổm thấy mẹ khóc, nhẹ nhàng đưa hai tay lên lau nước mắt cho mẹ. Giọng nói buồn buồn:

- Bố mắng mẹ à?

Thu lắc đầu:

- Không. Mẹ vừa bị con muỗi bay vào mắt thôi...

- Mẹ nói thật không?

- Thật mà. Mẹ lừa Cổm làm gì?

Cổm im lặng nhìn mẹ, rồi lại ngập ngừng hỏi:

- Mẹ ơi. Cô Lành không về đây nữa hả? Bà ngoại bảo con không được tốt với cô ấy. Nếu không bố sẽ không đón mẹ về đây nữa...

- Thế con có nhớ cô Lành không?

- Có chứ. Nhưng con không dám nói, sợ bà với mẹ buồn...

- Không đâu. Mẹ sẽ tìm cô Lành về giúp con...

- Mẹ không giận cô Lành à? Cô ấy thích bố đấy...

- Sao con biết?

- Con hỏi cô ấy rồi...

Thu hơi khó hiểu. Sao tự nhiên Lành lại thừa nhận có tình cảm với Dũng trước mặt Cóm?

Cô ấy không biết làm như vậy rất bất lợi với mình sao?

Một người phụ nữ cần bao nhiêu can đảm ngồi trước con riêng của ck, thẳng thắn công khai tình cảm với bố chúng nó?

- Cóm ơi. Nếu sau này mẹ phải đi làm việc xa nhà, thì con phải ngoan ngoãn nghe lời bố nhé!

Cóm cầm chặt tay mẹ:

- Mẹ hứa không đi nữa rồi mà...

- Nếu không đi, mẹ sẽ không thực hiện được ước mơ của mình. Giống như bây giờ Cóm không chịu đi học, thì sẽ không được làm bác sĩ...

- Cóm không cho mẹ đi đâu. Có đi cũng phải cho Cóm đi với...

Thu hốt hoảng:

- Không được đâu Cóm ơi. Chỗ mẹ làm lạnh lắm, nhờ sang đó Cóm ôm thì sao?

Cóm òa khóc to:

- Con không sợ. Con chỉ cần mẹ thôi...

- Nhưng con đi bố sẽ buồn lắm. Còn cả cô Lành nữa, cô ấy cũng rất quý con mà...

- Nhưng cô ấy giận con rồi, cô ấy không về đây với con nữa đâu...

Thu nhìn con gái, mà bỗng dưng tim như bị ai đó bóp nghẹt. Lòng nặng trĩu, cuối cùng cũng không đành lòng để hai mẹ con mỗi người một phương nữa...

Đêm hôm đó về nhà Thu khóc rất lâu. Khóc cho mối tình đầy day dứt trong quá khứ. Khóc cho hiện tại không giống như mơ...

Oán hận được gì?

Cố chấp được gì?

Cuộc sống luôn đổi thay từng ngày từng giờ, không ai trong chúng ta có thể thay đổi được điều ấy. Nhưng có một điều chúng ta có thể làm được đó là lựa chọn cách sống cho mình...

Ngày hai mẹ con đi, Dũng đích thân đưa hai mẹ con ra tận sân bay....

Thu nhìn Dũng, lặng lẽ lên tiếng:

- Em đi đây...

Dũng gật đầu:

- Hai mẹ con đi đường cẩn thận. Sang đây Cóm nhớ phải chăm gọi điện về cho bố nhé...

Cóm mếu máo:

- Con nhớ rồi...

Lôi con gấu bông màu hồng từ trong balo, dúi vào tay bố:

- Khi nào gặp cô Lành bố bảo cô cho Cốm xin lỗi. Cốm sai rồi, khi nào mẹ rảnh mẹ đưa Cốm về thăm cô sau...

Dũng xoa đầu con gái:

- Cốm ngoan lắm, cô Lành không trách Cốm đâu...

Dũng nói mà Thu không khỏi áy náy:

- Em xin lỗi, nếu không phải tại em đưa cho mẹ xem mấy bức ảnh đó, rồi nói lảng không kiểm chế thì Lành sẽ không bỏ đi như thế...

- Ai đúng, ai sai giờ em nói cũng có ích gì? Anh trách em thì chuyện vẫn thế thôi...

- Lành là cô gái tốt, nếu có cơ hội mong anh đừng bỏ lỡ. Em chúc anh hạnh phúc, đây là lời thật lòng. Hai chúng ta có duyên không có phận, cũng đành chỉ biết thuận theo số trời...

Dũng nhìn hai mẹ con bước vào cửa soát vé. Bóng lưng cô độc, gương cười một mình...

—

Một tháng nữa lại trôi qua...

Tiệm hoa tươi Thu Thủy...

Lành bất ngờ gặp lại Cường (cũ), hai người không hẹn mà cười rất tươi:

- Trái đất tròn thật. Hay tôi và cô có duyên nhỉ?

- Có duyên với anh, tôi không dám nhận đâu. Tha cho cái mạng nhỏ của tôi đi...

Cường khoái chí cười sặc sụa:

- Gần 2 năm qua cô sống thế nào?

- Bình thường, lặng lẽ thôi. Ban đầu làm giúp việc cho người ta nhưng mới nghỉ rồi. Cũng may Thủy thu nhận, cho về đây gói hoa...

- Có cần tôi giúp gì không?

Lành phẩy tay:

- Không cần đâu. Tôi vẫn lo được. Anh với Nam thế nào rồi?

- Cũng xuôi xuôi rồi. Bố mẹ không ngăn cản nữa, đang tính sang năm sau hai đứa xây nhà riêng.

- Vậy hả? Chúc mừng anh nhé. Gửi lời hỏi thăm của tôi đến bố mẹ và chị Mai nữa...

- Oki. Hoa gói xong chưa? Tôi về luôn đây. Mà cô còn lưu số điện thoại của tôi không? Khi nào cần còn có cái mà gọi...

- Vẫn con lưu. Anh về đi. Khi nào cười nhớ mời tôi...

Cường về được nửa tiếng thì Thủy (chủ tiệm hoa) cũng sang...

- Chị Lành ơi, giờ em chuẩn bị đi sinh nhật bạn. Chị gói nốt vài đơn hẹn trước thôi, rồi đóng cửa tiệm về sớm nhé!

Lành cười tươi:

- Bảo sao ăn mặc sành điệu thế...

Thủy đỏ mặt:

- Đi với bồ thì phải khác chứ...

- Vậy cơ á. Cho chị chiêm ngưỡng nhan sắc bồ cô phát...

- Lát nữa anh ấy đến, em giới thiệu luôn...

Bên lề đường chiếc ô tô trắng không biết đỗ ở đây từ lúc nào...

Cửa xe mở ra, Mạnh mặc áo sơ mi xanh quần Jean nhìn Thủy cười...

Thủy nháy mắt Lành ra hiệu:

- Bạn trai em đây, chuẩn soái ca chưa?

Mạnh bước vào lịch sự cúi đầu chào Lành:

- Em chào chị...

Lành ngẩng đầu lên, Mạnh giật mình:

- Ô chị Lành...

Lành bất ngờ:

- Em biết chị à?

- Biết chứ. Anh Dũng đang đi khắp nơi tìm chị ba tháng qua đây. Ngày chị bỏ đi, em thấy anh ấy cãi nhau với mẹ trận to lắm. Còn không đến công ty làm cả tháng trời, bố nói mãi cũng chẳng được...

Lành cố kìm nén xúc động, khi nghe đến tên Dũng:

- Giờ anh ấy khỏe không?

- Cũng không khỏe lắm, Cóm thì theo mẹ sang Anh rồi. Căn nhà to thế có mỗi mình ở, cũng chẳng vui vẻ gì...

Lành trở mắt hỏi lại Mạnh:

- Cóm với mẹ sang Anh rồi á? Sang lúc nào thế?

- Cũng phải cả tháng rồi chị ạ...

- Nhưng sao chị không nhớ ra em nhỉ?

Mạnh mắt tự nhiên:

- Em là em trai cùng cha khác mẹ với anh Dũng. Trước có gặp qua chị mấy lần rồi, nhưng lần nào cũng tránh mặt. Nên chị không biết em là đúng thôi...

Thủy đứng bên nhìn hai người nói chuyện, ngạc nhiên lắm:

- Anh và chị quen nhau hả?

Mạnh gật đầu, rồi lại lắc:

- Anh biết chị ấy, nhưng chị ấy chắc không biết anh đâu...

- Em giúp chị đừng cho anh Dũng biết chị đang ở đây được không?

- Anh Dũng yêu chị thật lòng đó, nhìn cái cách anh ấy đi tìm chị ai cũng hiểu...

- Biết là thế nhưng giữa bọn chị còn có khoảng cách không thể lấp được đâu...

- Chị lo về mẹ hả? Giờ anh Dũng không nói chuyện với mẹ đâu. Thời gian làm trên công ty và ở các quán bar uống rượu còn nhiều hơn thời gian anh ấy ở nhà...

Lành thở dài thườn thượt:

- Có những người mình yêu mà không thể gần được. Và cũng có những người yêu mình nhưng không thể ừ được...

Thủy thấy đôi mắt Lành đầy tuyệt vọng, bất lực, kéo nhẹ áo Mạnh:

- Chị ấy đã nói vậy, thì anh cố giúp đi. Em tin những người có duyên dù đến chân trời, góc biển cũng sẽ tìm thấy nhau...

Nhẹ nhàng cảm ơn Thủy mà lòng Lành nhói đau...

Riêng về phần Trang trong trại giam, bắt đầu có những biểu hiện của bệnh tâm thần. Không tiếp xúc với ai, thi thoảng còn tự dung gào hét giữa đêm...

Thế mới bảo luật nhân quả luôn tồn tại. Và không một tội ác nào, có thể thoát khỏi bản án lương tâm...

Mạnh về nhà trần trọc mãi không ngủ được...

Dũng là anh trai mình, chứng kiến anh trai hàng ngày làm bạn với rượu càng khó chịu hơn. Cuối cùng cũng quyết định gọi cho Dũng...

Chuông reo ồm ồm một hồi Dũng mới bắt máy. Giọng nói khàn khàn, tiếng nhạc sập sinh vẫn còn vang vọng:

- Alo....

- Anh đang ở bar à?

- Thì làm sao?

- Ở quán nào, em có chuyện muốn nói với anh..

- Giờ tôi không rảnh, có gì để mai lên công ty nói...

- Nhưng chuyện này quan trọng lắm. Em không dám đùa...

Dũng gất lên:

- Cậu là đàn ông mà lẻo nhèo mãi thế...

Định tắt máy, thì Mạnh vội nói:

- Em biết chị Lành đang ở đâu...

"Choang..."

Ly rượu ngoại trên bàn Dũng, rơi thẳng xuống sàn. Dũng ghi chặt điện thoại rít lên:

- Ở đâu. Mau cho tôi địa chỉ...

- Chị ấy đang làm ở quán hoa tươi Thu Thủy. Số nhà 110, Đường X. Em hứa với chị ấy không nói cho anh biết rồi. Mai anh đến, đừng khai em ra nhé...

- ...(im lặng)

"Tút...tút..."

Cuộc gọi kết thúc không cho Mạnh thời gian nói thêm câu gì...

Chiều hôm sau...

Lành đang cố kiểm soát lau nốt cái cửa kính. Không may chiếc ghế nhựa bị trượt, cả người ngã lăn ra đất...

Ngóc đầu dậy, một gương mặt quen thuộc đang tiến lại gần...

- Em còn muốn trốn đến bao giờ? Vì sao không tin tưởng anh? Rốt cuộc em coi anh là cái gì?

Lành cúi đầu ấp úng:

- Em xin lỗi...

Dũng nghiêm mặt, nhìn thẳng vào Lành:

- Anh không cần lời xin lỗi của em. Anh cần hành động chứng minh. Theo anh về nhà đi...

Bạn biết không?

Trên đời này người đàn ông tình nguyện vì bạn mà theo đuổi mọi thứ, chưa hẳn đã thật lòng yêu bạn. Bởi vì thứ mà anh ta theo đuổi được không hẳn thuộc về bạn.

Còn người đàn ông tình nguyện vì bạn mà từ bỏ tất cả mới là người thật tâm yêu bạn. Bởi vì những thứ mà anh ta vứt bỏ đều là những thứ thiết thực nhất gắn liền với cuộc đời anh ta...

Mọi việc trên đời này đều đã định sẵn, tôi luôn hi vọng bất cứ người phụ nữ nào cũng có thể tìm được hạnh phúc cho riêng mình. Kiên trì một chút, bao dung một chút. Tin tôi đi giá của hạnh phúc tuyệt vời hơn bạn nghĩ nhiều...♥

- HOÀN CHÍNH VĂN -

Chỉnh Hoàng,

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Ngoại truyện : Gái một đời chồng

Dững nghiêm mặt, nhìn thẳng vào Lành:

- Anh không cần lời xin lỗi của em. Anh cần hành động chứng minh. Theo anh về nhà đi...

Lành đơ người, lùi về phía sau:

- Sao anh biết chỗ này?

Dững tiến lên, kéo Lành ôm chặt lấy:

- Em là người phụ nữ tôi yêu. Dù em có trốn lên trời, thì tôi cũng vẫn tìm ra...

Nằm gọn trong ngực Dững. Ngửi mùi nước hoa thoang thoảng, nhẹ nhàng quen thuộc làm Lành dễ chịu hẳn. Người ta hay nói gặp gỡ là một cái duyên, đi qua cuộc đời nhau là một sự sắp đặt của định mệnh. Đôi khi chỉ nghĩ lại thôi người ta cũng có lý do để mỉm cười...

Thời khắc này Dững xuất hiện ở đây, đối với Lành là một phép màu, là một món quà của cuộc sống. Dù sau này phải trải qua bao nhiêu giông bão, Lành cũng không sợ nữa. Cảm giác bình yên, khi ở cạnh người đàn ông của mình không thể nói hết bằng lời...

Trên đường về nhà, thi thoảng Lành lại quay sang liếc trộm Dững...

Dững bắt gặp ánh mắt của Lành, chỉ cười khiêu khích:

- Anh đẹp trai lắm à?

Lành xấu hổ, quay mặt đi. Dững ngồi ghé lái vuron một tay cầm lấy tay Lành:

- Hơn ba tháng qua, em vẫn Hà Nối sao?

- Không. Em về dưới quê gần 1 tháng, rồi mới lên...

- Chả trách anh hỏi cái Hoa cả chục lần mà nó không hé răng nửa lời...

- Thì em ép chị ấy dẫu anh mà...

Dững "bóp" nhẹ tay Lành:

- Dẫu à? Thích dẫu không?

Lành tuy không đau, nhưng vẫn giả vờ nhăn mặt lại...

Dững thấy thế vội vàng bỏ ra...

Ai đó đắc chí, cười khàn khạch...

Dững bực mà không làm gì được, nghiêng đầu sang hôn cái "chụt" cái vào má Lành...

Lành tròn ngược mặt xoa xoa má, quay phắt mặt ra ngoài. Lập tức đổi sang chủ đề khác:

- Em nghe nói Côm theo mẹ sang Anh rồi...

- Ủ...

- Có phải tại em không?

"Kít..."

Tiếng xe phanh gấp, lốp ô tô va chạm mạnh với mặt đường tạo âm thanh chói tai...

Lành mất thăng bằng, chúi người về trước. Cũng may lúc này lên xe đã kịp thắt dây an toàn, chứ không bây giờ cũng to chuyện....

Dững lo lắng tháo vội cái dây an toàn, đỡ Lành dậy, đảo mắt nhìn trước nhìn sau:

- Anh xin lỗi. Em có sao không?

- Em không sao...

Dững nghe Lành nói, mà vẫn nghi ngờ:

- Thật không? Hay lại đầu anh?

Lành khua khua tay trước mặt Dững:

- Thật mà. Em lừa anh làm gì?

Dững gạt đầu, xoay người Lành về phía sau. Kiểm tra kĩ thêm một lần nữa, mới yên tâm nổ máy rời đi:

- Chuyện đó không liên quan đến em đâu. Em đừng suy nghĩ nhiều, mang hết tai họa về bản thân...

Dững trả lời Lành mà nét mặt không được tự nhiên. Có lẽ Dững không muốn Lành, đau khổ thêm nữa...

Lành hít một hơi thật dài, rồi nhẹ nhàng thở ra. Buông câu nói thật lòng:

- Em biết rồi...

Ngang qua siêu thị, Lành rủ Dững vào mua ít đồ...

Dững gài xe, dắt tay Lành kéo đi. Tới những chỗ đông người thì Dững cứ một bước không rời Lành:

- Anh tránh ra, thì em mới chọn được rau chứ...

- Anh đứng đây em cũng chọn được mà...

- Thế anh không thấy bao nhiêu người đang nhìn mình à?

- Kệ họ. Ai thích nhìn, thì cứ nhìn đi...

Lúc thanh toán tiền, hai nhân viên siêu thị cứ nhìn Dững bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Rồi quay sang Lành cười khúc khích:

- Anh chị mới cưới à? Nhìn hai người hạnh phúc mà bọn em cũng thèm...

Lành bước lên phía trước Dững, ngửa đầu định phản bác. Dững lại nhanh hơn cười tươi rói, khoác tay lên vai Lành:

- Không. Bọn anh chỉ sắp cưới thôi. Nhìn đẹp đôi em nhỉ?

Tất nhiên ai cũng gạt đầu vui vẻ. Lành đỏ mặt hất tay Dững xuống, lừ lừ bỏ đi trước.

Dững đuổi theo, vẫn không quên ngoái đầu lại:

- Cảm ơn các em nhé. Anh về đây, vk anh sắp giận rồi...

Ra đến xe, Lành lờm Dững:

- Ai là vk sắp cưới của anh?

Dững choàng qua, kéo dây an toàn thắt lại cho Lành:

- Em chứ ai. Sớm muộn gì sự thật này cũng được phơi bày...

- Anh đừng có mơ, chắc gì em đã đồng ý...

- Không đồng ý cũng phải đồng ý...

Cả hai nhìn nhau cười vui vẻ mà trong lòng ảm áp lạ thường. Thì ra hạnh phúc chỉ đơn giản thế thôi. Được ở bên nhau, được thấy nhau bình yên mỗi ngày cũng đã mãn nguyện lắm rồi. Vì đơn giản tình yêu là một loạt cảm xúc, trạng thái tâm lý của con người mà đôi khi nó không thể diễn tả bằng lời...

Về đến nhà, xe đỗ trước cổng...

Lành xách một túi nhỏ đi trước, Dững hai tay xách hai túi to theo sau...

Thấy phòng bếp vắng teo, xoong nồi xếp gọn gàng. Lành nhăn mặt nhìn Dững:

- Mấy tháng qua anh rốt cuộc anh đã ăn gì?

Dững cười nhạt, lấy lòng:

- Anh toàn ăn ngoài hàng. Chứ về nhà có ai nấu cho mà ăn đâu?

Nghe Dững nói, Lành lại nhớ đến lời Mạnh: "Thời gian anh Dững ở công ty và ở các quán bar còn nhiều hơn thời gian anh ấy ở nhà nhiều."

Thực sự lực bất tòng tâm với ông này:

- Lần sau anh còn dám không về nhà ăn cơm, em sẽ không bao giờ nấu nữa..

Dững tự nhiên thấy vui vui, cuối cùng cũng có một gia đình đúng nghĩa:

- Em đã nấu, thì sao anh dám không về?

- Thôi được rồi. Không chấp anh nữa. Anh lên thay quần áo đi, còn chuẩn bị ăn cơm..

Dững dơ tay lên đầu, làm động tác chào theo kiểu quân đội:

- Yes Madam..

Lành lắc đầu, cười tủm tỉm một mình...

Tính trở tài nấu món chân giò hầm thuốc Bắc, mà Dững thích ăn nhất. Nhưng muộn rồi không kịp thời gian nữa. đành chiên tạm một đĩa trứng và bát canh chua đơn giản...

20" sau Dững xuống ôm Lành từ phía sau, thủ thi vào tai:

- Có em ở đây thật tốt...

Lành ngượng chín mặt, háng giọng mấy cái, đánh nhẹ vào tay Dững:

- Không cần nịnh hót, mau ăn cơm thôi em đói rồi...

Bữa đó Dững ăn nhiều lắm, hẵn 3 bát cơm. Mặc dù trên bàn chỉ có hai món cơ bản nhất...

Gắp miếng thịt bỏ vào bát Dững:

- Anh ăn đi. Dạo này gầy rồi đấy...

Dững cột nĩa, dẩu bát ra sau, há mồm chờ Lành đút:

- Gầy cho ngầu, chứ béo ai yêu..

- Gầy thì làm được cái tích sự gì mà ngầu...

Lành nói xong, Dững cười gian xảo:

- Ngầu hay không tí nữa em sẽ biết...

Đến khi ăn uống dọn dẹp bát đĩa xong xuôi, Dững bế bổng Lành lên...

Lành bất ngờ la oai oái:

- Anh hâm à? Bỏ em xuống? Tự dung lại bé em làm gì?

- Làm chuyện quan trọng cả đời...

Hiểu ý trong câu nói của Dũng, Lành lại bắt đầu đỏ mặt:

- Khoan đã, em chưa chuẩn bị gì mà...

- Cần gì phải chuẩn bị, cứ bình thường theo bản năng thôi. Sớm muộn gì em chẳng là vk anh, không phải ngại...

Lành thật muốn đấm một phát vào bản mặt đang cười giả lả của Dũng...

Dũng như nhận ra ý định của Lành, cúi đầu hôn xuống. Ngăn chặn tất cả những lời Lành định nói ra...

Nụ hôn nóng bỏng mang theo bao nhiêu nỗi nhớ mong, day dứt làm Lành mơ hồ hẳn đi. Không còn cảm giác muốn phản kháng nữa, thay đó là sự chờ mong nhiều hơn...

Đặt Lành nằm lên giường, nhận ra sự thay đổi khác thường. Dũng vui mừng như điên, nụ hôn bắt đầu chuyển xuống dưới cổ, rồi lại nhẹ nhàng hôn lên chiếc xương quai xanh đầy quyền rũ của Lành...

Lành rũ rứt, ra vẻ như không hề nhìn thẳng, nhưng kỳ thực lại đang khấn trương vô cùng...

Cả hai cơ thể không hẹn mà nóng bừng lên. Dũng mất hết kiên nhẫn lột phăng cái áo somi vứt xuống góc giường, rồi mạnh mẽ đưa tay kéo khóa váy sau lưng Lành...

Không còn khoảng cách ngăn cản, Lành chân thật cảm nhận được lớp da thịt vừa mềm mại, vừa nóng bỏng của Dũng đang áp sát xuống người mình...

Lại nghe Dũng thì thầm:

- Cho anh nhé!

Đầu óc Lành còn đang quay cuồng, nào có biết Dũng đang nói gì. Chỉ gật nhẹ đầu theo bản năng...

Dũng thấy cái gật đầu của Lành, nhoen miệng đầy mỉa mai:

- Ôm chặt lấy anh đi...

Lành bất giác nghe theo, choàng tay qua hông Dũng. Dũng ghì chặt người, hết sức nhẹ nhàng từ từ tiến vào cơ thể Lành. Tấm màng mỏng manh của Lành, cứ thế bị Dũng xé rách...

Lành giật mình nhăn mặt, các dây thần kinh như dẫn hết ra:

- Đau quá...

Dũng xót xa giữa đầu hôn lên tóc Lành, giọng khàn khàn:

- Không sao...Không sao...Từ từ sẽ hết...

Lành nằm im nhìn Dũng chăm chăm, cơn đau cũng theo đó giảm dần đi. Bấy giờ Dũng mới bắt đầu từ từ chuyển động để Lành kịp thích ứng...

Cả căn phòng nồng đậm vị hoan ái, đêm hôm đó hai người chính thức thuộc về nhau. Không ồn ào, không điên cuồng nhưng Lành cảm nhận rõ ràng tình yêu chân thành của Dũng...

Thời gian cứ thế trôi, chẳng biết qua bao lâu, cả hai cùng mệt mỏi ngủ thiếp đi. Nằm gọn lôn trong ngực Dũng, khẽ môi Lành khẽ nở nụ cười mãn nguyện...

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cả người đau ê ẩm. Quay sang bên cạnh Dũng vẫn còn ngủ. Lành thở phào nhẹ nhõm lật chăn lên, rón rén kéo tay Dũng khỏi bụng mình...

Không ngờ Dũng tự nhiên bật dậy, choàng qua người Lành, đè chặt xuống giường:

- Còn đau không?

Lành ngó người ra, trả lời thành thật:

- Vẫn hơi hơi đau...

- Anh xin lỗi, anh không kiềm chế được...

Nói rồi Dũng buông Lành ra đi thẳng vào nhà tắm, trong mắt chứa chất bao nhiêu áy náy...

Lành không để Dũng đi, nén cơn đau ôm chặt Dũng từ phía sau:

- Em không sao. Em không hối hận, anh đừng trách mình...

Dũng nghe Lành nói, xoay người lại. Đưa tay vuốt mấy sợi tóc đang xòa xuống mặt Lành, rồi nỉ non:

- Anh yêu em...

Bao nhiêu thăng trầm, uất ức của Lành trong mấy tháng qua, đều tan thành mây khói. Kì thực phụ nữ không cần một tình yêu quá lớn, chỉ cần một tình yêu vừa đủ để cảm thấy an tâm là được rồi...

- Dũng...Dũng ơi...Em cũng yêu anh...

Dũng hài lòng, gật đầu:

- Anh sẽ cưới em...

Lành tròn mắt, hốt hoảng:

- Không cần đâu...

Vốn dĩ Lành nói vậy vì Lành không muốn Dũng vì mình mà phải cãi lại bố mẹ. Lành muốn yêu Dũng theo cách riêng của mình. Nhưng Dũng lại xị mặt, lườm Lành:

- Vớ vẩn, em phải là vk anh...

- Nhưng em sợ...

- Sợ gì mà sợ. Em phải tin vào ck em chứ. Em chồn kĩ thế anh còn tìm ra nữa là...

—

Rồi ngày hôm sau, Dũng nhất quyết đưa Lành về gặp bố mẹ...

- Cháu chào hai bác...

Mẹ Dũng liếc nhìn Lành, không nói gì. Lành cũng tinh ý nhận ra trong ánh mắt đó không còn sự cay nghiệt của ban đầu...

Tuy là vậy nhưng Lành vẫn không khỏi khấn trương. Hai tay bấu chặt vào nhau, Dũng quay sang lặng lẽ cầm lấy tay Lành, nâng cao đầu nhìn thẳng về phía trước:

- Con sẽ cưới cô ấy...

Toàn căn phòng im lặng trong vài giây...

- Con không hối hận chứ?

- Không. Con không lấy cô ấy con mới hối hận...

Mẹ Dũng trầm ngâm một hồi, rồi mới tiếp lời:

- Ngay từ khi mẹ sinh con ra, mẹ đã hy vọng con phải là người đàn ông thành công nhất, vĩ đại nhất. Nhưng có lẽ mẹ nhầm rồi, con lớn lên có trong tay quyền lực, tiền bạc theo đúng ý mẹ. Nhưng mẹ chẳng thấy nụ cười thật lòng của con nữa. Mẹ dù rất muốn có 1 cô gái gia thế ở bên con, nhưng mẹ càng làm thì quan hệ giữa mẹ con mình lại càng xa hơn. Bây giờ mẹ mệt mỏi quá, không muốn ngăn cản, cấm đoán gì con nữa. Con thích ai, yêu ai thì con cứ lấy người đó đi. Chỉ cần các con hạnh phúc là được...

Dũng nghe mẹ nói, hai mắt đỏ hoe:

- Lành không có gia thế, nhưng cô ấy yêu con. Cô ấy chấp nhận mọi khuyết điểm của con và sẵn sàng tha thứ. Con tin đây là người phụ nữ của đời con...

Mẹ Dũng gật đầu...

Bố Dũng ngồi lặng im từ nãy đến giờ mới lên tiếng. Đôi mắt đen và sâu hoáy chưa kịp che đi hết nỗi ân hận:

- Sai lầm lớn nhất của đời bố là từng phản bội mẹ con. Con là đứa con trai, bố tự hào nhất. Đừng bước vào vết xe đổ của bố mà hối hận cả đời con ạ...

Nói rồi quay sang mẹ Dũng, như có như không hắng giọng:

- Bà đồng ý cho chúng nó cưới thì xem ngày nào đẹp đẹp tí còn về quê thưa chuyện với gia đình cái Lành...

Mẹ Dũng gật gù:

- Trời không chịu đất, thì đất phải chịu trời thôi chứ biết sao giờ. Coi như tôi tác thành cho chúng nó đi, sau này có thế nào thì cũng đừng về đây ăn vạ nhé!

Dũng phì cười:

- Không có chuyện đó đâu. Mẹ cứ chuẩn bị tinh thần bế cháu nội đi là vừa...

Từng giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má Lành. Trước khi đến đây, có năm mơ Lành cũng không ngờ mẹ Dũng sẽ chấp nhận mình. Nhưng giờ thì khác rồi, tất cả đã trở thành hiện thực...

Lành theo Dũng ra xe, chuẩn bị về nhà. Thì mẹ Dũng tự dưng gọi Lành lại:

- Bác xin lỗi vì những lời lẽ trước đây đã làm tổn thương cháu...

Lành dờ người chưa phản kịp...

Dũng đứng bên, lay lay tay Lành:

- Mẹ vừa xin lỗi em kìa...

Bấy giờ Lành mới hốt hoảng:

- Không đâu ạ. Cháu quên rồi...

Mẹ Dũng không nói gì nữa, phẩy tay ra hiệu về đi...

Vừa vịn thế nào, đúng lúc Mạnh về...

- Anh mới sang ạ?

Dũng gật đầu, chứ không khó chịu với Mạnh như mọi khi nữa...

Hình như thông tin tình báo đó, đã giúp hai anh em cải thiện quan hệ. Như vậy cũng tốt, chứ người một nhà nói gì thì nói sao mà thù nhau mãi được...

Thời gian cứ thế trôi qua...

Cuối cùng ngày định mệnh của đời Lành cũng tới...

Hôn lễ diễn ra dưới sự góp mặt đông đủ của anh em, bạn bè hai bên...

Không những thế Lành còn bất ngờ nhận được lời chúc phúc thật lòng của Thu...

Bố Lành nhìn con gái bước đi, trong bộ váy cô dâu trắng tinh mà không tìm được nước mắt...

Sau này hỏi lại lí do vì sao mẹ Dũng lại chấp nhận Lành nhanh như vậy. Thì bà mới bảo, khoảnh khắc biết Lành dờ dao cho Dũng thì bà đã tin tưởng Lành yêu con trai bà thật lòng. Vì người mình yêu sẵn sàng hi sinh cả mạng sống, hỏi thế gian có mấy ai làm được?

Bạn biết không?

Trên đời này người đàn ông tình nguyện vì bạn mà theo đuổi mọi thứ, chưa hẳn đã thật lòng yêu bạn. Bởi vì thứ mà anh ta theo đuổi được không hẳn thuộc về bạn.

Còn người đàn ông tình nguyện vì bạn mà từ bỏ tất cả mới là người thật tâm yêu bạn. Bởi vì những thứ mà anh ta vứt bỏ đều là những thứ thiết thực nhất gắn liền với cuộc đời anh ta...

Mọi việc trên đời này đều đã định sẵn, tôi luôn hi vọng bất cứ người phụ nữ nào cũng có thể tìm được hạnh phúc cho riêng mình. Kiên trì một chút, bao dung một chút. Tin tôi đi giá của hạnh phúc tuyệt vời hơn bạn nghĩ nhiều...

11/11/2019

- THE END -

Tác giả: Chinh Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Gái Một Đời Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.